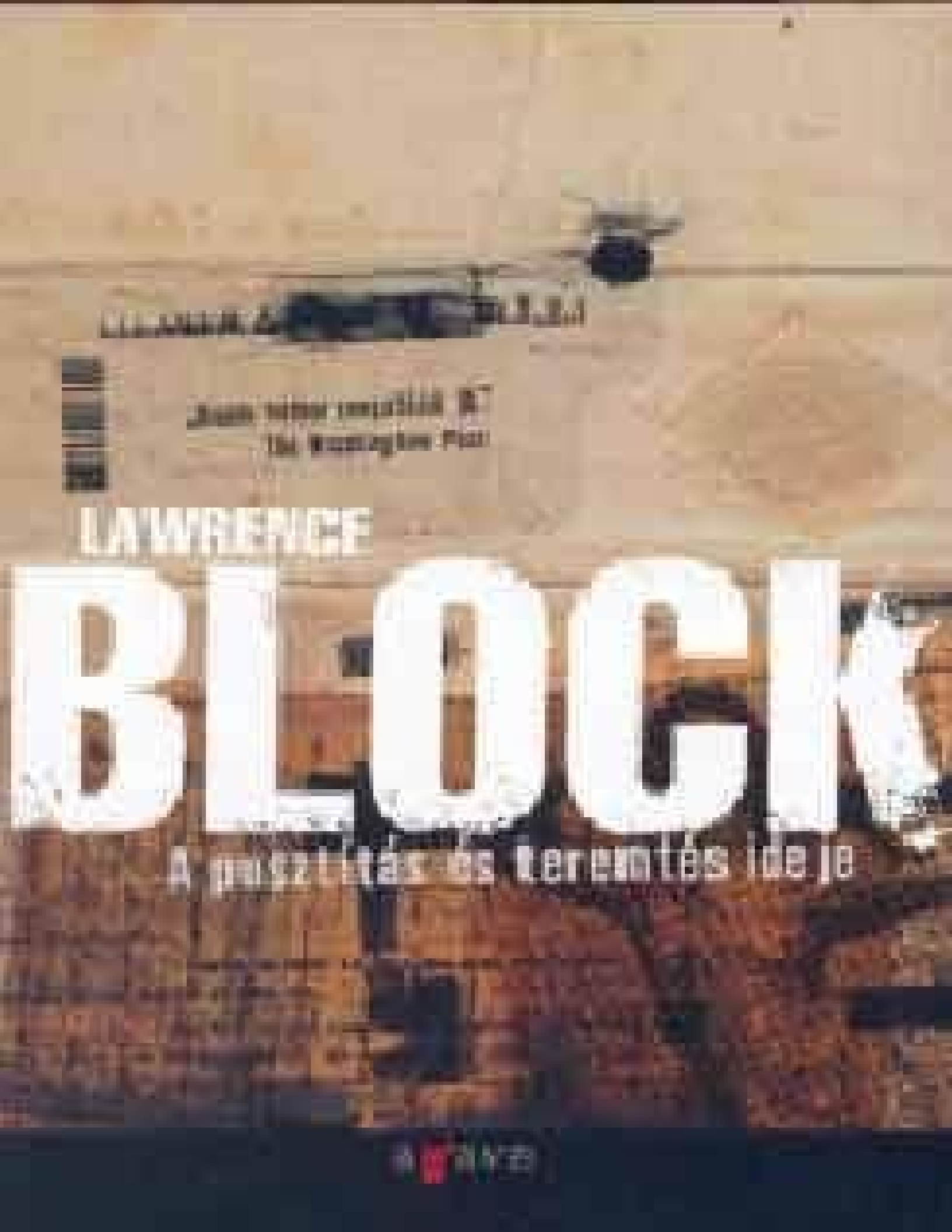
LAWRENCE
BLOCK
A quarantaine ce serait très de la

LAWRENCE BLOCK
A pusztítás és teremtés ideje

Lawrence Block: Time to Murder and Create
Copyright © Lawrence Block 1976
Hungarian translation © Pék Zoltán, 2004
ISBN: 963 864 830 9

Azért teremtette Isten az embert egy-
magában, hogy tudja: aki elpusztít egy lelket,
az az írás szerint annyit tesz, mintha az
egész világot elpusztította volna.
Talmud

EGY

Hét egymást követő pénteken is hívott. Nem voltam mindig ott, amikor keresett. Ami nem is számított, merthogy nem volt egymásnak mondanivalónk. Ilyenkor a hotelbe visszaérve egy cetli várt a rekeszemben. Rápillantottam, majd eldobtam és elfeledkeztem róla.

Aztán április második pénteken nem hívott. Aznap este a közeli Armstrongban üldögéltem, bourbonos kávét ittam, és figyeltem, ahogy két mentős hiába próbálkozik két nővérnél. Péntekhez képest korán kiürült a hely, kettő körül Trina is hazament, Billie pedig bezárta az ajtót, hogy kirekessze a Kilencedik sugárutat. Leült mellém, és elszopogattunk pár pohárral, diskuráltunk a Knicksről, meg arról, hogy minden Willis Reeden múlik. Negyed három felé leakasztottam a fogasról a kabátomat, és hazamentem.

Nem várt üzenet.

Ez még persze nem jelentett semmit. Abban egyeztünk meg, minden pénteken felhív, így adva tudtomra, hogy életben van. Ha elér, váltunk pár szót. Ha nem, üzenetet hagy: *Kész a mosás*. Talán csak elfelejtette vagy berúgott, vagy valami.

Levetkőztem, ágyba bújtam, és oldalt fordulva bámultam ki az ablakon. Tíz-tizenkét saroknyira a belváros felé van egy irodaépület, ahol éjjelre égve hagyják a villanyt. Egész pontosan meg lehet saccolni a légszennyezést abból, hogy mennyire vibrálnak a fények. Aznap éjjel nem csak vadul vibráltak, de még sárgás árnyalatot is öltöttek.

Elfordultam, behunytam a szemem, és azon gondolkodtam, miért nem hívott. Végül arra jutottam, hogy nem felejtette el és nem rúgott be.

Spinner meghalt.

Volt egy szokása, arról kapta a becenevét. Egy régi ezüstdollárt hordott magánál talizmán gyanánt, azt vette elő állandóan a nadrágzsebéből. Élére állította az asztalon bal mutatóujjával, majd jobb kezének középső ujját behajlítva megpöckölte az érmét. Miközben az emberrel beszélt, szemét végig a pörgő érmén tartotta, mintha a szavai ahhoz is szólnának.

Utoljára február elején, egy délután láttam ezt a mutatványt. Szokásos sarokasztalomnál talált rám az Armstrongban. Igazi broadwayi menőnek volt öltözve: puccos, gyöngyházszürke öltöny, sötétszürke monogramos ing, az inggel egyező színű selyemnyakkendő, gyöngyberakásos nyakkendőtű. Olyan emelt talpú cipőt viselt, ami négy-öt centivel magasabbnak mutatja az embert. Ezzel már elérte az egy hetvenet is. A karjára vetett kabát tengerészkék volt, és kasmírnak néztem.

- Matthew Scudder - mondta köszönés helyett. - Nem változtál semmit, pedig mikor is volt?

- Jó pár éve.

- Régen. - Kabátját az egyik üres székre tette, rá egy vékony aktatáskát, az aktatáskára pedig egy keskeny karimájú, szürke kalapot. Leült az asztalhoz velem szemben, és zsebéből elővette a talizmánpénzt. Néztem, ahogy megpörgeti. - Rohadt régen, Matt - mondta az érmének.

- Jól nézel ki, Spinner.
- Jól mennek a dolgok.
- Az jó.
- Már amíg mennek.
Trina jött oda, kértem még egy kávét, és bele egy adag bourbont. Spinner ránézett, és keskeny arcát incselkedőn ráncolta. - Hű, nem is tudom. Kaphatnék mondjuk egy pohár tejet?
Trina azt felelte, hogyne, és már ment is.
- Többé nem ihatok - magyarázta Spinner. - Ez a kurva fekély.
- Azt mondják, együtt jár a sikerrel.
- A bosszúsággal jár, azzal. A doki adott egy listát, hogy mit nem ehetek. Minden rajta van, ami szeretek. Megütöm a főnyereményt, végre beülök a legjobb éttermekbe, és rendelhetek magamnak egy tányér kibaszott túrót.
Fogta a dollárt, és megpörgette.
A rendőrségen töltött évek alatt ismertem meg. Vagy tucatszor bevittük, mindig kisebb dolgok miatt, de soha nem ült egy napot se. Mindig sikerült kimásznia a csávából, pénzzel vagy információval. Egyszer hozzásegített egy jó fogáshoz, egy orgazdához, egy másik alkalommal meg egy gyilkossági ügyben adott tippet. Amúgy információval házalt, tíz-húsz dollárért eladta, amit itt-ott hallott. Kicsi volt, könnyen elvegyült, tudta, mit hogyan csináljon, sokan pedig voltak olyan hülyék, hogy bedőljenek neki és járassák a szájukat.
- Az igazság az, Matt - szólalt meg -, hogy nem véletlenül tévedtem be az utcáról.
- Volt egy ilyen érzésem.
- Ja. - A dollár imbolyogni kezdett, elkapta. Nagyon gyors keze volt. Mindig is gyanítottuk, hogy időnként zsebtolvajkodik, de nem hiszem, hogy valaha is rajtakapták. - A lényeg, hogy van egy kis problémám.
- A fekéllyel jár.
- Az egyszer biztos. - Pörgetés. - Szóval van valami, amit szeretnék rád bízni.
- Igen?
Kortyolt a tejből, majd letette a poharat, ujjaival dobolni kezdett az aktatáskán. - Van itt ebben egy boríték. Szeretném, ha megőriznéd nekem. Ha eltennéd valami olyan helyre, ahol senki nem találja meg, érted?
- És mi van a borítékban?
Türelmetlenül megrázta a fejét. - A helyzet az, hogy nem kell tudnod, mi van a borítékban.
- Meddig kell megőriznem?
- Na itt van a kutya elásva. - Pörgetett. - Tudod, sok minden történhet az emberrel. Mondjuk, kimegyek innen, lelépek a járdáról, és elüt a busz. Bármi megtörténhet az emberrel. Úgy értem, sose lehet tudni.
- Valaki ki akar csinálni, Spinner?
Tekintete találkozott az enyémmel, majd szeme gyorsan visszaugrott a pénzre. - Lehet.
- Tudod, hogy ki?
- Még azt se tudom, hogy tényleg így van-e, azt meg pláne nem, hogy ki. - Imbolyog, elkap. Pörget.
- A boríték az életbiztosításod.
- Olyasmi.
Kortyoltam a kávéból. - Nem vagyok benne biztos, hogy én vagyok a te embered, Spinner - mondtam neki. - Csináld azt, ami ilyenkor szokás. Vidd el a borítékot egy ügyvédhez, és adj ki neki egy sor utasítást. Ő bevágja egy széfbe, és kész.
- Gondoltam rá.
- És?

- Nincs értelme. Azok az ügyvédek, akiket én ismerek, azonnal felnyitnák azt a kurva borítékot, amint kilépek az ajtón. Egy normális ügyvéd meg rám néz, és megy kezet mosni.

- Nem biztos.

- Van még valami. Mondjuk, elüt a busz, az ügyvéd akkor is hozzád juttatná el a borítékot. Akkor már mért ne hagyjuk ki a közvetítőt, nem igaz?

- Miért kell, hogy a boríték mindenképpen hozzám kerüljön?

- Majd megtudod, amikor kinyitod. *Ha* kinyitod.

- Elég körülményes, nem?

- Újabban minden nagyon trükkös, Matt. Csupa fekély meg bosszúság.

- És jobb ruhák, mint amit valaha láttam rajtad.

- Ja, ebbe akár el is temethetnek, bassza meg. - Pörget. - Nézd, csak annyit kell tenned, hogy fogod a borítékot és beteszed egy megőrzőbe, valahová, ez már a te dolgod.

- Mi van, ha *engem* üt el a busz?

Ezen elgondolkodott, de aztán kitaláltuk, hogyan legyen. A boríték a szőnyeg alatt lesz a hotelszobámban. Ha váratlanul meghalok, Spinner simán vissza tudja szerezni. Még kulcsot se kell adnom neki. A múltban se kellett neki soha sehová.

Kidolgoztuk a részleteket: a heti telefonhívás és a kétszavas üzenet, ha nem vagyok. Rendeltem még egy italt. Spinnernek még bőven volt a tejéből.

Megkérdeztem tőle, miért engem választott.

- Hát mert mindig korrekt voltál velem, Matt. Mióta nem vagy a testületnél? Pár éve?

- Olyasmi.

- Aha, felmondtál. A részleteket nem nagyon tudom. Megöltél egy gyereket, nem?

- Ja. Szolgálat közben. Eltévedt golyó.

- Föntről meg rádzúdult a szar, mi?

Belebámultam a kávéba, és elgondolkodtam. Nyári este, a levegőben a hőség szinte látható, a légkondicionáló a legnagyobb fokozaton a Spectacle-ben, egy bárban a Washington Heightson, ahol a zsaruk italát a ház fizeti. Nem voltam szolgálatban, de persze egy zsaru mindig szolgálatban van, és két kölyök épp azt az estét választotta, hogy kirabolja a helyet. Kifelé menet lelőtték a csapost. Követtem őket az utcára, az egyiket megöltem, a másiknak szétlőttem a combcsontját.

Csakhogy az egyik lövés célt tévesztett, gellert kapott, és egyenesen egy Estrellita Rivera nevű hétéves kislány szemébe talált. Egyenesen a szemébe, és azon át az agyába.

- Semmi közöm hozzá - mondta Spinner. - Nem kellett volna felhoznom.

- Nem, semmi gond. Nem zúdult a szar. Tulajdonképpen hivatalos elismerést kaptam. Meghallgattak és felmentettek.

- És aztán otthagytad őket.

- Elment a kedvem a munkától. És más dolgoktól is. A háztól Coney Islanden. A feleségemtől. A fiaimtól.

- Van ilyen.

- Van.

- Akkor most mit csinálsz? Magánkopó vagy, nem?

Vállat vontam. - Engedélyem nincs. Néha szívességet teszek embereknek, és azok fizetnek érte.

- Hát ezzel vissza is tértünk a mi üzletünkhöz... - Pörget. - Mert tényleg szívességet teszel nekem, azt bizony.

- Ha te mondod.

Elkapta a még pörgő dollárt, megnézte, majd letette a kék-fehér kockás abroszra.

- Ugye nem akarod megöletni magad, Spinner? - kérdeztem.

- Kurvára nem.

- Nem tudsz kibújni a dolog alól?
- Lehet. Lehet, hogy nem. Erről inkább ne beszéljünk, jó?
- Ahogy akarod.
- Mer ha valaki meg akar ölni, mi a faszt tudsz csinálni? Semmit se.
- Valószínűleg igazad van.
- Megteszed ezt nekem, Matt?
- Vigyázok a borítékodra. Azt nem tudom, hogy mit csináljak majd, ha ki kell nyitnom, mert nem mondtad el, mi van benne.
- Ha arra kerül a sor, tudni fogod.
- Akármi is az, nem ígérhetek semmit.
Ekkor jól megnézett magának, és valamit kiolvasott a szememből, amiről nem is tudtam, hogy ott van. - Meg fogod tenni - jelentette ki.
- Talán.
- Meg fogod tenni. Ha meg nem, nekem már úgyis mindegy lesz, úgyhogy le van szarva. Figyelj, mennyit kérsz előre?
- Még azt se tudom, mit kell tennem.
- Úgy értem azért, hogy vigyázol a borítékra. Mennyit kérsz?
Sose tudom, hogyan állapítsam meg az árat. - Szép ez az öltöny.
- He? Kösz.
- Hol vetted?
- Phil Kronfeldnél. A Broadwayn.
- Tudom, hol van.
- Komolyan tetszik?
- Jól áll neked. Mennyi volt?
- Három húsz.
- Akkor azt kérem.
- Ezt a szar öltönyt?
- Háromszázhúsz dollárt.
- Ó. - Hátrahajtotta a fejét. - Egy pillanatra megfogtál. El nem tudtam képzelni, mi a szart akarsz az öltönnyel.
- Nem hiszem, hogy illene rám.
- Szerintem se. Három húsz? Ja, végül is ez is lehet az ár. - Elővett egy tömött alligátorbőr tárcát, és leszámolt hat ötvenest meg egy húszast. - Három... húsz... - adta át. - Ha elhúzódik a dolog, és még kell, csak szólj. Így megfelel?
- Meg. Mi van, ha meg akarlak keresni, Spinner?
- Ne.
- Rendben.
- Mármint elvileg nem kell keresned, címet meg akkor se tudnék adni, ha akarnék.
- Rendben.
Kinyitotta az aktatáskát, és odaadott egy nagy borítékot, aminek mind a két végét ragasztószalaggal zárta le, jó erősen. Elvettem, és letettem a szomszédos székre. Spinner megpörgette az ezüstdollárt, felkapta, a zsebébe dugta, és biccentett Irinának, hogy kéri a számlát. Hagytam, hogy fizessen. Két dollár borravalót adott.
- Mi olyan vicces, Matt?
- Csak még sose láttalak fizetni. De olyat már láttam, hogy elemelted mások borravalóját.
- Hát, változnak a dolgok.
- Azt mondják.

- Különben se gyakran csináltam. Lenyúlni a borravalót. De ha éhes vagy, sok mindenre rákényszerülsz.

- Na ja.

Felállt, habozott, majd kezet nyújtott. Elfogadtam. Sarkon fordult. Utána szóltam. - Spinner?

- Na?

- Azt mondtad, az ügyvédek, akiket te ismersz, azonnal kinyitnák a borítékot, amint kilépsz.

- Az tuti.

- Miért gondolod, hogy én nem?

Úgy nézett rám, mintha valami elemi dolgot kérdeztem volna.

- Te becsületes vagy - felelte.

- Ugyan már. Tudod, hogy engem is megzsíroztak. Egyszer-kétszer még téged is elengedtelek, az isten szerelmére.

- Ja, de mindig egyenes voltál velem. Van különbség a becsületes és a becsületes között is. Te nem fogod kinyitni a borítékot, amíg nem muszáj.

Tudtam, hogy igaza van. Csak azt nem tudtam, ő honnan tudja.

- Vigyázz magadra - mondtam.

- Ja, te is.

- Nézz körül, mielőtt átmész az utcán.

- He?

- Vigyázz a buszra.

Nevetett kicsit, de nem hiszem, hogy viccesnek találta.

Még aznap betértem egy templomba, és harminckét dollárt tömtem a perselybe. Leültem hátul, és Spinneren gondolkodtam. Könnyű pénz. Nem kell érte csinálnom semmit.

A szobámba visszaérve feltekertem a szőnyeget, és aládugtam Spinner borítékát úgy, hogy az ágy alatt legyen. A szobalány néha porszívózik, de a bútort soha nem mozdítja el. A szőnyeget visszahajtottam a helyére, és azonnal elfeledkeztem a borítékról, és aztán péntekenként egy telefon vagy egy üzenet biztosított róla, hogy Spinner él, és a boríték maradhat ott, ahol van.

KETTŐ

Az elmaradt hívást követő három napban naponta kétszer átfutottam a lapokat, és vártam a telefont. Hétfő éjjel hazafelé menet éppen elcsíptem a Times hajnali kiadását. A „Városi rövidhírek” alatt mindig van egy csomó bűntény „A rendőrség aktáiból” alcímmel, és az utolsó éppen az volt, amit kerestem. Az East Riverből azonosítatlan holttestet halásztak ki: fehér férfi, körülbelül százhetven magas, körülbelül hatvan kiló, körülbelül negyvenöt éves. A koponyája tört be.

Stimmelt. A korát pár évvel többnek saccoltam, a súlyát meg pár kilóval kevesebbnek, de amúgy nagyon is stimmelt. Nem tudhattam, hogy tényleg Spinner az. Még azt se tudhattam, hogy a férfit, akárki is volt, egyáltalán meggyilkolták. A koponyája a vízben is betörhetett. A hírben semmi nem utalt arra, hogy meddig volt vízben. Ha tíz napnál tovább, akkor nem lehetett Spinner, merthogy előző pénteken még hallottam felőle.

Az órámra néztem. Nem volt túl késő telefonálni, de hogy úgy telefonáljak be, mintha mi se történt volna, ahhoz viszont már késő volt. A borítékot kinyitni viszont még korán. Eszem ágában sem volt addig megtenni, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy Spinner tényleg halott.

Többet ihattam a szokásosnál, mert igencsak lassan nyomott el az álom. Reggel az ébredéskor fájt a fejem, és kellemetlen ízt éreztem a számban. Aszpirin és öblögetés után lementem a Red Flame-be reggelizni. Megvettem a későbbi *Times*t is, de nem találtam semmi mást a vízihulláról. Ugyanazt adták le, mint korábban.

Eddie Koehler immár hadnagy volt a hatos számú körzeti kapitányságon a West Village-ben. A szobámból telefonáltam, és sikerült bekapcsoltatnom magam hozzá. - Hé, Matt - mondta. - Rég

hallottam felőled.

Azért nem annyira rég. A családjáról kérdeztem, ő meg az enyémről. - Jól vannak - feleltem.

- Bármikor visszamehetsz hozzájuk - mondta.

Nem mehettem, és ennek annyi oka volt, hogy nem is akartam belekezdeni. És a jelvényt se akartam újra kitűzni, de ez nem tartotta vissza, hogy rákérdezzen:

- Gondolom, még nem állsz készen, hogy visszatérj az emberi fajhoz?

- Erre ne is számíts, Eddie.

- Inkább egy szemétdombon élsz, és úgy tarhálsz össze minden dollárt. Nézd, ha halálra akarod inni magad, a te dolgod.

- Úgy van.

- De mi értelme fizetni érte, amikor ingyen is ihatsz? Te zsarunak születtél, Matt.

- Azért hívlak...

- Na ja, *azért* nélkül már nem is hívnál, mi?

Vártam egy kicsit, majd azt mondtam: - Valamin megakadt a szemem az újságban, és gondoltam, megspórolhatnál nekem egy utat a hullaházba. Tegnap kifogtak egy hullát az East Riverből. Apró fickó, középkorú.

- És?

- Meg tudod kérdezni, hogy azonosították-e már?

- Meg. De miért érdekel?

- Van egy eltűnt férj, akit meg kell keresnem. Illik rá a leírás. Elmehetek és megnézhetem én is, de csak fényképen láttam, és pár nap után a vízben...

- Aha, vettem. Mondd, mi a tag neve, és megkérdezem.

- Csináljuk inkább a másik végéről - javasoltam. - Elvileg bizalmas az ügy, nem akarom kiadni a nevet, ha nem muszáj.

- Hát elintézhetek pár hívást.

- Ha az én fickóm, vehetsz magadnak egy kalapot.

- Reméltem is. És ha nem?

- Be kell érned őszinte hálámmal.

- Kapd be - mondta. - Remélem, a te embered a vízihulla. Hasznát tudnám venni egy kalapnak. Hé, most, hogy belegondolok, vicces ez a dolog.

- Micsoda?

- Hát hogy keresel egy tagot, én meg reménykedem, hogy meghalt. Ha belegondolsz, nagyon vicces.

Negyven perc múlva csengett a telefon. - Nagy kár - szólt bele -, rám fért volna egy kalap.

- Nem azonosították?

- De, azonosították, vettek ujjlenyomatokat, de ezt a tagot senki nem kerestetné veled. Ismert arc, méteres listája van nálunk. Egyszer-kétszer te is összefuthattál vele.

- Hogy hívják?

- Jacob Jablon. Volt szarka, tégla, mindenféle balhékat csinált.

- Ismerős.

- Úgy is hívták: Spinner.

- Emlékszem - mondtam. - Évek óta nem láttam. Állandóan egy ezüstdollárt pörgetett.

- Hát ezután legfeljebb a sírjában pörög.

Nagy levegőt vettem. - Nem az én emberem.

- Nem is gondoltam, hogy az. Szerintem nincs nő, aki hozzáment volna. Ha meg igen, akkor se akarná megtalálni.

- Nem a feleség keresteti ezt a fickót.

- Nem?

- A barátnője.
- Rohadjak meg.
- Amúgy se hiszem, hogy még a városban van, de pár dollárra azért megvágom a nőt. Ha valaki el akar tűnni, meg is teszi.
- Ez így is van, de ha már a nő mindenáron pénzt akar adni neked...
- Pontosan - mondtam. - Meddig volt Spinner a vízben? Tudják már?
- Ha jól emlékszem, azt mondták, négy-öt napot. Miért?
- Hát, ha tudtak ujjlenyomatot venni, akkor frissnek kellett lennie.
- Á, az ujjak simán kibírnak egy hetet. Néha még többet is. A halaktól függ. Képzeld el, milyen egy vízihulláról ujjlenyomatot venni... Ha nekem kéne, azt hiszem, sokáig nem lenne étvágyam. Képzeld el, milyen lehet felboncolni.
- A halál okát nem nagyon kell keresni. Valaki biztos fejbe verte.
- Tekintetbe véve, kiről van szó, szerintem ez nem is kérdéses. Nem az a típus, aki úszni megy, és véletlenül lefejeli a mólót. Azért mennyibe fogadnál, hogy nem gyilkosságra fognak kilyukadni?
- Hogyhogy?
- Mert senkinek nem hiányzik, hogy az ügy a következő ötven évre nyitott akta maradjon. Ki a fene kockáztatná a golyóit, hogy kiderítse, mi történt egy ilyen seggfejjel, mint Spinner? Halott, senki nem fog sírni utána, ennyi.
- Én mindig kijöttem vele.
- Piti kis szarházi volt. Szívességet tett a világnak, aki fejbe vágta.
- Talán igazad van.

Kivettem a borítékot a szőnyeg alól. A ragasztószalag nem engedett, hát elővettem a fiókból a zsebkésem, és a hajtás mentén felvágtam a borítékot. Aztán pár percig csak ültem az ágy szélén, kezemben a borítékkal.

Nem akartam tudni, mi van benne.

Egy idő után azért kinyitottam, és három órán keresztül tanulmányoztam a tartalmát. Választ adott pár kérdésre, de korántsem annyira, amennyit még felvetett. Végül mindent visszatettem a borítékba, és a helyére dugtam a szőnyeg alá.

A zsaruk úgyis a szőnyeg alá söprik Spinner Jablont, én is ezt akartam tenni a borítékkal. Rengeteg mindent tehettem volna, de legszívesebben nem csináltam volna semmit, így amíg a fejemben le nem tisztulnak a lehetőségek, a boríték marad a rejtekhelyen.

Elheveredtem az ágyon egy könyvvel, de pár oldal után rájöttem, hogy nem tudok figyelni. Kis szobám még a szokásosnál is kisebbre zsugorodott. Kimentem, egy darabig sétáltam, aztán betértem pár bárba, és legurítottam néhány pohárral. A Polly's Cage-ben kezdtem a hotellel szemben, aztán jött a Kilcullen, aztán a Spiro and Antares. Valahol útközben megálltam egy éjjel-nappaliban, és ettem két szendvicset. Végül az Armstrongban kötöttem ki, és ott is maradtam, míg Trina műszakja le nem járt. Mondtam neki, üljön le, meghívom egy italra.

- De tényleg csak egyre, Matt. Mennem kell, várnak rám.
- Rám is, de hadd várjanak.
- Lehetséges, hogy icipicit berúgtál?
- Nem lehetetlen.

Odamentem a bárpulthoz az italokért. Nekem tiszta bourbon, neki vodka-tonik. Odavittem az asztalhoz, Trina már emelte is a poharát:

- A bűnözésre?
- Tényleg csak egyre van időd?
- Még egyre sincs, de egy a maximum.
- Akkor ne a bűnözésre igyunk. Hanem a távollévő barátokra.

HÁROM

Azt hiszem, sejtettem, mi van a borítékban, már mielőtt kinyitottam volna. Amikor valaki úgy oldalazik át az életen, hogy nyitva tartja a fülét, aztán hirtelen háromszáz dolláros öltönyben bukkan fel, nem nehéz kitalálni, hogyan szerezte. Spinner, aki egész életében információval csencselt, hirtelen olyasmire bukkant, ami túl jó volt ahhoz, hogy elherdálja. Az információ helyett a hallgatását adta el. A zsarolók jobban keresnek a tégláknál, mert az ő árujuk nem egyszeri dolog; bérbe adják ugyanannak a személynek újra és újra, akár egy egész életen át.

Az egyetlen gond, hogy ezzel az életük gyakran meg is rövidül. Spinner megütötte ugyan a főnyereményt, de még aznap igencsak megnőtt a biztosítási kockázata. Először bosszúság és fekély, aztán betört koponya és kiadós úszás.

A zsarolónak kell valami biztosíték. Lennie kell annyi játékterének, amivel meggyőzi az áldozatát: a zsarolásnak nem úgy vetünk véget, hogy megszabadulunk zsarolótól. Kell valaki - ügyvéd, barátnő, bárki -, aki a háttérben ücsörög azzal a bizonyítékkal, amivel az áldozatot sakkban lehet tartani. Ha a zsaroló meghal, a bizonyíték megy a zsarukhoz, és kiborul a bili. Minden zsaroló hangsúlyt helyez rá, hogy az áldozata figyelmét felhívja erre. Előfordul, hogy nincs cinkostárs, nincs postázandó boríték, mert a bizonyíték túlságosan veszélyes minden érintettre nézve. Ilyenkor a zsaroló csak *mondja*, hogy van, és reméli, hogy a célpont bedől a blöffnek. A célpont meg néha bedől, néha meg nem.

Spinner Jablon valószínűleg már a legelején beszélt a célpontnak a varázsborítékról. Február elejétől azonban kezdte kiverni a víz. Úgy érezte, valaki mégis meg akarja ölni, vagy hamarosan megpróbálja, úgyhogy tényleg összeállította a borítékot. Persze ha a képzelt boríték nem működik, egy valódi boríték sem menti meg az életét. Tudta, hogy akkor is csak halott lenne.

Végeredményben azonban profin csinálta. Lehet, hogy egész életében kisstílű alak volt, de attól még profi. Márpedig egy profi nem veszti el a fejét. Legfeljebb másokét.

Volt azért egy nagy problémája, ami aztán az én problémám lett, amikor kinyitottam a borítékot és átvizsgáltam a tartalmát. Ugyanis Spinner tisztában volt vele, hogy előbb vagy utóbb valaki benyújtja majd a számlát.

Csak azt nem tudta, ki lesz az.

Először a levelet pillantottam meg. Géppel írta, ami arra utalt, hogy valamikor eggyel több írógépet lopott, mint amennyit el tudott adni, hát megtartotta. El nem koptatta, az biztos. A levél tele volt kihúzott szavakkal és frázisokkal, szünetekkel a betűk között, és éppen elég hibásan betűzött szóval, hogy érdekessé tegye. De nagyjából valami ilyesmi volt:

Matt:

Ha ezt olvasod, halott vagyok. Remélem, csak felfújom a dolgot, de nem fogadnék rá. Azt hiszem, tegnap valaki megpróbált kicsinálni. Egy kocsi mászott fel a padkára és jött felém.

Sejted, hogy a zsarolásban utazom. Nemrég olyan információkhoz jutottam, amik jó pénzt érnek. Évekig csak kispályáztam, de most végre megcsíptem.

Hárman vannak. Ha kinyitod a többi borítékot, meglátod mi a nagy helyzet. Ez a baj. Hogy hárman is vannak, mert ha halott vagyok, az egyikük tette, és gőzöm sincs melyik. Mindegyiknek megszorítottam a tökét, és nem tudom, melyiknek kékül a feje.

Van ez a Prager. Két éve decemberben a lánya elgázolt egy tricikliző gyereket, és továbbhajtott, mert fel volt függesztve a jogsija, jól beletaposott a gázba, be volt lőve, meg még nem is tudom mi. Pragernek több pénze van, mint Istennek, terített is rendesen mindenkinek, szóval a lányát sose ráncigálták elő. Minden információ a borítékban. Ő volt az első. Egy bárban ütötte meg a fülemet valami, és leitattam a tagot, az meg kitálalt. Nem vágom meg többre, mint amennyit megengedhet magának, ő meg fizet, ahogy te a lakbért hó elején, de sose lehet tudni, mikor kattan be. Talán ez történt. És a rohadt életbe, ha ki akar csinálni, elég könnyen el tudja intézni.

Az Ethridge picsa tiszta véletlen volt. Az egyik lapba láttam meg a képét, a társasági szarságban, és

felismertem, mert egy kúrós filmben, láttam évekkel ezelőtt. Jó, tudom, pont az arcot nézni és még emlékezni is rá? Talán leszopott valami tagot, és azért emlékszem rá. Olvastam, hogy mennyi iskolát kijárt, és nem akart összeállni a kép, szóval elvégeztem a házi feladatot, és volt pár év, amikor el volt tűnve és a dolgok kicsit bekeményedtek, vannak képek meg más szar is. Majd meglátod. Vele tárgyaltam, hogy a férje tudja-e egyáltalán. Kemény csaj, simán képes lenne ölni. Csak nézz a szemébe, és meglátod, hogy értem.

Huysendahl jött harmadiknak, és itt azért parázok, merhogy annyira simán ment. Azt szúrtam ki, hogy a felesége leszbi. Jó ez eddig semmi különös, Matt, te is tudod. De a tag pénzt szarik, és tervezi, hogy indul a kormányzóválasztáson, hát mért ne ássak kicsit. A leszbi dolog nulla, amúgy is túl sokan tudják, ha elterjeszted, csak annyi lesz, hogy még a lezbik is rá szavaznak, amivel talán még nyer is, úgyhogy ezt dobom, de az a kérdés, mért tart ki még mindig a nő mellett. Van a taggal valami gáz. Szóval lejárom a lábam és kiderül, hogy van itt valami, de meg nem mondom, mi az. A tag nem csak sima buzi, a fiatal fiúkra bukik, minél fiatalabb annál jobb. Ez beteg dolog, felfordul tőle az ember gyomra. Szóval összeszedek kis dolgokat, mint a srácot, aki belső sérüléssel került kórházba, és Huysendahl fizette a kórházi számláit, de én azt akartam, hogy a hurok jól beakadjon, hát beállított képeket csináltam. Hogy hogyan az nem érdekes, be kellett vonnom másokat is. Összeszarta magát, amikor meglátta a képeket. Az ügy egy vagyonba került nekem, de soha rosszabb befektetést.

Az a lényeg, Matt, hogy ha valaki kicsinált engem, akkor vagy az egyikük volt az, vagy felbéreltek valakit, ami ugyanaz, és azt kérem tőled, hogy jól bassz ki velük. Azzal, aki csinálta, nem a másik kettővel, akik tisztességesen játszottak velem, és pont ezért nem hagyhatom ezt ügyvédnél és küldhetem a rendőrségre, mert akik tisztességesek, megérdemlik, hogy megszabaduljanak a horogról, nem is szólva arról, hogy ha rossz zsaruhoz kerül a dolog, akkor az lenyúlja az egészet, és aki engem megöl, az szabad, csak most másnak fizet.

A negyedik borítékon a te neved van, mert a tiéd. 3 lepedő van benne, a tiéd. Nem tudom, több kéne-e vagy mennyi, és mindig megvan a lehetőség, hogy zsebre vágod a lét, a többit meg magasról leszarod, de ha ez is lesz, én már halott leszek, nem fogok tudni róla. Azért gondolom, hogy végigcsinálod, mert észrevettem benned valamit már régen, azt, hogy te azt hiszed, van külömbség a gyilkosság és más dolgok között. Ezzel én is így vagyok. Egész életemben büntetendő dolgokat csináltam, de sose öltem meg senkit, és nem is ölnék. Ismerek olyanokat, akik öltek, és ez tény vagy pletyka, és sose barátkoznék velük. Ilyen vagyok, és azt hiszem, te is ilyen vagy, és ezért talán teszel majd valamit, de ha nem, akkor se fogom sose megtudni.

Barátod,

Jake „Spinner” Jablon

Szerda délelőtt megint kivettem a borítékot a szőnyeg alól, és aprólékosan átnéztem a bizonyítékokat. Fogtam a noteszemet, és lefirkantottam pár részletet. Nem tarthattam magamnál az anyagot, mert amint nekilátok, láthatóvá válok, és a szobám többé nem lenne okos rejtekhely.

Spinner jól rájuk akaszkodott. Nagyon kevés igazi bizonyíték volt arra, hogy Henry Prager lánya, Stacy elhagyta a baleset helyszínét, ahol halálosan elgázolták a hároméves Michael Litvakot, de ebben az esetben nem is hiányzott a bizonyíték. Spinner megszerezte a garázs nevét, ahol Prager megjavíttatta a kocsit, aztán azoknak a nevét, akikkel Prager kapcsolatba lépett a rendőrségen és a westchesteri kerületi ügyészségen, és még néhány dolgot, ami bőven elég is volt. Ha átadja a csomagot egy jó oknyomozó újságírónak, az aligha tudna ellenállni neki.

Beverly Ethridge anyaga jóval színesebb volt. A képanyag talán még nem lett volna elég. Volt jó pár felnagyított színes nyomat, meg tucatnyi, több kockából álló filmrészlet. Mindegyiken tisztán felismerhető volt, és afelől sem lehetett kétség, mit művel. Ez magában azonban nem feltétlen katasztrófa. Sok minden, amit az ember fiatal korában viccből megcsinál, néhány év elteltével simán leírható, főleg olyan körökben, ahol minden második családban akad rejtegetnivaló.

Csakhogy Spinner tényleg elvégezte a házi feladatot, ahogy ő mondta. Lenyomozta Mrs. Ethridge-et, akkori nevén Beverly Guildhurstöt, miután az harmadévben otthagyta a Vassart. Santa Barbarán letartóztatják prostitúcióért, felfüggesztett ítélettel. Vegasban drog miatt kapcsolják le, bizonyíték hiányában elengedik, de igencsak érződik, hogy a családi pénz mentette meg a helyes popsiját. San Diegóban zsarolásban segédkezik, a partnere egy ismert strici, aztán egyszer rosszul jön ki a lépés és lebuknak; Beverly vállalja, hogy koronatanú lesz, így megint csak felfüggesztettet kap, a partnere viszont egytől öt évet a Folsomban. Amennyire Spinner ki tudta deríteni, a nőnek csupán egyetlen alkalommal kellett ülnie, mégpedig tizenöt napot Oceanside-ban, rendzavarásért.

Aztán visszajött New Yorkba, hozzáment Kermit Ethridge-hez, és ha nem a rossz pillanatban kerül a képe a lapokba, kényelmes életre rendezkedhetett volna be.

A Huysendahl-anyag volt a legnehezebben emészthető. Az írott rész semmi különös: serdülőkorba sem ért fiúk nevei és a dátumok, amikor Ted Huysendahl állítólag szexuális kapcsolatba került velük; egy kórházi nyugta arról, hogy Huysendahl fedezte egy bizonyos Jeffrey Kramer nevű tizenegy éves fiú belső sérüléseinek és zúzódásainak kezelési költségeit. De a képeket nézve nem az az érzés töltötte el az embert, hogy New York állam következő választott kormányzóját látja.

Pontosan tizenkét kép volt, s igencsak teljes repertoárt mutattak be. A legcsúnyábbon Huysendahl partnere látszott, egy karcsú, fiatal fekete fiú, akinek az arca eltorzul a fájdalomtól, ahogy Huysendahl análisan behatol. A fiú egyenesen a kamerába nézett, nem csak ezen, még több képen is; nagyon is lehetségesnek tűnt, hogy csak megjátssza a fájdalmat, de ez a feltételezés tíz honpolgárból kilencet nem akadályozott volna meg abban, hogy hurkot dobjon Huysendahl nyakába, és felhúzza a legközelebbi a lámpaoszlopra.

NÉGY

Aznap délután fél ötkor egy modern irodaépület huszadik emeletén ücsörögtem egy várószobában a Park sugárúton, a negyvenes szám vége fele. Csak a recepciós meg én voltunk a helyiségben. Ő egy U-alakú, ébenfa íróasztal mögött ült. Bőre egy árnyalattal volt világosabb az asztalénál, haját rövidre nyírt afrofrizurában hordta. Én egy műanyag kanapén ültem, ami ugyanolyan színű volt, mint az íróasztal. A kanapé előtt a fehér kisasztalon magazinokat terítettek szét: Architectural Forum, Scientific American, néhány golfmagazin, a múlt heti Sports Illustrated. Nem hittem, hogy bármelyikből megtudhatnék bármit is, hát hagytam őket, ahol voltak, és a szemközti falon lógó olajfestményt néztem. Az amatőr tengeri tájképen kis hajók dülöngéltek a háborgó vízen. Az előtérben lévő hajó oldalán emberek hajoltak át. Mintha hánytak volna, de nehéz volt elképzelni, hogy a művész így is akarta.

- Mrs. Prager festette - közölte a lány. - Mr. Prager felesége.

- Érdekes.

- Az irodában van még, azokat is mind ő festette. Csodálatos lehet, ha valaki ilyen tehetséges.

- Az bizony.

- És sose vett egy órát sem.

A recepciós ezen jobban csodálkozott, mint én. Eltűnődtem, hogy Mrs. Prager mikor kezdhetett el festeni. Biztos miután a gyerekek felnőttek. Három gyerekük volt: egy fiú, aki orvosnak tanult a buffalói egyetemen, egy férjezett lány Kaliforniában, és a legfiatalabb, Stacy. Eddigre már mind kirepültek a fészekből, Mrs. Prager pedig egy házban élt a semmi közepén Rye-ban, és viharos tengeri tájképeket festett.

- Mr. Prager befejezte a telefonálást - mondta a lány. - Elnézést, nem értettem a nevét.

- Matthew Scudder - mutatkoztam be.

Beszólt a telefonon, és bejelentett. Nem vártam, hogy a nevem bármit is mond Pragernek, mint ahogy nem is mondott, mert a recepciós lány megkérdezte, mivel kapcsolatban jöttem.

- A Michael Litvak projektet képviselem - feleltem.

Ha ez talált is, Prager nem árulta el. A recepciós továbbította nekem főnöke értetlenségét. - Cserbenhagyás Alcsoport - fejtettem ki. - A Michael Litvak projekt. Bizalmas ügy, biztos vagyok benne, hogy Mr. Prager szeretne beszélni velem.

Valójában biztos voltam benne, hogy egyáltalán nem szeretne beszélni velem, de miután a lány szóról szóra elismételte, amit mondtam, Prager nem tudta tovább húzni a dolgot. - Fogadja magát - mondta a lány, és göndör kis fejével a PRIVÁT feliratú ajtó felé biccentett.

Pragernek tágas irodája volt, aminek a szemközti fala üvegből készült, s lenyűgöző kilátást nyújtott a városra, amely annál szebb, minél magasabbról nézi az ember. A dekoráció hagyományos volt, éles ellentétben a fogadószoba rikítóan modern bútoraival. A falakat sötét fa borította, igazi fa, nem az a préselt vacak. A szőnyeg sárgásbarna volt, akár a portói bor. A falakon rengeteg kép, mind tengeri tájkép, mind kétségtelenül Mrs. Prager munkája.

Pragert láttam már képen, amikor átfutottam a lapokat a könyvtár mikrofilmtárában. Mind mellkép volt, mégis nagyobb férfit vártam, mint aki most felállt a széles, bőrborítású íróasztal mögül. A '30-as évek hollywoodi stílusában készült fotókon az arcáról sugárzott a nyugodt magabiztosság. Most várakozás és elővigyázatosság lengte be. Odamentem az íróasztalhoz, és kölcsönösen végigmértük egymást. A jelek szerint azon töprengett, kezet nyújtson-e. Arra jutott, hogy nem.

- Maga Scudder?

- Úgy van.

- Nem pontosan értem, mit akar.

Ezzel én is így voltam. Az asztal mellett egy fakarfájú, vörös bőrfotel állt. Közelebb húztam és leültem, pedig ő még állt. Egy pillanatig habozott, majd ő is leült. Kicsit vártam, hátha van valami mondanivalója. De nagyon tudott várni.

- Már említettem egy nevet - vágtam hát bele. - Michael Litvak.

- Nem ismerős.

- Akkor mondok egy másikat. Jacob Jablon.

- Nem ismerős ez sem.

- Nem? Mr. Jablon a partnerem volt. Bonyolítottunk pár közös üzletet.

- Miféle üzletről van szó?

- Hát, egy kis ez, egy kis az. Sajnos nem annyira nagy volumenű, mint ez. Maga építészeti konzultáns?

- Pontosan.

- Nagyszabású projektek. Lakótömbök, irodaépületek, ilyesmi.

- Ez aligha titkos adat, Mr. Scudder.

- Biztos jól jövedelmez.

Csak nézett rám.

- Tulajdonképpen - folytattam - arról van szó, amit említett. Titkos adat. Pontosan erről akarok beszélni magával.

- Igen?

- A partneremnek, Mr. Jablonnak váratlanul el kellett utaznia a városból.

- Nem értem, ez hogyan...

- Visszavonult. Egész életében keményen dolgozott, Mr. Prager, és most bizonyos összeghez jutott, és... érti... visszavonult.

- Ha a tárgyra térne.

Elővettem a zsebemből egy ezüstdollárt, és megpörgettem, de, Spinnertől eltérően, én nem azt, hanem Pragert néztem közben. Ezzel a fapofával a városban bárhová leülhetett volna pókerezni, nagy sikerrel. Már ha egyáltalán tud kártyázni.

- Nem sok ilyet látni manapság - mutattam neki az érmét. - Pár órája bementem egy bankba, hogy

vegyek egyet. Csak néztek rám, aztán annyit tudtak mondani, hogy próbáljam meg egy régiség kereskedőnél. Tudja, én azt hittem, a dollár az csak dollár. Mert általában így van. De ezekben kizárólag az ezüsttartalom megér két-három dolcsit, és a gyűjtőknek még többet is. Ha hiszi, ha nem, hét dollároma került ez a darab.

- Minek kellett magának?

- Hogy szerencsét hozzon. Mr. Jablonnak is volt egy pontosan ugyanilyen. Legalábbis az én szememben ilyen volt. Nem vagyok numizmatikus. Hm... érmeszakértő.

- Tudom, mi az a numizmatikus.

- Hát én csak ma tudtam meg, miközben kiderült, hogy egy dollár az manapság nem is egy dollár. Mr. Jablon megspórolhatott volna nekem hét dolcsit, hogy nekem adja az övét, ha már úgyis el kellett mennie a városból. De hagyott valami mást, ami biztos többet ér hét dollárnál. Tudja, adott nekem egy borítékot tele papírokkal meg ilyesmivel. Van, amin a maga neve szerepel. A magáé meg a lányáé meg másoké. Például Michael Litvak neve, amit már említettem is, de ezek szerint ezt a nevet nem ismeri.

A dollár megállt. Spinner mindig elkapta, mielőtt elkezdett imbolyogni, én viszont hagytam. Fej.

- Gondoltam, ha már a maga neve van a papírokon azokkal a más nevekkel együtt, szóval gondoltam, talán szeretné megkapni.

Nem mondott semmit, én meg már nem tudtam mit mondani. Felvettem az ezüstdollárt, és megint megpörgettem. Most mind a ketten azt néztük. Jó darabig pörgött az íróasztal bőrborításán. Aztán nekiütközött egy ezüstkeretes fényképnek, bizonytalanul megbillent és eldőlt. Megint fej.

Prager felemelte irodai telefonját, és lenyomta a gombot. - Mára végeztünk, Shari - szólt bele. - Kapcsolja be az üzenetrögzítőt, és elmehet. - Hallgatta, mit mond a titkárnője, majd azt felelte: - Nem, ők várhatnak, majd aláírom holnap. Hazamehet. Köszönöm.

Egyikünk sem szólt, amíg nem hallottuk, hogy a külső iroda ajtaja nyílik és csukódik. Ekkor Prager hátradőlt a fotelben, kezét pedig összefonta a mellén. Elég kövér férfi volt, de a keze nem volt dagadt. Karcsú kéz, az ujjai hosszúak.

- Ha jól értem - kezdte lassan -, ott akarja folytatni, ahol... hogy is hívják?

- Jablon.

- Ahol Jablon abbahagyta.

- Mondjuk.

- Nem vagyok gazdag ember, Mr. Scudder.

- De nem is éhezik.

- Nem, nem éhezem. - Egy pillanatra elnézett mellettem, biztos az egyik tájképre. - A lányom, Stacy nehéz időszakon ment át. Volt egy nagyon sajnálatos balesete.

- Egy kisfiú meghalt.

- Egy kisfiú meghalt. Megkockáztatom, hogy érzéketlennek tart, de rámutatnék: efféle dolgok mindennaposak. Naponta halnak meg balesetekben emberek, legyenek gyerekek, felnőttek, mindegy.

Eszembe jutott Estrellita Rivera a golyóval a szemében. Nem tudom, látszott-e az arcomon. Folytatta:

- Stacy helyzete, a bűnössége, ha így akarja nevezni, nem a baleset következménye, hanem az utána tanúsított viselkedésé. Nem állt meg. Ha megáll, akkor sem segíthetett volna a fiún. Azonnal meghalt.

- A lánya tudta ezt?

Egy pillanatra behunyta a szemét. - Nem tudom. Lényeges?

- Talán nem.

- A baleset... Ha megáll, mint ahogy kellett volna, biztos vagyok benne, hogy felmentik. A fiú a triciklijével a járdáról egyenesen a kocsi elé hajtott.

- Úgy tudom, a lánya kábítószer befolyása alatt állt.

- Ha a marihuánát kábítószernek nevezi.
- Nem nagyon számít, minek nevezzük, nemde? Lehet, hogy elkerülhető lett volna a baleset, ha nincs belőve. Vagy talán lett volna annyi lélekjelenléte, hogy megálljon, miután elütötte a fiút. Nem mintha most már számítana. Be volt lőve, elütötte a fiút, nem állt meg, magának meg sikerült pénzzel tisztára mosnia.
- Rosszul tettem, Mr. Scudder?
- Honnan tudjam?
- Van gyereke? - kérdezte. Haboztam, majd bólintottam. - Maga mit tett volna?
A fiaimra gondoltam. Még nem voltak annyi idősek, hogy jogosítványuk legyen. És ahhoz, hogy marihuánát szívjanak? Az lehet. Mit tettem volna Henry Prager helyében?
- Bármit megtettem volna, hogy kihozzam őket - feleltem.
- Hát persze. Minden apa ezt tenné.
- Jó sok pénzébe kerülhetett.
- Többe, mint amennyit meg tudtam engedni. De azt se engedhettem meg, hogy ne tegyem meg.
Fogtam az ezüstdollárt, és megnéztem. Az évszám: 1878. Sokkal öregebb, mint én, mégis sokkal jobban viseli.
- Azt hittem, már vége - magyarázta. - Kész rémálom volt, de végül sikerült mindent elrendeznem. Az emberek, akikkel meg kellett egyeznem, látták, hogy Stacy nem bűnöző. Jó családból való jó lány, akinek az élete nehéz időszakhoz érkezett. Tudja, ez nem ritka. Látták, hogy nincs értelme még egy életet tönkretenni, csak mert egy másik odaveszett egy szörnyű balesetben. És a tapasztalat... iszonyú ezt kimondani, de segített Stacynek. Felnőtt. Lett célja az életének.
- Mivel foglalkozik?
- Most végez a Columbián. Pszichológia szakon. Szellemileg visszamaradott gyerekekkel akar foglalkozni.
- Hány éves? Huszonegy?
- Múlt hónapban töltötte be a huszonkettőt. A balesetkor volt tizenkilenc.
- Gondolom, saját lakása van a városban.
- Pontosan. Miért?
- Csak úgy. Szóval akkor minden jól alakult.
- Minden gyerekemmel jól alakultak a dolgok, Scudder. Csak Stacynek volt egy-két kemény éve, ennyi az egész. - A tekintete hirtelen kiélesedett. - Meddig kell még fizetnem azért az egyetlen hibáéit? Ezt szeretném tudni.
- Azt meghiszem.
- Nos?
- Jablon mennyire vágta meg magát?
- Nem értem.
- Mennyit fizetett neki?
- Azt hittem, maguk partnerek voltak.
- Laza kapcsolat volt. Szóval mennyit?
Habozott, majd vállat vont. - Az első alkalommal ötezer dollárt. Úgy csinált, mintha ezzel végeztünk volna.
- Olyan nincs.
- Igen, én is rájöttem. Kicsivel később megint jelentkezett. Azt mondta, még kell pénz. Végül megegyeztünk. Havi összegben.
- Mennyi?
- Kétezer dollár.
- Annyit megengedhet magának.

- Annyira könnyen azért nem. - Halványan elmosolyodott. - Tudja, azt reméltem, hogy le tudom írni valahogy költségként. Ráterhelni az üzletre.
- Sikerült?
- Nem. Miért kérdezi mindezt? Azt próbálja felmérni, hogy maga mennyit préseljen ki belőlem.
- Nem.
- Ez az egész beszélgetés valahogy nincs rendjén - jelentette ki hirtelen. - Maga nem zsarolótípus.
- Hogyhogy?
- Nem is tudom. Az a férfi egy menyét volt, egy számító szemét alak. Maga is számító, de máshogy.
- Az egyik ilyen, a másik olyan.
Felállt. - A végtelenségig nem fogok fizetni - közölte. - Nem élhetek úgy, hogy állandóan fölöttem lebeg a kard. A francba is, nem ezt érdemlem!
- Majd kitalálunk valamit.
- Nem akarom tönkretenni a lányom életét. De én se fogok elvérezni.
Felvettem az ezüstdollárt, és zsebre dugtam. Nem tudtam elhinni, hogy ő ölette volna meg Spinnert, ugyanakkor teljesen ki sem zárhattam, és már hányingerem volt ettől a szereptől. Hátratoltam a széket, és felálltam.
- Nos? - nézett rám.
- Majd keresem.
- Mennyibe fog ez nekem kerülni?
- Nem tudom.
- Annyit fizetek, amennyit annak fizettem. Többet nem fogok.
- És meddig fog fizetni nekem? Örökké?
- Nem értem.
- Talán ki tudok találni valamit, ami mindkettőnknek jó lesz. Ha megvan, majd szólok.
- Egy nagy összegű törlesztésre gondol? Hogy bízhatnék magában?
- Na ez az egyik, amit ki kell dolgozni. Majd jelentkezem.

ÖT

Beverly Ethridge-dzsel a Hotel Pierre bárjában beszéltem meg találkozót, hétre. Prager irodájából egy másik bárba mentem a Madison sugárúton. Kiderült, hogy a reklámszakmában dolgozók kedvenc helye, nagy zaj volt és idegesítő feszültség. Ittam egy bourbont, aztán továbbálltam.
Az Ötödik sugárúton betértem a St. Thomas templomba, és be-csusszantam az egyik padsorba. Nem sokkal azután fedeztem fel a templomokat, hogy otthagytam a testületet, és elköltöztem Anitától és a fiúktól. Nem tudom megmondani, pontosan mi fogott meg bennük. New Yorkban nagyjából máshol nem lehet nyugodtan gondolkodni, de nem vagyok benne biztos, hogy csak ezért vonzanak a templomok. Logikus következtetés lenne feltételezni, hogy keresek valamit, de fogalmam sincs, mit keresnék. Imádkozni nem imádkozom. Nincs miben hinnem.
De a templom tökéletes arra, hogy az ember elüldögéljen és elgondolkodjon. Ültem a St. Thomasban, és egy darabig Henry Prageren gondolkodtam. Nem jutottam semmire. Ha sokkal kifejezőbb és kevésbé merev az arca, talán megtudhattam volna tőle ezt-azt. Nem árulta el magát, de ha elég okos volt, hogy elbánjon Spinnerrel, akkor ahhoz is elég okos, hogy semmit ne adjon ki nekem.
Nehezen tudtam elképzelni gyilkosként. Ugyanakkor nehezen tudtam elképzelni zsarolás áldozataként is. Ő nem tudta - és nem most volt az ideje, hogy eláruljam neki -, de már a legelején azt kellett volna mondani Spinnernek, hogy fogja a szemetét és húzzon el. Pénzzel szinte bármilyen bűncselekményt a szőnyeg alá lehet söpörni, s ez minden nap megtörténik a városban. Nem ő volt az egyetlen, ráadásul senkinek sem volt igazából bizonyítéka Prager ellen. A lánya pár éve bűncselekményt követett el. Egy megszállott ügyész talán megpróbálkozott volna cserbenhagyásos

gázolással, de valószínűbb, hogy gondatlanságból elkövetett emberölés lett volna a vád, felfüggesztett ítélettel. A tényeket tekintve igazából semmi más nem történhetett volna, se a lánnyal, se vele. Talán némi botrány, de az sem olyan nagy, hogy képes lett volna tönkretenni akár az ő üzletét, akár a lánya életét.

Vagyis a felszínen vajmi kevés indoka volt egyáltalán fizetni Spinnernek, nemhogy megöletni. Hacsak nincs még valami, amiről nem tudok.

Hárman voltak, Prager, Ethridge és Huysendahl, akik mind fizettek Spinner hallgatásáért, aztán egyikük úgy döntött, ideje a csendet tartóssá tenni. Csak azt kellett kiderítenem, melyikőjük volt az.

De nagyon nem akartam kideríteni.

Több okból sem. A legfontosabb, hogy messze nem lenne annyi esélyem a gyilkossal szemben, mint a rendőrségnek. Csak annyit kell tennem, hogy a borítékot egy jó zsaru asztalára pottyantom a gyilkossági csoporttól, hadd játsszon vele ő. A halál időpontját sokkal pontosabban meghatároznák, mint amennyire Koehler megbecsülte nekem. Ellenőrizhetik az alibiket. A három gyanúsítottat intenzív vallatásnak vethetik alá, ami valószínűleg önmagában is elég, hogy az egészet felgöngyölítsék.

Ezzel csak egy baj volt: a gyilkos ugyan rács mögött köt ki, de a másik kettő is besározódik. Ennek ellenére nagyon közel kerültem hozzá, hogy lepasszoljam a zsaruknak, mondván: egyikük se makulátlan. Egy cserbenhagyó gyilkos, egy szélhámos-kurva, egy különösen ocsmány perverz pedofil - Spinner a maga erkölcsi kódexével úgy érezte, hogy az ártatlanoknak tartozik a jól megfizetett hallgatásával. De nekem nem fizettek semmiért, nem tartoztam nekik semmivel.

A rendőrséghez bármikor fordulhatok. Ha nem jutok semmire, utolsó mentsvárként mindig ott van ez a lehetőség. De addig is próbálkozom, ezért időpontot egyeztettem Beverly Ethridge-dzsel, beugrottam Henry Pragerhez, és a közeli napokban meglátogatom Theodore Huysendahlt is. Így vagy úgy, de mindegyikük megtudja, hogy én vettem át Spinner helyét, és a horog ugyanolyan mélyen bennük van.

Egy turistacsoport haladt el a padsorok között, mutogatták egymásnak a magas oltár fölötti kimunkált kőfaragványokat. Megvártam, amíg elmennek mellettem, egy-két percig még ültem ott, aztán felálltam. Kifelé menet megnéztem magamnak az ajtó melletti perselyeket. Lehetett választani, mit támogatok: templom-karbantartás, tengerentúli misszió vagy hajléktalan gyerekek. Spinner pénzéből bedugtam három százdollárost a hajléktalan gyerekek perselyébe.

Vannak dolgok, amiket csak úgy csinálok, magam sem tudom, miért. Az adakozás az egyik. Amit keresek, annak tíz százaléka megy abba a templomba, amelyikbe éppen betérek, amikor a kezemben a pénz. A katolikusok kapják a legtöbbet. Nem mintha elfogult lennék velük kapcsolatban, csak éppen ezek a templomok vannak nyitva a legfurcsább időpontokban is.

A St. Thomas történetesen episzkopális. A kint lévő tábla szerint azért tartanak nyitva egész héten, hogy a járókelőknek legyen hova bemenekülni Manhattan belvárosának zűrzavarából. Biztos a turistáktól szerzett támogatás fedezi a túlórákat. Hát most kaptak háromszázat a villanyszámlához, egy halott zsaroló jóvoltából.

Kimentem és elindultam kifelé a városközpontból. Ideje volt közölni egy hölggyel, hogy mostantól ki foglalja el Spinner Jablon helyét az életében. Ha már mind tudják, csak hátradőlök, lazítok és várom, hogy Spinner gyilkosa megpróbáljon megölni.

HAT

A Pierre koktélbárját mélykék tálakba helyezett apró gyertyák világítják meg, minden asztalt egy. A kerek, fehér asztalok kicsik, egymástól jó nagy távolságra állnak, köztük két-három kék bársonyszékkel. Megálltam, és a sötétben pislogva kerestem egy fehér nadrágkosztümös nőt. Négy-öt kísérő nélküli nő volt a helyiségben, egyikük sem nadrágkosztümben. Úgyhogy elkezdtem keresni inkább Ethridge-et, és meg is találtam a terem túlsó végében egy asztalnál. Tengerészkék zsákruha

volt rajta és gyöngysor.

A kabátomat leadtam a ruhatárba, aztán odamentem egyenesen az asztalához. Ha figyelt is, csak a szeme sarkából. Egy pillanatra se fordult felém. Leültem vele szemben. Csak ekkor nézett a szemembe. - Várok valakit - mondta, és a tekintete máris elsiklott rólam. El voltam bocsátva.

- Matthew Scudder vagyok - mondtam neki.

- És most hatódjak meg?

- Maga nagyon jó - bólintottam elismerően. - Tetszik ez a fehér nadrágkosztüm, jellemző magára. Kíváncsi volt, felismerem-e, hogy tudja, tényleg láttam azokat a képeket. Ügyes, de ennyi erővel mondhatta volna, hogy hozzak egyet magammal.

Tekintete visszatért hozzám, és pár percig egymást méregettük. Ugyanaz az arc volt, amit a képeken láttam, de nehéz volt elhinni, hogy a nő is ugyanaz. Nem arról van szó, hogy annyival idősebbnek látszott volna, de hogy sokkal érettebbnek, az biztos. Sőt, körüllengte egyfajta nyugalom és tapasztalat, ami teljességgel hiányzott abból a lányból a fényképeken és rendőrségi aktákon. Az arca arisztokrata volt, a hangja jó iskolákról és jó származásról árulkodott.

- Egy kibaszott zsaru - szólalt meg aztán. Szavai szinte martak, és minden jólneveltség eltűnt belőlük. - Hogyan akadt az anyagomra?

Vállat vontam. Felelni akartam valamit, de már jött a pincér. Én bourbont kértem meg egy csésze kávét. A nő csak biccentett, hogy ugyanazt kéri, amit már ivott. Nem tudom, mi volt az, de jó sok gyümölcs volt benne.

Amikor a pincér elment, azt mondtam: - Spinnernek el kellett mennie a városból egy időre. Engem kért meg, hogy távollétében vigyázzak az üzletre.

- Naná.

- Van ilyen.

- Naná. Maga elkapta, ő meg odadobott engem, hogy mentse a bőrét. Hogy pont egy korrupt zsaruba kellett belefutnia.

- Jobban kijönne egy becsületes zsaruval?

Egyik kezével a hajához nyúlt. Egyenes és szőke volt, azt hiszem, az ilyet hívják Sassoon-frizurának. Jóval hosszabb volt, mint a képeken, de ugyanolyan színű. Talán ez volt a természetes színe.

- Becsületes? Hol találok ilyet?

- Állítólag van még belőlük.

- Ja, a közlekedésieknél.

- Különben se vagyok zsaru - vontam vállat. - Csak korrupt. - A szemöldöke felszaladt. - Jó pár éve kiléptem.

- Akkor nem értem. Hogyan került magához a cucc?

Vagy tényleg nem értette, vagy tudta, hogy Spinner halott, ez esetben viszont nagyon jól csinálta. De hát ez volt a probléma lényege. Három idegennel pókereztem, és még ugyanahhoz az asztalhoz se tudtam leültetni őket.

Jött a pincér az italokkal. Kortyoltam egyet a bourbonból, majd a kávéból, aztán a bourbon maradékát a kávéscsészébe öntöttem. Remekül le lehet részegedni ettől, és mégsem kábul el az ember.

- Rendben - mondta.

Ránéztem.

- Mondja, mit akar, Scudder. - Ismét a jól nevelt hang és a korábbi arc. - Ha jól értem, ez nem lesz nekem ingyen.

- A sarki fűszeresnél nem adják ingyen a kenyeret, Mrs. Ethridge.

Hirtelen elmosolyodott. Talán spontán volt, talán nem, de az egész arca felragyogott tőle. - Azt hiszem, nyugodtan hívhat Beverlynek. Furcsa, hogy ilyen udvarias velem az, aki már látott egy

farokkal a számban. És magát hogy szólítják? Matt?
- Általában.
- Mondja az árat, Matt. Mennyi?
- Nem vagyok mohó.
- Lefogadom, hogy minden lánynak ezt mondja. És mennyire nem az?
- Megelégszem azzal, amiben Spinnerrel megállapodtak. Ami neki jó, az nekem is jó.
Elgondolkodva bólintott, az ajkán halvány mosoly játszott. Egyik kecses ujjának hegyét a szájába vette és rágni kezdte.
- Érdekes.
- Hm?
- Spinner nem sokat árult el magának. Nekünk nem volt megállapodásunk.
- Nem?
- Éppen próbáltunk kidolgozni egyet. Eszem ágában se volt hagyni, hogy heti adagokban a halálomig pumpoljon. Adtam neki pénzt. Azt hiszem, összesen ötezer dollárt az elmúlt hat hónapban.
- Nem túl sok.
- És lefeküdtem vele. Nekem jobban tetszett volna több pénz és kevesebb szex, de nem sok saját pénzem van. A férjem gazdag, de tudja, az nem ugyanaz.
- De van sok szex.
Megnyalta az ajkát. Elég egyértelműen. De ettől még ugyanolyan provokatív volt. - Azt hittem, észre se vette.
- De igen.
- Örülök.
Kortyoltam a kávéból. Körülnéztem a helyiségben. Mindenki nyugodt és jól öltözött volt, éreztem, hogy nem illek oda. A legjobb öltönyöm volt rajtam, és pont úgy néztem ki, mint egy zsaru a legjobb öltönyében. A nő az asztalomnál pornófilmekben szerepelt, prostituált volt, csalt, és ő mégis tökéletesen otthon volt itt, én meg nem.
- Inkább a pénzt választanám, Mrs. Ethridge.
- Beverly.
- Beverly - hagytam rá.
- Vagy Bev, ha az jobban tetszik. Tudja, nagyon jó vagyok az ágyban.
- Elhiszem.
- Azt mondják, megvan bennem egy profi gyakorlata és egy amatőr lelkesedése.
- Ezt is elhiszem.
- Elvégre látta a fényképeket.
- Pontosan. De úgy áll a helyzet, hogy nagyobb szükségem van pénzre, mint szexre.
Lassan bólintott. - Spinnerrel éppen próbáltam megegyezni valamiben. Pillanatnyilag nincs elérhető készpénzem. Eladhatnék néhány ékszert meg ilyesmit, de azzal csak az időt húznám. Ha lenne még időm, biztos tudnék pénzt szerezni. Úgy értem, komoly összeget.
- Mennyire komolyat?
Rám se hederített. - Itt a probléma. Nézze, stricheltem, ezt maga is tudja. Átmeneti volt, a pszichiáterem úgy nevezi: belső félelmeink és haragunk kimutatásának radikális módja. Én nem értem, mi a francról beszél, és szerintem ő sem. Már tiszta vagyok, sőt tiszteletre méltó asszony, a magam módján amolyan szórakozást habzsoló jómódú nő, de tudom, mik a szabályok. Ha fizetni kezdek, egész életemben fizethetek.
- Igen, általában így néz ki.
- Én ezt nem akarom. Egy nagy üzletet akarok, és akkor mindent visszakapni. Minden rohadt képet meg filmet. De elég nehéz kidolgozni a menetét.

- Mert lemásoltathatom a képeket.
- Mert lemásoltathatja. Ráadásul elraktározhatja a fejében az információt, mert már az is elég, hogy tönkretegyen engem.
- Vagyis garanciát akar, hogy nem lesz több fizetés.
- Úgy van. Nekem is hurkot kell akasztanom magába, hogy még csak eszébe se jusson megtartani a képeket. Vagy visszajönni még egy körért.
- Ez tényleg gond - értettem egyet. - Ezt próbálta tisztázni Spinnerrel?
- Úgy van. Egyikünk se tudott előállni semmivel, ami tetszett volna a másiknak, közben adagoltam neki az aprópénzt meg a szexet. - Megnyalta az ajkát. - Érdekes szex volt. Amit rólam képzelt, meg minden. Nem hiszem, hogy a kis fickónak sok tapasztalata lehetett fiatal, vonzó nőkkel. Na és persze a társadalmi vonatkozás: egy istennő a Park sugárútról. Ugyanakkor nála voltak a képek, tudott rólam dolgokat, és különleges figura lettem a számára. Én nem vonzódtam hozzá. Nem tetszett a külseje, nem tetszett a modora, és gyűlöltem, hogy a hatalmában vagyok. Ennek ellenére csináltunk együtt érdekes dolgokat. Meglepően találékony volt. Nem tetszett, hogy vele *kell* csinálnom dolgokat, de tetszett, hogy *csinálom*, ha érti, mire gondolok.
Nem feleltem.
- Elmesélhetek néhány dolgot.
- Ne fáradjon.
- Talán ettől begerjed.
- Nem hiszem.
- Nem nagyon tetszem magának, mi?
- Nem nagyon. Különben sem engedhetem meg magamnak, hogy kedveljem, nem igaz?
Belekortyolt az italába, majd megint megnyalta a száját. - Nem maga lenne az első zsaru, akivel lefekszem. Ha valaki strichel, akkor ez is benne van. Nem nagyon találkoztam olyan zsaruval, aki ne aggódott volna a farka miatt. Hogy túl kicsi, hogy nem jól használja. Gondolom, ez is része annak, hogy pisztolyt és gumibotot hordanak, meg ilyesmi, nem?
- Lehet.
- Személy szerint én úgy láttam, hogy a rendőrök is ugyanúgy vannak felszerelve, mint bárki más.
- Azt hiszem, eltértünk a tárgytól, Mrs. Ethridge.
- Bev.
- Azt hiszem, a pénzről kéne beszélnünk. Egy nagy összeg, és maga megszabadul a horogtól, én pedig a horgászbottól.
- Mennyi pénzről beszélünk?
- Ötvenezer dollárról.
Nem tudom, mekkora összeget várt. Nem tudom, Spinnerrel beszéltek-e róla, amikor a drága lepedőn henteregtek. Lebiggyesztette az ajkát, és hang nélkül füttyentett, jelezve, hogy igencsak magasnak találja.
- Drága ötletei vannak - mondta.
- Egyszer fizet és vége.
- Ott vagyunk, ahonnan indultunk. Miért higgyek magának?
- Mert amikor odaadja a pénzt, adok magának biztosítékot. Pár éve csináltam valamit. Jó időre börtönbe kerülhetnék érte. Leírom az összes részletet. Amikor átadja az ötven lepedőt, odaadom, és vele Spinner összes többi cuccát magáról. Ezzel sakkban tarthat, nem csinálhatok semmit.
- Akkor nem csak rendőri korrupcióról van szó.
- Nem arról.
- Úgy mondja, mintha valaki meghalt volna.
Nem feleltem.

Alaposan átgondolta, nem siette el. Elővett egy cigarettát, a végével szépen manikűrözött körmére koppintott. Biztos arra várt, hogy tüzet adjak neki. Maradtam a szerepben, és hagytam, hadd gyújtsa meg maga.

Végül azt mondta: - Talán rendben lesz.

- A nyakamat dugom a hurokba. Nem kell félnie tőle, hogy elszaladok, csak rántsa meg a kötelet.

Bólintott. - Már csak egy gond van.

- A pénz?

- Az a gond, igen. Nem vihetnénk kicsit lefelé az árat?

- Nem hiszem.

- Nincs ennyi pénzem.

- A férjének van.

- Az ő bankszámláján, de nem az én retikülömben, Matt.

- Én meg bármikor kikerülhetem a közvetítőt - feleltem. - Eladom az árut közvetlenül a férjének. Fizetni fog.

- Maga egy mocskos, szennyes alak.

- Fizetne? Nem igaz?

- Majd valahogy megszerzem a pénzt. Maga rohadék. Bár szerintem a férjem nem fizetne, és akkor a maga játékának lőttek, nem? A maga játékának meg az én életemnek. Mindketten kapnánk egy nagy semmit. Biztos, hogy megkockáztatná ezt?

- Nem, ha nem muszáj.

- Úgy érti, ha megszerzem a pénz. Időt kérek.

- Két hét.

A fejét rázta. - Legalább egy hónap.

- Nem akartam annyi ideig a városban maradni.

- Lehet, hogy gyorsabban megy, igyekszem. Higgye el, minél gyorsabban leszáll rólam, annál boldogabb leszek. De lehet hogy kell egy hónap.

Mondtam, hogy akkor legyen egy hónap, de remélem, hogy nem tart addig. Azt mondta, szemét dög vagyok, rohadt strici, aztán hirtelen átment csábosba, és megkérdezte, nem volna-e kedvem lefeküdni vele, csak úgy. Annak jobban örültem, amikor mindenfélének elmondott.

- Nem akarom, hogy hívogasson - közölte még. - Hogyan érhetem el?

Megadtam neki a hotelem nevét. Igyekezett nem mutatni, de láthatóan meglepte, milyen őszinte vagyok. Spinner nyilván nem akarta, hogy tudja, hol találja.

Nem hibáztattam.

HÉT

Huszonötödik születésnapján Theodore Huysendahl két és félmillió dolláros örökséghez jutott. Egy év múlva adott hozzá még egy milliót azzal, hogy feleségül vette Helen Godwynnt, az elkövetkező öt évben pedig összvagyonukat úgy tizenötmillió dollárra növelte. Harminckét évesen eladta üzleti érdekeltségeit, s egy Sand Point-i vízparti birtokról elköltözött egy drága lakásba az Ötödik sugárútra, és életét a köz szolgálatának szentelte. Az elnöktől kongresszusi bizottsági tagságot kapott. A polgármester kinevezte a városrendezési osztály élére. Jó interjúkat adott, jó téma volt, a sajtó imádta, ebből kifolyólag a neve rendszeresen szerepelt a lapokban. Az elmúlt pár évben beszédeket mondott szerte az országban, megjelent minden demokrata párti támogatásgyűjtő vacsorán, sajtókonferenciákat hívott össze lépten-nyomon, időnként még televíziós talk show-kban is vendégeskedett. Egyfolytában azt hangoztatta, hogy nem indul a kormányzóválasztáson, de senki sem volt olyan bolond, hogy ezt el is higgye. Indult, mégpedig nagyon keményen, sok pénze volt rá, sok politikai szívességet be tudott gyűjteni, magas volt és jóképű, sugárzóan vonzó, és ha volt is politikai álláspontja, ami kétségesnek tűnt, az nem volt se annyira balos, se annyira jobbos, hogy elidegenítse a nagy többséget.

Az okosan elhelyezett pénz révén a jelölőgyűléseken komoly előnyre tett szert, és ha már eddig eljutott, nagyon jó esélye volt a választáson. És csak negyvenegy éves. Valószínűleg már Albanyn túlra kacsingatott, Washington irányába.

Egy marék csúnya fénykép egy pillanat alatt véget vethet az egésznek.

Volt egy irodája a városházán. A földalattival elmenteni a Chambers utcáig, és elindultam a városháza felé, de előbb tettem egy kitérőt a Center utca felé, és pár percig ácsorogtam a Központi Rendőrkapitányság előtt. Szemben az utca túloldalán volt egy bár, oda tértünk be a Büntetőbíróságból jövet-menet. Most viszont még korán volt inni, meg nem is akartam belefutni senkibe, úgyhogy továbbmentem a városházára, ahol sikerült is megtalálnom Huysendahl irodáját.

A titkárnője egy idősebb nő, drótszerű szürke hajjal és szúrós kék szemekkel. Mondtam neki, hogy szeretnék találkozni Huysendahllal, mire megkérdezte a nevemet.

Elővettem az ezüstdollárt. - Nagyon figyeljen - mondtam neki, és megpörgettem a dollárt az asztal sarkán. - Most mondja el Mr. Huysendahlnak, mit is csináltam, és hogy négyszemközt szeretnék beszélni vele. Most.

Egy pillanatig az arcomat kémlelte, valószínűleg igyekezett megállapítani, őrült vagyok-e. Aztán a telefonért nyúlt, de kezem az övére tettem.

- Személyesen kérdezze meg.

Újabb hosszú, éles pillantás, fejét kicsit oldalra biccentve. Aztán majdnem megvonta a vállát, majd felkelt és bement az irodába, az ajtót behúzva maga után.

Nem sokáig volt bent. Értetlen tekintettel lépett ki, és közölte, hogy Mr. Huysendahl fogad. A kabátomat már felakasztottam egy fogasra. Kinyitottam Huysendahl ajtaját, bementem, és becsuktam magam után.

Fel sem emelte a fejét az újságból, amit olvasott, úgy mondta: - Azt hittem, megegyeztünk, hogy nem jön ide. Azt hittem, lefektettük, hogy...

Akkor felnézett, meglátott, és valami történt az arcán.

- Maga nem is...

Feldobtam a dollárt a levegőbe, és elkaptam. - És nem vagyok Paul Newman sem. Kire számított?

Nézett rám, én pedig próbáltam megfejteni az arcát. Még jobban nézett ki, mint az újságok fotóin, és sokkal jobban, mint a kandiképeken, amikhez hozzájutottam. Szürke fémasztal mögött ült, egy olyan irodában, amelyet szokványos belvárosi holmikkal bútoroztak be. Megengedhette volna magának, hogy átrendezze. Az ő helyzetében rengetegen ezt csinálták. Nem tudom, miről árulkodott, hogy mégsem tette.

- Az a mai *Times*? - kérdeztem. - Ha egy másik ezüstdolláros férfit várt, nem olvasta át elég alaposan az újságját. Második rész harmadik oldal, a lap alja.

- Nem értem, mi ez az egész.

Az újságra mutattam. - Olvassa csak. Harmadik oldal, második rész.

Állva maradtam, amíg megkereste és elolvasta. A reggeli közben én is megtettem, és én is elsiklottam volna felette, ha nem kifejezetten ezt keresem. Nem lehettem biztos benne, hogy bekerül a lapokba, de ott volt: három bekezdés, amelyben az East Riverből kifogott holtestet Jacob „Spinner” Jablonként azonosítják, és kiemelik karrierjének fontosabb állomásait.

Figyelmesen néztem, ahogy Huysendahl elolvassa. Őszinte reakció volt, ennél őszintébb nem is lehetett volna. A szín azonnal kiszaladt az arcából, homlokán lüktetni kezdett egy ér. A keze úgy összeszorult, hogy eltépte az újságot. Ez kétségtelenül azt jelentette, hogy nem tudott Spinner haláláról; bár jelenthette azt is, hogy nem számított arra, hogy a test előkerül, és hirtelen ilyen csávában találja magát.

- Istenem - nyögte. - Ettől féltem. Ezért akartam, hogy... ó, az istenit!

Nem nézett rám, nem hozzám beszélt. Volt egy olyan érzésem, hogy tudatában sincs annak, hogy a

szobában vagyok. A jövőbe nézett és látta, ahogy a karrierje megy le a vécén.

- Pont ettől féltem - ismételte meg. - Egyfolytában ezt mondtam neki. Azt felelte, ha bármi történik vele, egy barátja majd tudja, mihez kezdjen azokkal a... képekkel. De tőlem nem kellett tartania. Mondtam is neki, hogy tőlem nem kell tartania. Bármennyit megadtam volna, és ezt tudta is. De mit csinálok, ha meghal? „Reménykedjen, hogy örökké élek”, ezt mondta. - Rám nézett. - És most halott. *Maga* ki a fene?

- Matthew Scudder.

- A rendőrségtől?

- Nem. Pár éve eljöttem.

Ostobán pislogott. - Nem tudom... nem tudom, miért van itt. - Elveszett volt, tehetetlen, azon se lepődtem volna meg, ha elsírja magát.

- Mondjuk úgy, szabadúszó vagyok - magyaráztam. - Szívességet teszek az embereknek, amiért itt-ott leesik egy dollár.

- Magándetektív?

- Annyira nem hivatalos a dolog. Nyitva tartom a szemem meg a fülem. Ilyesmi.

- Értem.

- Olvastam ezt a hírt régi barátomról, Spinnerről, és gondoltam, talán most tehetek valakinek egy szívességet. Ami azt illeti, magának.

- Igen?

- Gondoltam, Spinnernek van valamije, amire maga szeretné rátenni a kezét. Tudja, nyitva tartom a szemem meg a fülem, meg ilyesmi, az ember sose tudhatja, mit talál. És gondoltam, biztosan járna érte valami jutalom.

- Értem. - Mondani akart még valamit, de csengett a telefon. Felvette, és már éppen azt mondta a titkárnőnek, hogy most nem fogad semmilyen hívást, de kiderült, hogy őméltósága hívja, nem kerülhette ki. Odahúztam egy széket és leültem, miközben Huysendahl New York polgármesterével beszélt. Nem igazán figyeltem oda. Amikor végzett, a belső telefonon kiszólt a titkárnőjének, hogy pillanatnyilag mindenkinek házon kívül van. Aztán felém fordult, és nagyot sóhajtott.

- Szóval azt gondolta, lesz valami jutalom.

Bólintottam. - Csak amennyi fedezi az időmet és a kiadásaimat.

- Maga az... a barát, akiről Jablon beszélt?

- A barátja voltam - ismertem el.

- Magánál vannak a képek?

- Mondjuk úgy, tudom, hol vannak.

A homlokát a kezébe temette, ujjaival a fejbőrét vakarta. Barna haja volt, nem túl hosszú és nem túl rövid, éppen mint a politikai helyzete: kellően semleges ahhoz, hogy ne zavarjon senkit. A szemüvege felett rám nézett, és újra sóhajtott.

Nyugodt hangon mondta: - Jelentős összeget fizetnék azokért a képekért.

- Ezt megértem.

- A jutalom... bőkezű lenne.

- Gondoltam, hogy az lesz.

- Megengedhetem a nagylelkű jutalmat, Mr... nem emlékszem a nevére.

- Matthew Scudder.

- Igen. Pedig nagyon jó fejem van a nevekhez. - Összehúzta a szemét. - Mint mondtam, Mr. Scudder, a jelentős jutalmat megengedhetem magamnak. Azt viszont nem, hogy az az anyag létezzen. - Nagy levegőt vett, és kiegyenesedett a székben. - Én leszek New York állam következő kormányzója.

- Sokan mondják.

- Még többen fogják. Van célom, van képzelőerőm, van akaratom. Nem vagyok párthoz kötve, nem

vagyok lekötelezve a főnökeimnek. Saját vagyonom van, nem a köz kasszájából akarom megszedni magam. Remek kormányzó lehetnék. Az államnak kell a vezető. Lehetnék...

- Talán magára szavazok.

Elfintorodott. - Nem ez a politikai beszéd ideje, ugye? Főleg most, hogy amúgy is olyan gondosan tagadom, hogy jelölt vagyok. De meg kell értenie, mennyire fontos ez nekem, Mr. Scudder.

Nem feleltem.

- Van közelebbi elképzelése is a jutalomról? - kérdezte.

- Magának kell megállapítania az összeget. Na persze minél magasabb, annál ösztönzőbben hat.

Összeérintette az ujjhegyeit, és átgondolta. - Százezer dollár.

- Ez valóban nagylelkű.

- Ennyit fizetnék jutalomként. Ha valóban mindent visszakapok.

- Honnan fogja tudni, hogy mindent visszakapott?

- Ezen én is gondolkodtam. Ez volt a bajom Jablonnal. A tárgyalásainkat igencsak megnehezítette, hogy alig bírtam ki vele egy szobában. Ösztönösen éreztem, hogy ki lennék neki szolgáltatva, méghozzá a végtelenségig. Hiába adok neki jelentősebb összeget, előbb-utóbb feléli, és visszajön még több pénzért. Ha jól tudom, a zsarolók mind ilyenek.

- Általában.

- Hetente fizettem neki. Hetente egy boríték, használt bankjegyek, kevert sorozatszám, mintha váltságdíjat fizetnék. Bizonyos értelemben azt is tettem. A jövőmet vásároltam vissza. - Hátradőlt a fa forgószékében, és lehunyta a szemét. Érdekes feje volt, erős arca. Biztos volt benne gyengeség is, mert az megmutatkozott a viselkedésében, és az ember jelleme előbb-utóbb kiütközik az arcon is. Van, akinél ezt nem lehet rögtön észrevenni; ha az ő arcán volt is gyengeség, én nem láttam.

- A jövőmet - ismételte. - Megengedhettem a heti fizetést. Úgy gondoltam rá... - megint az a gyors, fintorszerű mosoly -, mint kampánykiadásra. Permanens kiadásra. Viszont aggasztott a sebezhetőségem. Nem Mr. Jablon miatt, hanem amiatt, hogy mi történhet, ha meghal. Istenem, hát mindennap halnak meg emberek. Tudja, hogy egy átlagos napon hány New York-it ölnek meg?

- Régebben három volt az átlag - feleltem. - Nyolcóránként egy gyilkosság. Gondolom, mostanság emelkedett.

- Én ötről tudok.

- Nyáron még magasabb. Tavaly júliusban egyik héten a szám felszaladt ötvenre. Egy nap tizennégy.

- Igen, emlékszem arra a hétre. - Egy pillanatra a távolba meredt, a jelek szerint a gondolataiba mélyedt. Talán azt tervezte, hogy kormányzóként hogyan csökkentheti majd a gyilkossági rátát, vagy éppen azt, miként vegye fel a nevemet a listára. - Mondhatjuk, hogy Jablont megölték? - kérdezte aztán.

- Nem tudom, mi mást mondhatnánk.

- Gondoltam, hogy ez lesz. Illetve féltem tőle. Egy ilyen ember esetében a szokásosnál is nagyobb a kockázat, hogy megölik. Biztos vagyok benne, hogy nem én voltam az egyedüli áldozata. - Az utolsó szavaknál kissé felemelte a hangját, és várta, hogy megerősítsem vagy cáfoljam. Én azonban türelmes vagyok. Hallgattam. Folytatta. - De még ha nem is ölték meg, Mr. Scudder, az emberek meghalnak. Nem élnek örökké. Nem tetszett, hogy annak az undorító alaknak kell fizetnem hetente, de a kilátás, hogy nem kell fizetnem, sokkal rosszabb volt. Bármibe belehalhat, tényleg bármibe. Például drogtúladagolásba.

- Nem hinném, hogy élt vele.

- Érti, mire gondolok.

- Bármikor elüthette egy busz is - vetettem fel.

- Pontosan. - Újabb hosszú sóhaj. - Nem tudom ezt megint végigcsinálni. Hadd fejtsem ki az

álláspontomat teljesen őszintén. Ha maga... megszerzi az anyagot, kifizetem az összeget, amit említettem. Százezer dollár, olyan módon és formában, ahogy azt maga akarja. Ha tetszik, egy svájci magánbankba. Vagy készpénzben. Cserébe mindent akarok, plusz a maga hallgatását.

- Ésszerű.

- Szerintem is.

- De mi a garancia arra - kérdeztem rá -, hogy meg is kapja, amiért fizet?

Élesen szemügyre vett, mielőtt válaszolt. - Azt hiszem, elég jó emberismerő vagyok.

- És engem becsületesnek ismert meg?

- Aligha. Nem akarom megsérteni, Mr. Scudder, de egy efféle következtetés naivitás lenne a részemről, nemde?

- Valószínűleg.

- Magát én intelligensnek ismertem meg. Hadd folytassam tehát. Kifizetem a megállapodott összeget. És ha bármikor a jövőben maga megkísérelne tőlem még több támogatást kicsikarni, kapcsolatba lépek... bizonyos emberekkel. És megöletem.

- Ami magát kényes helyzetbe hozná.

- Meglehet. De bizonyos helyzetben vállalnom kell a kockázatot. És mint mondtam, intelligensnek tartom magát. Ez alatt azt értettem, hogy érzésem szerint elég intelligens lenne, hogy ne akarja kideríteni, blöfföltem-e vagy sem. Százezer dollárnak elégséges jutalomnak kell lennie. Szerintem maga nem olyan bolond, hogy kockára tegye a szerencséjét.

Átgondoltam, majd lassan biccentettem. - Egy kérdés.

- Igen?

- Miért nem gondolt rá, hogy felajánlja ezt Spinnernek?

- Gondoltam rá.

- De nem ajánlotta fel neki.

- Nem, Mr. Scudder, nem ajánlottam.

- Miért?

- Mert nem tartottam elég intelligensnek.

- Azt hiszem, ebben igaza volt.

- Ezt miért mondja?

- A folyóban végezte - feleltem. - Ez nem volt valami okos dolog.

NYOLC

Ez csütörtökön történt. Kicsivel dél előtt távoztam Huysendahl irodájából, és próbáltam kitalálni, hogyan tovább. Most már mindhármukkal találkoztam. Mindegyikkel kapcsolatba léptem, mind tudták, ki vagyok és hol érhetnek el. Cserébe én is megtudtam egyet s mást Spinner üzletéről, de ezen felül nem sokat. Prager és Ethridge nem mutatta jelét, hogy tudna Spinner haláláról. Huysendahlt látszólag őszintén sokkolta és megdöbbentette, amikor tudattam vele. Amennyire meg tudtam állapítani, semmit nem értem el azon kívül, hogy céltáblát csináltam magamból, és még abban sem voltam biztos, hogy azt jól tettem. Az biztos, hogy nagyon racionális zsaroló lettem. Az egyikük gyilkossággal próbálkozott, és nem sikerült túl jól, szóval talán nem próbálkozik megint. Elszedhetek ötven rongyot Beverly Ethridge-től, kétszer annyit Ted Huysendahltól, és egy még meg nem határozott összeget Henry Pragertől, ami rendben is van, egyvalamitől eltekintve. Nem meggazdagodni akartam. Egy gyilkost akartam csapdába csalni.

A hétvége eredményesen telt. Egy kis időt töltöttem a könyvtár mikrofilmtermében, a *Times* régi számait böngésztem, és a három célpontomról, különféle barátaikról és rokonaikról szedtem össze haszontalan információkat. Az egyik lapon, ahol egy régi történet volt egy bevásárlóközpontról, amelyhez köze volt Henry Pragernek, ráakadtam a saját nevemre. Egy különösen jó fogásomról volt szó, amit a kilépésem előtti évben csináltam. Partneremmel lekapcsoltunk egy heroin-nagykereskedőt,

akinek annyi tiszta anyaga volt, hogy az egész világ túladagolhatta volna magát. Jobban élveztem volna a történetet, ha nem tudom, hogyan végződik. A díler szerzett egy jó ügyvédet, s az egész ügy elbukott egy apró technikai kérdésen. Akkoriban azt beszélték, kerek huszonötezerbe került, hogy a bírót jobb belátásra bírják.

Az ember apránként megtanulja az ilyen dolgokat józanul kezelni. Nem sikerült leültetnünk azt a rohadékot, de azért nem úszta meg olcsón. Huszonötöt kellett lepasszolnia a bírónak, tíz-tizenöt az ügyvédnek, ráadásul elvesztette az anyagot, és elbukta, amit fizetett az importőrnek, plusz a várható nyereséget is. Szívesebben láttam volna rács mögött, de az ember elégedjen meg azzal, ami jut. Mint ahogy a bíró is tette.

Aztán vasárnap tárcsáztam egy számot, amit fejből tudtam. Anita vette fel. Mondtam neki, hogy a pénz úton van. - Kerestem pár dollárt.

- Hát tudjuk mire költeni - mondta. - Köszi. Akarsz beszélni a srácokkal?

Akartam is, meg nem is. Lassan eljutok oda, hogy egy kicsit már könnyebb velük beszélnem, de telefonon még mindig kínos. A kosárlabdáról beszélgettünk.

Alighogy letettem, különös gondolatom támadt. Az jutott eszembe, hogy talán sose beszélek velük többet. Spinner is elővigyázatos ember volt, olyasvalaki, aki ösztönösen kerülte a feltűnést, aki sokkal kényelmesebben érezte magát az árnyékban, és még így sem volt elég óvatos. Én megszoktam a nyílt tereket, sőt most ott kellett maradnom, hogy magamra vonjam a gyilkos figyelmét. Ha Spinner gyilkosa úgy dönt, hogy én vagyok a következő áldozata, talán sikerrel jár.

Majdnem újra felhívtam őket, hogy beszéljünk még. Úgy éreztem, van valami fontos dolog, amit el akarok nekik mondani, hisz ezúttal talán többet vállaltam, mint amennyit elbírok. De egyszerűen nem tudtam rájönni, mi lehet az a dolog, és pár pillanat múlva a késztetés elmúlt.

Aznap éjjel sokat ittam. Nagy szerencse, hogy senki nem próbált eltenni láb alól. Könnyű préda lettem volna.

Hétfő délelőtt felhívtam Pragert. Az ő tőkeit még nem szorítottam meg rendesen. Ideje volt egy alapos szorongatásnak. A titkárnője azt mondta, a másik vonalon beszél, és kérte, hogy tartsam. Egy-két percig tartottam. Akkor megint beleszólt, hogy még megvagyok-e, aztán bekapcsolt.

- Rájöttem, hogyan csináljuk ezt a dolgot úgy, hogy maga is biztosítva legyen - mondtam Pragernek. - A rendőrség próbált egyszer rám kenni valamit, de nem ment nekik. - Prager nem tudta, hogy zsaru voltam. - Írok egy beismerő vallomást, elég bizonyítékkal, hogy a markában tartson. Ezt adom magának cserébe.

Lényegében ugyanaz volt, mint amit kipróbáltam Beverly Ethridge-en, és ő is ugyanúgy bevette. Egyikük se vette észre a csapdát: elég, ha részletesen írok egy bűntényről, ami sose történt meg, és lehet, hogy érdekes olvasmány lesz, de ahhoz édeskevés, hogy valaki pisztolyt nyomjon a fejemhez. Csakhogy mivel Prager sem jött rá erre, neki is tetszett az ötlet.

Ami nem tetszett neki, az az ár volt.

- Ez képtelenség - nyögte.

- Könnyebb, mint részletekben fizetni. Havonta kétezret fizetett Jablonnak. Nekem fizet hatvanat egyben, az kevesebb mint három évnyi összeg, és egyszer s mindenkorra kvittek vagyunk.

- Nem tudok ennyi pénzt összeszedni.

- Majd igyekszik, Prager.

- Nem tudom megcsinálni!

- Ne legyen ostoba. Maga fontos és sikeres ember a saját területén. Ha nincs is készpénze, biztos van olyasmije, amire kölcsönt vehet fel.

- Nem megy. - A hangja szinte elcsuklott. - Volt egy kis... financiális nehézségem. Néhány befektetés nem úgy sikerült, ahogy kellett volna. A nemzetgazdaság hatása negatív, kevesebb az építkezés, a kamatok az égbe repülnek...

- Nem kérek leckét közgazdaságból, Mr. Prager. Hatvanezer dollárt kérek.
- Minden cent kölcsönt felvettem már. - Egy pillanatra elhallgatott. - Nem megy, nincs forrásom...
- Hamarosan szükségem lesz a pénzre - vágtam közbe. - Nem akarok tovább maradni New Yorkban, mint muszáj.
- Nem...
- Legyen kreatív - mondtam. - Majd jelentkezem.
Letettem, és egy-két percig még ültem a telefonfülkében, míg valaki türelmetlenül be nem kopogott. Kinyitottam az ajtót, és felálltam. A férfi, akinek nagyon kellett a telefon, mondani akart valamit, aztán megnézett magának, és nem szólt semmit.
Nem voltam feldobva. Pragert présbe nyomtam, erősen szorítva. Ha ő ölte meg Spinnert, akkor kijár neki. De ha nem, akkor feleslegesen kínzom, és ez a gondolat nem érintett kellemesen.
De egyvalami kiderült a beszélgetésből: Pragernek nagyon kellett a pénz. És ha Spinner is szorongatta a végleges megállapodásért, a nagy falatért, hogy elhúzhasson a városból, mielőtt valaki megöli, az elég lehetett Henry Pragernek, hogy elveszítse a fejét.
Miután meglátogattam az irodájában, majdnem kihúztam őt a listáról. Akkor nem találtam indokot, most viszont kiderült, hogy volt neki egy, méghozzá elég nyomós.
És most adtam neki még egyet.
Kicsivel később felhívtam Huysendahlt. Nem volt bent, hát meghagytam a számomat, és kettő körül hívott is.
- Tudom, hogy megbeszéltük, hogy nem hívom - kezdtem -, de jó híreim vannak.
- Igen?
- A helyzet úgy alakult, hogy máris jelentkezhetek a jutalomért.
- Sikerült előkerítenie az anyagot.
- Úgy van.
- Gyors munka.
- Csak sima detektívmunka és egy kis szerencse.
- Értem. Beletelhet egy kis időbe összeszedni a hm, jutalmat.
- Nincs túl sok időm, Mr. Huysendahl.
- Meg kell értenie a helyzetet. Az összeg, amiről beszéltünk, elég jelentős.
- Úgy tudom, jelentős vagyona van.
- Igen, de nem készpénzben. Nem minden politikusnak van barátja Floridában ennyi pénzzel az otthoni széfben. - Ezen jót kuncogott, és éreztem a csalódását, hogy nem derülök vele. - Időt kérek.
- Mennyit?
- Maximum egy hónapot. Talán kevesebbet.
A szerep egyre könnyebben ment, minél többet gyakoroltam. - Az nem elég gyors.
- Tényleg? Ilyen nagyon sietős?
- Nagyon. El akarok tűnni a városból. Nem bírom ezt a klímát.
- Ami azt illeti, az elmúlt pár napban még enyhe is volt.
- Éppen ez a baj. Túl meleg.
- Igen?
- Egyfolytában az jár az eszemben, ami közös barátunkkal történt, és hogy nem szeretném, ha velem is megismétlődne.
- Biztos felbosszantott valakit.
- Na igen. Én is felbosszantottam pár embert, Mr. Huysendahl, és egy héten belül elhúzok innen.
- Ezt nem látom járható útnak. - Egy pillanatra elhallgatott. - Elmehet és visszajöhet a jutalomért, ha kicsit lehűltek a dolgok.
- Ez nem fog menni. Pont.

- Elég ijesztő kijelentés, nem? A vállalkozás, amiről beszéltünk, magában foglal bizonyos csereberét. Kölcsönösségen alapuló vállalkozás.
- Egy hónap akkor is túl sok.
- Talán két hét is elég lesz.
- Jobb lenne.
- Ez nagyon úgy hangzik, mint egy fenyegetés.
- Az igazság az, hogy nem maga az egyetlen, aki jutalmat ad.
- Nem vagyok meglepve.
- Na igen. És ha az előtt kell elmennem, hogy megkapom magától a jutalmat, sok minden történhet.
- Ne legyen bolond, Scudder.
- Nem akarok az lenni. Viselkedjünk okosan. - Mély levegőt vettem. - Nézze, Mr. Huysendahl, szerintem meg tudjuk ezt oldani.
- Nagyon remélem.
- Mit szól két héthez?
- Kemény dió.
- Sikerül?
- Megpróbálom. *Remélem*, hogy sikerül.
- Én is. Tudja, hol érhet el.
- Igen - felelte. - Tudom, hol érhetem el.

Letettem a kagylót, és töltöttem egy italt. Csak keveset. A felét megittam, a felét dajkáltam. Csengett a telefon. Legurítottam a bourbon maradékát, és felvettem. Azt hittem, Prager lesz. Beverly Ethridge volt.

- Matt, itt Bev. Remélem, nem ébresztettem fel?
- Nem.
- Egyedül van?
- Igen. Miért?
- Magányos vagyok.

Nem szóltam semmit. Eszembe jutott, amikor egymással szemben ültünk, és világosan értésére adtam, hogy nem érdekel. Akkor úgy tűnt, az előadásom meggyőzte. De több eszem volt annál, mint hogy bevegyem. Ez a nő értett hozzá, hogyan kapjon meg másokat.

- Reméltem, hogy találkozhatunk, Matt. Meg kell beszélnünk egy-két dolgot.
- Rendben.
- Este hét körül ráér? Addig dolgom van.
- A hét jó.
- Ugyanott?

Eszembe jutott, hogyan éreztem magam a Pierre-ben. Ezúttal hazai pályán találkozunk. De nem az Armstrongban, oda azért nem akartam vinni.

- Van egy Polly's Cage nevű hely - mondtam - az 57. utcában, a Nyolcadik és a Kilencedik sugárút között.
- Polly's Cage? Elragadó név.
- Jobb, mint amilyennek hangzik.
- Akkor ott hétkor. 57. utca a Nyolcadik és Kilencedik sugárút között... ez közel van a maga hoteljához, ugye?
- Szemben.
- Az kényelmes - mondta.
- Nekem igen.
- Talán mindkettőnknek az lesz, Matt.

Kimentem, ittam párat, haraptam valamit. Hat körül mentem vissza a hotelbe. Benny, a recepciós azt mondta, háromszor hívtak, de nem hagytak üzenetet.

Tíz perce sem voltam a szobában, amikor csengett a telefon. Felvettem, és egy ismeretlen hang szólt bele: - Scudder?

- Ki beszél?

- Jobban teszi, ha nagyon vigyázz magára. Túlságosan vagánykodik és felbosszant mindenkit.

- Nem ismerem magát.

- Ne is akarjon megismerni. Elég, ha annyit tud, hogy nagy a folyó, rengeteg benne a hely, ne akarja egyedül megtölteni.

- Ezt a szöveget ki írta meg magának?

Letette.

KILENC

Pár perccel korábban értem a Pollyba. Négy férfi és két nő iszogatott a bárpultnál. Mögötte Chuck nevetgélt udvariasan valamin, amit az egyik nő mondott. A zenegépből Sinatra szólt: valakit arra kért, hogy küldje a bohócokat.

A Polly kicsi hely, a bárpulttal a jobb oldalon. Korlát fut végig a termen, annak a bal oldalán lépcső vezet a felső részre, ahol tucatnyi asztal áll. Most mind üres volt. Elsétáltam a feljáróig, felmentem a lépcsőn, és leültem az ajtótól legtávolabb eső asztalhoz.

A Polly leginkább öt körül él, amikor a szomjas emberek hada otthagyja az irodát. Az igazán szomjasak tovább maradnak, de a hely nemigen számíthat a járókelőkre, és általában elég korán bezár. Chuck nagylelkű az italokkal, s az ötórás vendégek elég hamar fel is tankolnak. Péntekenként a hétvégére készülő tömeg mutat némi kitartást, de éjfélre így is bezárnak, szombat-vasárnap pedig nem is veszik a fáradtságot, hogy kinyissanak.

Dupla bourbont rendeltem, és a felét el is tüntettem, mire a nő beállított. Az ajtóban megtorpant, mert nem vett észre azonnal, s néhány beszélgetés el is akadt, ahogy a fejek felé fordultak. Úgy látszott, nem veszi észre, milyen feltűnést keltett, vagy csak hozzászokott. Kiszúrt, odajött és leült velem szemben. A beszélgetések azonnal folytatódtak, amint világossá vált, hogy nem szabad préda.

Kabátját lecsúsztatta a válláról a szék hátára. Dögös rózsaszín pulóvert viselt. Kitűnő választás volt, illett hozzá a szín. Retiküljéből elővett egy csomag cigarettát és egy öngyújtót. Már nem várta, hogy tüzet adjak neki. Nagyot szippantott, vékony csíkban kifújta, és érdeklődve figyelte, ahogy a füst a mennyezet felé kígyózik.

Amikor odajött a pincéméi, gin-tonikot kért. - Siettetem az időt - mondta. - Túl hideg van még a nyári italokhoz. De olyan meleg személyiségem van, hogy bátran ihatok valami hideget is. Maga szerint nem?

- Ahogy gondolja, Mrs. Ethridge.

- Hogyhogy folyton elfelejti a keresztnevem? Egy zsaroló ne legyen ilyen udvarias az áldozatával. Nekem se nehéz, hogy Mattnek hívjam. Maga miért nem hív Beverlynek?

Vállat vontam. Magam sem tudtam a választ. Egyáltalán nem voltam benne biztos, hogyan viszonyulok hozzá, és milyen szerepet is játszom. Főleg azért nem hívtam Beverlynek, mert ő azt akarta, de ez a válasz csak újabb kérdésekhez vezetne.

Megjött az itala. Eloltotta a cigarettáját, és belekortyolt a gin-tonikba. Mély lélegzetet vett, melle megemelkedett, majd visszasüllyedt a rózsaszín pulóver alatt.

- Matt?

- Tessék.

- Próbáltam kitalálni, honnan szerezzek pénzt.

- Helyes.

- Időbe telik.

Ugyanúgy játszottam velük, és ugyanúgy reagáltak. Mindegyik gazdag volt, mégse tudtak összeszedni pár dollárt. Talán tényleg bajban van az ország, talán tényleg olyan rosszul áll a gazdaság, mint ahogyan mindenki mondja.

- Matt?

- Nekem sürgősen kell a pénz.

- Nem gondolja, maga rohadék, hogy én is a lehető leggyorsabban túl akarok lenni ezen? Csak Kermittől tudnék pénzt szerezni, de nem mondhatom meg neki, mire kell. - Lesütötte a tekintetét. - Különben meg neki sincs.

- Azt hittem, több pénze van, mint Istennek.

A fejét rázta. - Még nincs. Van jövedelme, nem is kevés, de akkor kapja meg a teljes örökségét, ha betölti a harmincötöt.

- Az mikor lesz?

- Októberben. Az Ethridge-ek pénze mind egy alapítványban van, ami akkor jár le, amikor a legfiatalabb gyerek is betölti a harmincötöt.

- Ő a legfiatalabb?

- Úgy van. Vagyis októberben kapja meg a pénzt. Az még hat hónap. Eldöntöttem, sőt említettem is neki, hogy szeretnék saját pénzt. Hogy ne függjek tőle annyira, mint most. Ezt meg is értette, és hajlandó belemenni. Vagyis októberben kapok pénzt. Nem tudom még, hogy mennyit, de akkor rendezni tudom magával a dolgot.

- Októberben.

- Igen.

- De akkor sem lesz a kezében a pénz. Rengeteg papírmunka kell majd hozzá. Október még hat hónap, és könnyen beletelhet újabb hat hónap, mire készpénzhez jut.

- Tényleg olyan sok?

- Könnyen lehet. Vagyis nem hat hónapról beszélünk, hanem egy évről, ami már tényleg sok. Még hat hónap is sok. A francba, még egy hónap is sok, Mrs. Ethridge. El akarok tűnni a városból.

- Miért?

- Nem bírom a klímát.

- De hát itt a tavasz. Ezek a legszebb hónapok New Yorkban, Matt.

- Nekem akkor se tetszik.

Lehunyta a szemét, én pedig tanulmányoztam az arcát. A világítás tökéletesen illett hozzá, elektromos gyertyák izzottak kettesével a piros pettyes tapéta előtt. A bárnál az egyik férfi felállt, némi aprót tett a pultra, majd elindult kifelé. Közben mondott valamit, és az egyik nő hangosan felnevetett. Egy férfi lépett a bárba. Valaki pénzt dobott a zenegépbe, mire Lesley Gore megszólalt, hogy ez az ő bulija, és akkor sír, amikor ő akar.

- Adjon nekem időt - mondta Beverly Ethridge.

- Azt én nem tudok.

- Miért kell elmennie New Yorkból? Mitől fél?

- Ugyanattól, amitől Spinner is.

Elgondolkodva bólintott. - A vége felé nagyon ideges volt. Ami érdekessé tette a szexet.

- Gondolom.

- Nem csak én voltam a horgán. Ezt eléggé nyilvánvalóvá tette. Maga az egészet átvette, Matt? Vagy csak engem?

- Jó kérdés, Mrs. Ethridge.

- Igen, nekem is tetszik. Ki ölte meg őt, Matt? Az egyik ügyfele?

- Úgy érti, meghalt?

- Olvastam az újságban.

- Ott, ahol néha a maga képe is felbukkan?
- Igen, és az nem a legjobb napom volt. Maga ölte meg, Matt?
- Miért tennék ilyet?
- Hogy átvehesse tőle a szép kis üzletét. Azt hittem, csak kirabolta. De aztán olvastam, hogy kihalászták a folyóból. Megölte?
- Nem. És maga?
- Ja persze, a kis nyilammal. Figyeljen, várjon egy évet a pénzre, és megduplázom. Az már szép kis kamat.
- Inkább kérném a készpénzt, és magam fektetem be.
- Mondtam, hogy nem megy.
- Mi van a családjával?
- Mi lenne? Nekik nincs pénzük.
- Azt hittem, az apja gazdag.
Az arca összerándult, amit azzal palástolt, hogy rágyújtott egy másik cigarettára. A poharunk üres volt. Intettem a pincérnőnek, aki hozott egy új kört. Megkérdeztem, van-e kávé. Azt mondta, nincs, de ha kérek, csinál. Úgy hangzott, mintha igazából azt remélné, hogy nem kérek. Mondtam neki, hogy ne fáradjon.
- A dédapám gazdag volt - szólalt meg Beverly Ethridge.
- Igen?
- Apám ugyanazt csinálta, amit az ő apja: annak a finom művészetét, hogy hogyan verjünk el egymillió dollárt. Úgy nőttem fel, hogy azt hittem, a pénz mindig ott lesz. Ezért rendeződött el minden Kaliforniában olyan könnyen. Gazdag apám volt, nem kellett törődnöm semmivel. Ha kellett, pénzzel mindent megoldott. Még a komoly dolgok sem voltak komolyak.
- Akkor mi történt?
- Öngyilkos lett.
- Hogyan?
- Kocsiban ülve a bezárt garázsban járó motorral. Mit számít?
- Semmit. Csak mindig érdekelt, az emberek hogyan csinálják. Az orvosok általában fegyvert használnak, tudta? Rendelkezésükre állnak a legegyszerűbb, legtisztább módszerek, mondjuk morfium-túladagolás, bármi, ehelyett ők többnyire szétloccsantják az agyukat, és pokoli rendetlenséget csinálnak. Miért ölte meg magát?
- Mert elúszott a pénz. - Felvette a poharát, de félúton a szájához megállt a keze. - Ezért jöttem vissza keletre. Hirtelen meghalt, és pénz helyett csak adósság maradt. A biztosítás arra volt elég, hogy anyám tisztességesen éljen. Eladta a házat, és bérlakásba költözött. Azzal meg a társadalombiztosítással elvan. - Most nagyot kortyolt. - Nem akarok beszélni róla.
- Rendben.
- Ha elvinné azokat a képeket Kermitnek, semmit sem nyerne. Csak a saját játszmáját zavarná meg. Kermit nem venné meg, mert nem érdekli a hírnevem. Csak a sajátja érdekli, megszabadulna tőlem, és keresne egy olyan halvérű feleséget, mint amilyen ő maga.
- Lehet.
- A héten golfozik. Privát verseny a felsőbb osztálynak. A rendes verseny előtti napon tartják. Egy profi golfozó a partnere, és ha a végén pénzes részhez érnek, a profi keres pár dollárt. Kermité a dicsőség. Ez a szenvedélye, a golf.
- Azt hittem, maga.
- Én egy szép dísz vagyok. És tudok előkelőén viselkedni. Ha kell.
- Ha kell?
- Hát ez az. Most nincs a városban, készül a versenyre. Vagyis addig maradok ki, ameddig akarok.

Azt csinálok, amihez kedvem van.
- Az jó.
Sóhajtott. - Gondolom, most se válthatom ki szexszel, ugye?
- Sajnos nem.
- Kár. Megszoktam, és baromi jó vagyok benne. A fenébe. Százezer dollár egy év alatt is rengeteg pénz.
- De félig már a zsebében van.
- Nagyon szeretném, ha lenne valamim magának. A szex nem kell, pénzem meg nincs. Pár dollárom van takarékbetétben, a sajátom.
- Mennyi?
- Úgy nyolcezer. Rég nem vezettettem át a kamatot. Évente egyszer kell. Valahogy sose jutottam hozzá. Odaadhatom mindet. Előlegnek.
- Rendben.
- Egy hét múlva?
- A holnappal mi a baj?
- Nem - rázta a fejét erősen. - Nem. A nyolcezremért csak időt kapok, nem igaz? Úgyhogy egyből veszek is érte egy hetet. Mához egy hét múlva megkapja a pénzt.
- Abban sem lehetek biztos, hogy tényleg van annyija.
- Ez igaz.
Átgondoltam. - Rendben - mondtam végül. - Nyolcezer dollár mához egy hétre. De a többire nem fogok egy évet várni.
- Talán kitalálok valamit - mondta. - Gazdag a fantáziám. A sarkon vehet egy kurvát egy százasért. Én megszámítok magának egy menetet ötvenért. Lassan ledolgozom.
- Ötvenért? Legfeljebb huszonötért. Ki akarja számolni, hogy hányszor van az meg kilencvenkétezerben?
- Maga szemét.
- Nyolcezer. Mához egy hétre.
- Megkapja.
Felajánlottam, hogy hívok neki taxit. Azt mondta, majd ő hív magának, és fizessem ki inkább az italt. Pár percig még maradtam, majd fizettem és távoztam. Átvágtam az utcán a hotelba, és megkérdeztem Bennyt, van-e üzenetem. Nem volt, de hívott egy férfi, aki nem hagyta meg a nevét. Felmerült bennem, hogy talán ugyanaz, aki megfenyegetett, hogy a folyóban végzem.
Átmentem az Armstrongba, és leültem a szokásos asztalomhoz. Hétfőhöz képest tömeg volt. A legtöbb arcot ismertem. Bourbont és kávét kértem, és a harmadik körnél megpillantottam egy arcot, ami ismeretlen volt, mégis ismerős. Amikor legközelebb körbejárt, intettem Trinának. Odajött, és kérdőn felhúzta a szemöldökét, ami kiemelte arcának macskaszerűségét.
- Ne fordulj meg - mondtam neki. - A pultnál elöl, Gordie és a farmerdzsekis fickó között.
- Mi van vele?
- Talán semmi. Pár perc múlva elmennél mellette és megnéznéd a kedvemért?
- És aztán, kapitány?
- Aztán jelentsen az irányító központnak.
- Parancs!
A szemem az ajtón tartottam, de látóterem szélén őt kémleltem. Nem képzelődtem. Valóban felém nézett. Nem nagyon tudtam megsaccolni a magasságát, mert ült, de elég magasnak látszott. Az arca olyan volt, mint aki sok időt tölt a szabadban, a haja közepesen hosszú, homokszínű. A vonásait nem láttam tisztán, végül is a terem átellenes végében voltunk, de valahogy hűvös, profi keménység áradt belőle.

Trina került arra egy itallal, amit nem is rendeltem. - Álcázás - mondta, ahogy letette elém. - Jól megnéztem. Mit csinált?

- Nem tudom. Láttad már itt?

- Nem hinném. Sőt biztos vagyok benne, hogy nem, mert emlékeznék rá.

- Miért?

- Olyan, aki kirí a tömegből. Tudod, kire hasonlít? A Marlboro emberre.

- A reklámból? Nem több fickót használnak?

- De. Mindegyikre hasonlít. Érted: nyersbőr csizma, széles karimájú kalap, lószarszag, tetoválás a kezén. Jó, ő nem visel csizmát meg kalapot, és nincs tetoválása se, de ugyanaz a fazon. Ne kérdezd meg, hogy lószarszaga van-e, nem mentem elég közel, hogy érezzem.

- Nem is akartam megkérdezni.

- Szóval mi van vele?

- Lehet, hogy semmi. Azt hiszem, korábban láttam a Pollyban.

- Talán sorba megy.

- Aha. Ugyanabban a sorrendben, ahogy én.

- Akkor mi legyen?

Vállat vontam. - Semmi. Kösz a megfigyelést.

- Kapok jelvényt?

- Még váll-lapot is.

- Remek.

Vártam. A fickó határozottan engem figyelt. Azt nem tudtam megállapítani, hogy tudja-e, hogy én figyelem őt. Nem akartam egyenesen ránézni.

A Pollytól követhetett. Nem voltam benne biztos, hogy ott láttam, csak éreztem, hogy valahol igen. Ha a Pollytól követett, akkor Beverly Ethridge állhat mögötte; talán eleve azért akart találkozni velem, hogy rám akasszon valakit. De még ha járt is a Pollyban, ez nem bizonyít semmit; lehet hogy előbb tapadt rám és csak követett a bárba. Nem bujkáltam: mindenki tudta, hol lakom, és az egész napot a környéken töltöttem.

Fél tíz lehetett, amikor kiszúrtam, talán kicsit közelebb a tízhez. Tizenegyre járt, amikor megunta és elment. Éreztem, hogy előbb fog elmenni, de ha kell, addig ülök ott, míg Billie bezár. Nem kellett addig várni, és ezt is éreztem. A Marlboro ember nem úgy festett, mint aki élvezi egy olyan Kilencedik sugárúti krimóban elütni az idejét, mint az Armstrong. Túl aktív, cowboyos és férfias volt ehhez; tizenegykor lóra pattant, és beleügetett a naplementébe.

Pár percre rá, hogy eltűnt, Trina odajött és leült velem szemben. Még dolgozott, úgyhogy nem hívhattam meg egy italra. - Újabb jelentenivaló - mondta. - Billie már látta ezelőtt is. Reméli, hogy többé nem látja, mert nem szeret szeszes italt eladni olyannak, akinek ilyen a szeme.

- Milyen?

- Nem részletezte. Megkérdezheted. Mi is volt még? Ja, igen. Sört ivott. Csak kettőt egész este. Barna Wurzburgert, ha érdekel.

- Annyira nem.

- Billie még azt is mondta...

- A rohadt életbe.

- Billie ritkán mondja, hogy „a rohadt életbe”. Azt, hogy „bassza meg” sokszor, de azt, hogy „rohadt életbe” ritkán, és most se mondta. Mi van?

De már fel is álltam, és siettem a pulthoz. Billie odajött. Egy poharat törölgetett. - Ahhoz képest, hogy milyen nagydarab, gyorsan mozog, idegen.

- Az agyam viszont lassan. Az a vendég...

- Trina Marlboro embernek nevezi.

- Az az. Remélem, még nem mostad el a poharát, ugye?
- Igazság szerint igen. Ha jól tévedek, ez az itt a kezemben. - Felmutatta, hogy megvizsgálhassam. - Látod? Tiszta.
- A rohadt életbe.
- Na pont ezt mondja Jimmie, ha *nem* mosom el őket. Mi a baj?
- Hacsak a fickó nem viselt kesztyűt, nagyon hülye voltam.
- Kesztyűt? *Ó*. Az ujjlenyomat.
- Ja.
- Azt hittem, ilyen csak a tévében van.
- Ott is. A rohadt életbe. Ha még egyszer felbukkan, amit remélni se merek...
- Egy ruhával fogom meg a poharat, és biztos helyre teszem.
- Úgy van.
- Ha mondtad volna...
- Ja. Gondolnom kellett volna rá.
- Engem csak az érdekelt, hogy eltűnjön. Az ilyeneket sehol se szeretem, főleg nem bárokban. Két sört ivott két óra alatt, ami rendben is van. Nem akartam erőltetni. Minél kevesebbet iszik és hamarabb elmegy, annál jobb nekem.
- Mondott valamit?
- Csak amikor rendelt.
- Volt valami akcentusa?
- Nem vettem észre. Hadd gondolkodjam. - Pár pillanatra behunyta a szemét. - Nem. Semmi különleges. Általában észreveszem az ilyesmit, de a beszédében semmi különlegeset nem hallottam. Nem hinném, hogy New York-i. Bizonyít ez valamit?
- Nem sokat. Trina azt mondja, nem tetszett neked a szeme.
- Nem bizony.
- Hogyhogy?
- Rossz érzést keltett bennem. Nehéz megfogalmazni. Még azt se tudom megmondani, milyen színű volt, bár inkább világos, mint sötét. De volt benne valami, amitől a felszínen megakadsz.
- Nem igazán értem.
- Nem volt benne mélység. Majdnem mint az üvegszem. Nem nézted véletlenül a Watergate-meghallgatást?
- Egy részét. Nem sokat.
- Azok a faszfejek, akiknek német nevük volt...
- Mindnek német neve volt, nem?
- Nem, csak kettőnek. Nem Haldeman. A másik.
- Ehrlichman.
- Az a fasz. Láttad őt? Láttad a szemét? Nem volt benne mélység.
- Egy Marlboro ember Ehrilchman-szemmel.
- Ennek semmi köze a Watergate-hez vagy ilyesmi, ugye, Matt?
- Csak lélekben.

Visszamentem az asztalomhoz, és ittam egy csésze kávét. Szívesen édesítettem volna bourbonnal, de úgy gondoltam, ez most nem lenne okos dolog. Bár a Marlboro ember lemondott róla, hogy aznap kicsináljon. Túl sokan voltak, akik emlékeztek volna rá. Ez egyszerű felderítés volt. Ha próbálkozik is valamivel, az máskor lesz.

Így láttam a dolgot, de annyira azért nem győztem meg magam, hogy túl sok bourbonnal sétáljak haza. Valószínűleg igazam volt, de nem akartam feleslegesen kockáztatni.

Ahhoz, amit én láttam a fickóból, hozzátettem Ehrlichman szemét és Billie benyomását, és

próbáltam a kialakult képet a három angyalkám egyikéhez illeszteni. Semmire nem jutottam. Lehet egy munkás Prager valamelyik építkezéséről, lehet Beverly Ethridge egyik nagydarab csődörje, lehet egy profi, akit Huysendahl bérelt fel a tiszteletemre. Az ujjlenyomatokkal talán jutottam volna valamire, de az agyi reflexeim túl lassúak voltak, hogy kihasználjam a helyzetet. Ha megtudom, ki ő, hátulról támadhatok, de így hagynom kellett, hogy ő játsszon velem, s meg kellett várnom, míg szemtől szembe találkozom vele.

Fél egy lehetett, amikor fizettem és távoztam. Óvatosan nyitottam ki az ajtót, és kicsit ostobán éreztem magam, ahogy mindkét irányba végigkémleltem a Kilencedik sugárúton. Nem láttam se a Marlboro embert, se más fenyegető alakot.

Elindultam az 57. utca felé, és először azóta, hogy az egész elkezdődött, célpontnak éreztem magam. Szándékosan hoztam magam ilyen helyzetbe, és akkor ez jó ötletnek is tűnt, de amióta a Marlboro ember megjelent, minden megváltozott. Most már élesbe ment a dolog, és ez változtatott meg mindent.

Mozgást láttam előttem egy kapualjban, s már felkészültem, amikor észrevettem, hogy az öregasszony az. A szokásos helyén volt a Sartor Resartus nevű butik kapualjában. Ha az idő elviselhető, mindig ott posztol. Mindig pénzt kér. Legtöbbször adok is neki.

- Uram, ha lenne... - mondta, én meg kerestem a zsebemben egy kis aprót, és odaadtam neki. - Megáldja az Isten - mondta.

Remélem, megáld, feleltem. Mentem tovább a sarok felé, és még szerencse, hogy nem esett akkor éjjel, mert előbb hallottam az öregasszony sikolyát, mint az autót. A nő sikoltott, és hátrapördülve épp láttam, hogy egy autó felkapcsolt fényszóróval felhajt a járdára, és egyenesen felém tart.

TÍZ

Nem volt időm gondolkodni. Azt hiszem, jók voltak a reflexeim. Legalábbis elég jók. Mivel az asszony sikolyára megpördültem, nem volt jó helyen a súlypontom, de ezzel nem törődhettem. Egyszerűen jobbra vetődtem. A vállamon értem földet, és odagurultam az épülethez.

Épphogy elég volt. Ha a sofőrnek van vér a tökében, nem hagy semmi helyet. Csak annyit kell tennie, hogy a kocsit az épülethez koccintja. Ez megviseli az autót és az épületet is, de leginkább azt, aki a kettő között rekedt. Biztos voltam benne, hogy így is akarja, aztán amikor az utolsó pillanatban félrerántotta a kormányt, azt hittem, véletlenül fog kicsinálni, és az autó kivágódó fara odaken a falhoz, mint egy legyet.

Nem sokkal vétett el. Megcsapott a légáram, ahogy az autó elsuhant mellettem. Aztán átpördültem és néztem, ahogy letér a járdáról, vissza az útra. Menet közben letarolt egy parkolóórát, zökkent egy nagyot, ahogy az aszfaltra ért, aztán kipörögtek a kerekei, és épp akkor ért a sarokra, amikor a lámpa pirosra váltott. Egyenesen átszáguldott a piroson, de hát az autók fele ezt csinálja New Yorkban. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára, hogy egy zsaru megbüntetett valakit közlekedési kihágásért. Egyszerűen nincs rá idejük.

- Őrült, őrült vezetők!

Az öregasszony állt mellettem és cöccögött.

- Csak isszák a whiskyt, *szívják* a marihuánát, aztán beülnek és száguldoznak. Meg is ölhette volna magát.

- Igen.

- Ráadásul meg se állt, hogy megnézze, jól van-e.

- Nem volt túl előzékeny.

- Az emberek már nem azok.

Feltápászkodtam és leporoltam magam. Remegtem az idegességtől.

- Uram, lenne... - kezdte az asszony, aztán a tekintete elfelhősödött, és a homlokát ráncolta, csak ő tudta, min. - Nem. Maga adott az előbb, igaz? Nagyon sajnálom. Olyan nehéz emlékezni.

A tárcámért nyúltam. - Itt van tíz dollár - nyomtam a kezébe. - Csak aztán ne felejtse el. És nehogy becsapják, ha felváltja. Érti?

- Te jó ég.

- Most pedig menjen haza és aludjon. Rendben?

- Te jó ég - ismételte. - Tíz dollár. Egy tízdolláros. Jaj, az isten áldja meg, uram.

- Éppen most tette meg - feleltem.

Amikor visszaértem a hotelbe, Jacob állt a pult mögött. Világos bőrű, nyugat-indiai fiú, ragyogó kék szemmel és göndör, rozsdaszín hajjal. Az arcát és a keze fejét kövér sötét pettyek tarkítják. Szereti az éjféltől reggel nyolcig tartó műszakot, mert csendes; elüldögél a pult mögött, és keresztrejtvényeken töpreng, közben meg-meghúzza a köhögőszirupos üveget, amiben kodein van.

A rejtvényt filctollal fejti. Egyszer megkérdeztem, így nem nehezebb-e. - Különben nincs benne élvezet, Mr. Scudder - felelte.

Rám nézett és mondta, hogy nincs üzenetem. Felmentem az emeletre, végig a folyosón a szobámhoz. Először ellenőriztem, nem jön-e fény az ajtó alól. Nem jött, de úgy éreztem, ez nem bizonyít semmit. Ekkor karcolásnyomokat kerestem a záron. Nem találtam, de úgy éreztem, ez se bizonyít semmit, mert a hotelzárakat fogselyemmel is meg lehet babrálni. Ekkor kinyitottam az ajtót. Kiderült, hogy nincs a szobában más, csak a bútorok, ami rendben is volt, hát felkapcsoltam a villanyt, becsuktam az ajtót, majd kinyújtottam a kezemet, és néztem, mennyire remeg.

Töltöttem egy italt tisztán, és felhajtottam. Pár pillanatig a gyomrom is átvette a remegést a kezemtől, s már azt hittem, nem marad bennem a whisky, de végül mégis ott maradt. Egy darab papírra felírtam néhány betűt és számot, aztán a tárcámba dugtam. Levetkőztem és beálltam a zuhany alá lemosni az izzadtságot. A legrosszabb fajta izzadtság: fele verejték, fele állati félelem.

Éppen törülköztem, amikor csengett a telefon. Nem akartam felvenni. Tudtam, mit fogok hallani.

- Ez csak figyelmeztetés volt, Scudder.

- Lófaszt figyelmeztetés. Próbálkozás. Csak nem elég jó.

- Ha mi próbálkozunk, nem hibázunk.

Mondtam neki, hogy kapja be, és letettem. Aztán újra felvettem, és mondtam Jacobnak, hogy kilenc előtt ne kapcsoljon hívást, akkor viszont kérek egy ébresztőt.

Aztán lefeküdtem, hátha tudok aludni.

Jobban aludtam, mint vártam. Csak kétszer ébredtem fel éjjel, mindkétszer ugyanarra a közönséges álomra, amely még egy freudi pszichiátert is a halálba untatott volna. Nagyon direkt álom volt, minden jelkép nélkül. Az események szimpla visszajátszása attól a pillanattól, hogy kiléptem az Armstrongból, addig, hogy a kocsi rám rontott, annyi különbséggel, hogy az álomban a sofőr volt olyan ügyes és tökös, hogy elmenjen a végsőkig, és épp amikor már tudtam, hogy odaken, felriadtam, ökölbe szorított kézzel és dübörgő szívvel.

Gondolom, ilyesmit álmodni védekező mechanizmus. A tudatalatti fogja a dolgokat, amikkel az ember nem bír el, és alvás közben addig játszik velük, amíg az élek lesimulnak. Nem tudom, mennyire tettek jót ezek az álmok, de amikor harmadszorra és utoljára felébredtem fél órával a megrendelt ébresztő előtt, kicsit jobban éreztem magam. Úgy tűnt, van is mi miatt. Valaki meg akart ölni. Sikerült végre kiprovokálnom. És ez a valaki hibázott, amivel szintén semmi bajom nem volt.

Eszembe jutott a telefon. Nem a Marlboro ember hívott. Majdnem biztos voltam benne. A hang idősebb volt, talán korombéli, és érződött benne a New York-i utcák zamata.

Azaz legalább ketten várnak rám. Ez még nem árult el sokat, de legalább tudtam; még egy tény, amit aktába tehetek és elfelejthetek. Volt még valaki más is az autóban? Próbáltam felidézni, mit láttam abban a rövid pillanatban, amikor felém tartott. Nem sokat, és a fényszórók is pont a szemembe világítottak. Mire a távozó kocsi után fordultam, jó messze járt és gyorsan távolodott. És sokkal inkább érdekelt a rendszám, mint az, hogy hányan ültek benne.

Elmentem reggelizni, de csak egy csésze kávét és egy szelet pirítóst sikerült legyűrnöm. A gépből vettem egy csomag cigarettát, és hármat elszívtam a kávéhoz. Két hónap óta ez volt az első alkalom, és akkor sem hatott volna jobban, ha egyenesen a vénámba adom be. Elkábultam, de kellemes volt. Amikor a harmadik szállal is végeztem, a csomagot az asztalon hagytam, és kimentem.

Elgyalogoltam a Center utcába, és megkerestem az autólopásokkal foglalkozó ügyosztályt. Egy rózsás arcú kölyök, aki mintha divatlapból lépett volna ki, megkérdezte, segíthet-e. Fél tucat zsaru volt a helyiségben, de nem ismertem egyiküket sem. Megkérdeztem, Ray Landauer itt van-e.

- Pár hónapja nyugdíjba ment - felelte. Odaszólt az egyiknek. - Hé, Jerry, mikor is ment el Ray?

- Szerintem októberben.

Felém fordult. - Ray októberben ment nyugdíjba - közölte. - Segíthetek?

- Személyes ügy.

- Megkeresem a címét, ha ad egy percet.

Mondtam neki, hogy nem fontos. Meglepődtem, hogy Ray lelépett. Nem volt még olyan öreg, hogy nyugdíjba menjen. Bár jól belegondolva idősebb volt nálam, én meg tizenöt évig voltam a testületnél, a leszerelésem óta eltelt még öt, vagyis tulajdonképpen én is túl vagyok a nyugdíjkorhatáron.

Lehet hogy a kölyök megengedte volna, hogy belekukkantsak a lopott autók listájába. De akkor el kellett volna mondanom, ki vagyok, végigmenni csomó szarságon, ami egy ismerősnél felesleges. Úgyhogy inkább távoztam, és elindultam a földalatti felé. Akkor felbukkant egy üres taxi, és leintettem. Mondtam a sofőrnek, hogy a hatos számú körzeti kapitányságra megyek.

Nem tudta, hol van. Pár éve még, ha valaki taxis akart lenni, fejből kellett tudnia a város bármely pontján a legközelebbi kórházat, rendőrkapitányságot vagy tűzoltóságot. Nem tudom, mikor hagytak fel ezzel a teszttel, de manapság elég, ha az embernek van két keze, és máris lehet taxisofőr.

Mondtam neki, hogy a Nyugati 10. utcában, és elég simán oda is értünk. Eddie Koehler az irodájában volt. A *News*t lapozta, és nem örült annak, amit olvasott.

- Kibaszott különleges ügyész - mondta. - Mi a francot ér el azon kívül, hogy bosszantja az embert?

- Jó sokat van a neve a lapokban.

- Ja. Szerinted kormányzó akar lenni?

Eszembe jutott Huysendahl. - Mindenki kormányzó akar lenni.

- Látod, ez kurvára igaz. Szerinted miért?

- Rossz embert kérdezel, Eddie. Nekem aztán fogalmam sincs, miért akar bárki is bármit.

Hűvös tekintettel mért végig. - De hát mindig is zsaru akartál lenni, baszd meg.

- Kölyökkorom óta. Sose akartam semmi más lenni, ha jól emlékszem.

- Én is így voltam. Mindig is jelvényt akartam hordani. Nem is tudom, miért. Néha arra gondolok, így lettünk nevelve, tudod, a zsaru a sarkon, akit mindenki tisztel. Meg a filmek, amiket akkor láttunk. A zsaruk voltak a jófiúk.

- Nem is tudom. James Cagneyt mindig lelőtték az utolsó jelentben.

- Ja, mert az a hülye kiprovokálta. Nézted Cagneyt és megőrültél érte, de a végén azt akartad, hogy valaki nyírja ki. Kurvára nem úszhatta meg. Ülj le, Matt. Mostanság nem nagyon láttalak. Kávét?

Megráztam a fejem, és leültem. A hamutartóból kivett egy elnyomott cigit, és meggyújtotta. A tárcámból elővettem két tízest meg egy ötöst, és leraktam elé az asztalra.

- Már meg is kerestem egy kalap árát? - nézett rám.

- Mindjárt fogod.

- Csak nehogy megneszelje a különleges ügyész.

- Nincs félnivalód, ugye?

- Ki tudja? Egy ilyen eszelőstói mindenkinek van félnivalója. - Összehajtotta a bankjegyeket, és beledugta az ingzsebébe. - Mit tehetek érted?

Elővettem a papírcetlit, amire elalvás előtt írtam. - Itt egy rendszám fele.

- Nem ismersz senkit a 26. utcában?

Ott volt a gépjárműosztály irodája. - De, csakhogy ez New Jersey-i rendszám. Szerintem a kocsi lopott, és meg fogod találni a listádon. A három betű vagy LKJ vagy LJK. A három számból pedig csak kettő van meg. Kilences és négyes, az egész talán kilences és két négyes, de a sorrendet nem tudom.

- Ha rajta van a listán, akkor ez bőven elég. Annyi az elvontatás, hogy sokszor az emberek be se jelentik a lopást. Azt hiszik, elvontatták, és csak akkor mennek el a telepre, ha éppen van ötven dolcsijuk, és ott derül ki, hogy ellopták. Vagy addigra a tolvaj már lerakta valahol és *tényleg* elvontatták, és *tényleg* fizetni kell a vontatásért. Na várj, mindjárt hozom a listát.

A cigit a hamutartóban hagyta, és mire visszaért, kialudt. - Lopott autók. Na, mondd a betűket.

- LKJ vagy LJK.
- Semmi. Gyártmány vagy modell?
- Negyvenkilences Kaiser-Frazer.
- He?
- Újabb fajta szedán, sötét színű. Ennyit tudok mondani. Nekem mind egyforma.
- Hm. Ezen a lapon semmi. Nézzük meg, mi jött éjszaka. Hé, hello, LJK kilenc egy négy.
- Ez lesz az.
- Hetvenkettes Impala, kétajtós, sötétzöld.
- Nem számoltam az ajtókat, de ez az.
- Bizonyos Mrs. William Raiken tulajdona Upper Montclairből. Egy ismerősöd?
- Nem hinném. Mikor jelentette?
- Lássuk. Azt írják, hajnali kettőkor.

Fél egy körül indultam el az Armstrongból, vagyis Mrs. Raiken nem vette észre azonnal a lopást. Ha visszaviszik, sose jön rá.

- Honnan tűnt el, Eddie?
- Gondolom, Upper Montclairből.
- Úgy értem, hol parkolt, amikor elvitték?
- Ja. - Közben becsukta a listát, most kinyitotta az utolsó oldalon. - Broadway és 114. utca. Hé, ez felvet egy érdekes kérdést.

Naná, hogy felvetett, de ő ezt honnan tudta? Megkérdeztem, milyen kérdést.

- Mit csinált Mrs. Raiken a Broadwayn hajnali kettőkor? És Mr. Raiken tud róla?
- Mocskos a fantáziád.
- Különleges ügyésznek kellett volna mennem. Mi köze Mrs. Raikennek az eltűnt férjes ügyedhez?

Értetlenül néztem rá, aztán eszembe jutott a kitalált ügy, amivel fedeztem a Spinner teteme iránti érdeklődésemet. - Hát semmi. Mondtam a feleségnek, hogy felejtse el. Pár napot dolgoztam rajta.

- Hm. Ki vitte el ezt a kocsit, és mit csináltak vele az éjjel?
- Köztulajdont rongáltak.
- He?
- Kidöntöttek egy parkolóórát a Kilencedik sugárúton, aztán rohadt gyorsan leléptek.
- Te meg éppen ott voltál, véletlenül leolvastad a rendszámot, és persze kitaláltad, hogy lopott a járgány, de azért le akartad ellen őrizni, merthogy mintapolgár vagy.
- Mondjuk.
- Lófaszt. Ülj le, Matt. Miben vagy benne, amiről tudnom kéne?
- Semmiben.
- Hogy jön a lopott kocsi Spinner Jablonhoz?
- Spinner? Ja, a tag, akit kifogtak a folyóból. Nincs kapcsolat.
- Mert te csak annak a nőnek a férjét kerested. - Ekkor már tudtam, hol csúsztam el, de megvártam észreveszi-e. És észrevette. - Amikor legutóbb hallottam, még a barátnője bízott meg. Szörnyen ravasz vagy, Matt.

Nem mondtam semmit. Kivette a cigarettát a hamutartóból, megvizsgálta, majd oldalt hajolt, és a szemetesbe dobta. Aztán kiegyenesedett, rám nézett, majd félre, aztán megint rám.

- Mit titkolsz? - kérdezte.
- Semmit, amit tudnod kéne.
- Hogyan akadtál össze Spinner Jablonnal?
- Nem fontos.
- És mi van a kocsival?
- Az se fontos. - Kihúztam magam. - Spinner beleesett az East Riverbe, a kocsi meg lenyesett egy

parkolóórát a Kilencedik sugárúton az 57. és 58. utca között. És onnan jó messze lopták, vagyis egyiknek sincs semmi köze a hatodik körzethez. Nincs semmi, amit tudnod kéne, Eddie.

- Ki ölte meg Spinnert?
- Nem tudom.
- Ez komoly?
- Persze hogy az.
- Fogócskázol valakivel?
- Nem egészen.
- Jesszusom, Matt.

Nagyon mehetnékem volt már. Nem tartottam vissza semmi olyasmit, amire ő gondolt, amim meg volt, azt nem adhattam oda se neki, se másnak. Kitértem a kérdései elől, és nem várhattam, hogy örüljön neki.

- Ki a kliens, Matt?

Spinner volt a megbízóm, de nem láttam, mi előnyöm származna belőle, ha elmondanám neki. - Nincsen megbízóm.

- Akkor mi a szereped?
- Nem hiszem, hogy van szerepem.
- Hallottam olyasmit, hogy Spinner újabban megütötte a főnyereményt.
- Amikor legutóbb láttam, ki volt öltözve.
- Tényleg?
- Háromszázhúsz dolláros öltönye volt. Ő mondta.

Csak nézett rám, míg végül elfordultam. Halkan mondta: - Matt, nem jó, ha kocsival neked hajtanak. Egészségtelen. Biztos, hogy nem akarod elmondani?

- Majd ha eljön az ideje, Eddie.
- És biztos, hogy nincs még itt az ideje?

Nem válaszoltam mindjárt. Eszembe jutott az érzés, amikor a kocsi felém tartott, eszembe jutott, pontosan mi is történt, és eszembe jutott, amit az álmomban láttam, hogy a sofőr a falhoz nyomta a kocsit.

- Biztos - feleltem.

A Lion's Headben ettem egy hamburgert és bourbonos kávét ittam. Kicsit meglepett, hogy a kocsit olyan messze lopták el. Biztos korábban kötötték el, és leparkoltak a környéken, vagy a Marlboro ember telefonált egyet, miközben én eljöttem a Pollyból, ő meg odaért az Armstrongba. Ami annyit tesz, hogy legalább ketten vannak benne, amit már különben is gondoltam a telefonban hallott hang alapján. Vagy azt is csinálhatta, hogy...

Nem, ennek semmi értelme. Rengeteg lehetséges helyzetet felvázolhatok, de egyik se vezet sehová, csak még több zűrzavarhoz.

Intettem még egy csésze kávéért és bourbonért, összeöntöttem, aztán dolgoztam rajta. Az Eddie-vel folytatott beszélgetés vége járt az agyamban. Megtudtam tőle valamit, csak az volt a baj, hogy nem tudtam, mit. Mondott valamit, ami megszólaltatott bennem egy halk csengőt, de azóta sem tudtam újra megcsengetni.

Előkerestem egy dollárnyi aprót, és a telefonfülkéhez mentem. A New Jersey-i tudakozó megadta William Raiken számát Upper Montclairben. Tárcsáztam, és azt mondtam Mrs. Raikennek, hogy a rendőrségtől vagyok, ő meg azt mondta, meg van lepve, hogy ilyen gyorsan megtaláltuk a kocsiját, és kérdezte, hogy megsérült-e.

- Sajnos még nem találtuk meg a kocsiját, Mrs. Raiken.
- Ó.
- Csak szerettem volna feltenni pár kérdést. A kocsi a Broadway és a 114. utcánál parkolt?

- Igen. De nem a Broadwayn, hanem a 114. utcában.

- Értem. Itt azt olvasom, hogy hajnali kettő körül jelentette a lopást. Közvetlenül ezelőtt vette észre, hogy hiányzik az autó?

- Igen. Nagyjából. Odamentem, ahol hagytam, de nem találtam ott, és az első gondolatom az volt, hogy elvontatták. Jó helyen parkoltam, de néha vannak táblák ott is, ahol az ember nem látja, vagy van valamilyen szabály. De annyira fent amúgy sem vontatnák már, ugye?

- Nem, a 86. utcán túl nem.

- Én is így tudtam, de azért mindig keresek egy jó parkolóhelyet. Aztán azt hittem, hogy összekevertem, és a 113. utcában hagytam, úgyhogy elgyalogoltam és megnéztem, de persze ott se volt, na és akkor hívtam a férjemet, hogy jöjjön értem, és ő mondta, hogy jelentsem be a lopást, és akkor telefonáltam. Talán tizenöt-húsz perc telhetett el aközött, hogy nem találtam és telefonáltam.

- Értem. - Már bántam, hogy megkérdeztem. - És mikor parkolt le, Mrs. Raiken?

- Nézzük csak. Két órám volt, nyolckor novellaszeminárium és tízkor reneszánsz történelem, de kicsit korábban érkeztem, vagyis valamivel hét után parkolhattam le. Fontos?

- Nos, a gépjármű visszaszerzésében már nem segít, Mrs. Raiken, de ezekből az adatokból próbáljuk behatárolni, mikor történik a legtöbb bűncselekmény.

- Érdekes - mondta. - És ez mire jó?

Ezen magam is sokat töprengtem. Azt mondtam neki, ebből kapjuk meg a bűncselekmények teljes képét, mint ahogy általában nekem is ezt mondták, amikor ilyesmit kérdeztem. Megköszöntem neki, és biztosítottam, hogy az autója minden valószínűség szerint hamarosan megkerül, aztán ő is megköszönte nekem, elbúcsúztunk és visszamentem az asztalomhoz.

Próbáltam kitalálni, mit is tudtam meg tőle, de arra jutottam, hogy semmit. A gondolataim elcsatangoltak, és egyszerre csak azon merengtem, hogy vajon mit is csinálhatott Mrs. Raiken az Upper East Side-on az éjszaka közepén. Nem a férjével volt, az utolsó órája pedig tizenegyig tarthatott. Talán megivott pár sört a West Enden vagy valamelyik bárban a Columbia Egyetem körül. Sőt talán jó pár sört, ami megmagyarázná, miért kereste a kocsiját egy másik utcában is. Persze az se számított, ha annyi sört ivott, amin egy hadihajó is elúszik, mert Mrs. Raikennek rohadtul nem volt köze Spinner Jablonhoz meg senki máshoz, és hogy volt-e valami köze Mr. Raikenhez, az csakis az ő dolguk, és...

Columbia.

A Columbia a 116. és a Broadway sarkán van, vagyis ott volt órája. És valaki más is tanul a Columbián, méghozzá pszichológiát, utána pedig értelmi fogyatékos gyerekekkel akar foglalkozni.

Fellapoztam a telefonkönyvet. Nem ott, hogy „Prager, Stacy”, mert az egyedülálló nőknek több eszük van, semhogy családnevükön szerepeljenek a telefonkönyvben. De megtaláltam: Prager, S., Nyugati 112. utca, a Broadway és Riverside között.

Visszamentem és megittam a kávémat. Hagytam egy bankót a pulton. Aztán az ajtóban meggondoltam magam, megint megkerestem a „Prager, S.”-t, és kiírtam a címet meg a telefonszámot. De hátha az S. nem a Stacyt takarja, hanem Seymourt vagy ilyesmit? Dobtam egy érmét a gépbe, és tárcsáztam a számot. Hétszer kicsengett, aztán letettem és nyúltam az érméért. Két másik huszonöt centes is kicsúszott a telefonból.

Vannak szerencsés napok.

TIZENEGY

Mire kiszálltam a földalattiból a Broadway és a 110. sarkán, már nem csodálkoztam annyira az egybeesésen, amire rájöttem. Ha Prager akart holtan, saját kezétől vagy felbérelt profi által, nem sok értelme lett volna ellopni egy kocsit két sarokra a lánya lakásától. Először úgy éreztem, találtam valamit, de már nem voltam biztos benne.

Na persze, ha Stacy Pragernek van fiúja, és ha az a fiú történetesen a Marlboro ember...

Egy próbát megért. Megkerestem a házat, egy ötemeletes épületet, minden emeleten négy lakással. Felcsengettem hozzá, de nem jött válasz. Becsöngettem még másokhoz is azon az emeleten - elképesztő, milyen gyakran csinálják ezt az emberek -, de senki sem volt otthon. A bejárati ajtó zárja meg nagyon hívogatott. Fogpiszkálóval csináltam, de kulccsal se mehetett volna gyorsabban. Felballagtam a lépcsőn, és bekopogtam a 4-C ajtón. Vártam, aztán megint kopogtam, majd kinyitottam mindkét zárat, és besétáltam.

A lakás egyetlen nagy szobából állt, kihúzható kanapéval és pár, az üdvhadseregtől szerzett bútordarabbal. Megnéztem a gardróbot meg a szekrényeket, de csak annyit tudtam meg, hogy ha Stacynek van is fiúja, az nem itt lakik. Semmi jelét nem találtam férfi jelenlétének.

Nagyon felületesen átnéztem a helyet, csak azt próbáltam megérezni, ki lakik itt. Sok volt a könyv, jobbára papírfedeles és jobbára a pszichológiáról. Volt egy rakás magazin: *New York* meg a *Psychology Today*, meg az *Intellectual Digest*. A gyógyszeres szekrényben nem találtam aszpirinnél erősebbet. Stacy szépen rendben tartotta a lakását, ami azt sugallta, hogy az élete is szépen rendben van. Betolakodónak éreztem magam, hogy ott állok a lakásában, nézegetem a könyveit, turkálok a ruhái között. Egyre inkább feszengtem a szerepben, és az, hogy nem találtam semmit, ami igazolná, amiért jöttem, csak fokozta ezt az érzést. Az egyik zárat bezártam. A másikat csak kulccsal lehetett, de úgy véltem, egyszerűen majd arra gondol, hogy elfelejtette bezárni, amikor elment.

Ha legalább találtam volna egy bekeretezett fotót a Marlboro emberről. Nagyon jól jött volna, de nem találtam. Kimentem az épületből, befordultam a sarkon, és egy bárban kértem egy csésze kávét. Prager, Ethridge és Huysendahl. Az egyikük megölte Spinnert, aztán megpróbált engem is megölni, és mégse jutok egyről a kettőre.

Tegyük fel, hogy Prager volt. A dolgok összeálltak, és bár tökéletesen nem passzoltak, az érzés megvolt. Eleve egy cserbenhagyásos ügy miatt került Spinner hálójába, és az autó azóta kétszer is felbukkant. Spinner is említette a levelében, hogy egy autó hajtott utána a járdára, és előző éjjel velem is kétségtelenül ez történt. És Prager volt az, aki az elevenjében érezte a horgot. Beverly Ethridge időt akart, Theodore Huysendahl beleegyezett az árba, csak Prager mondta, hogy nem tudja, hogyan tudna pénzt szerezni.

Szóval tegyük fel, hogy ő volt. Ha igen, akkor gyilkosságot kísérelt meg, és nem sikerült neki, ami miatt biztos be van ijedve. Ha ő volt, akkor most kell megzörgetni a ketrece rácsát. Ha meg nem ő volt, és mégis beugrom hozzá, legalább biztosabb leszek benne.

Amikor beléptem az irodába, a fekete lány felpillantott. Egy-két pillanat alatt felmért, és sötét szemébe óvatos kifejezés költözött.

- Matthew Scudder - mondtam neki.

- Mr. Pragerhez?

- Igen.

- Várja magát, Mr. Scudder?

- Szerintem szeretne velem beszélni, Shari.

Megdöbbent, hogy emlékszem a nevére. Habozva felállt, és kilépett az U alakú asztal mögül.

- Megmondom, hogy itt van - közölte.

- Tegye azt.

Besurrant Prager ajtaján, és gyorsan behúzta maga mögött. Leültem a műanyag szófára, és Mrs. Prager festményét néztem. Úgy döntöttem, hogy a hajókorláton áthajoló alakok hánynak. Nem is lehet kérdéses.

Nyílt az ajtó, a lány kijött, becsukta maga után az ajtót. - Öt perc múlva fogadja, Mr. Scudder.

- Rendben.

- Felteszem, fontos tárgyalása van Mr. Pragerrel.

- Elég fontos.

- Remélem, minden jól alakul. Újabban nem nagyon volt önmaga. Úgy néz ki, hogy minél keményebben dolgozik és minél sikeresebb, annál nagyobb nyomás nehezedik rá.

- Akkor mostanában nagy nyomás alatt lehet.

- Igen, sok minden nyomja a vállát. - A tekintetével vallatott, engem tartott felelősnek Prager nehézségeiért. Ezt a vádat nem is tagadhattam.

- Talán hamarosan rendeződnek a dolgok - mondtam.

- Őszintén remélem.

- Gondolom, jó főnök?

- Nagyon jó. Mindig olyan...

De nem tudta befejezni a mondatot, mert ekkor olyan dörrenés hallatszott, mint egy kamion utógyújtása, csak épp a kamionok az utcán közlekednek, nem a huszonkettedik emeleten. A lány az asztala mellett állt, és egy pillanatra ledermedt, a szeme kerekre tágult, kézfejét a szájára nyomta. Még mindig így állt, amikor én már felpattantam és őt megelőzve az ajtóhoz ugrottam.

Felrántottam. Henry Prager ott ült az asztalánál, de persze a hang nem teherautó utógyújtása volt. Hanem egy pisztoly. Apró pisztoly, ránézésre .22-es vagy .25-ös, de ha az ember a csövét a szájába veszi, és az agya felé fordítja, egy apró pisztoly éppen elég.

Maradtam az ajtóban, elálltam a lány útját, de ott volt mögöttem, kis kezével a hátamat ütötte.

Egy pillanatig nem akartam engedni, aztán eszembe jutott, hogy neki legalább annyi joga van látni, mint nekem. Léptem egyet, be a szobába, ő meg követett, és meglátta azt, amit már tudta, hogy látni fog.

És akkor elkezdett sikítani.

TIZENKETTŐ

Ha Shari nem tudta volna a nevem, talán elmegyek. Vagy talán akkor sem, hisz a zsaruösztönök nehezen halnak, már ha egyáltalán halnak, és rendőrként túl sokáig vetettem meg a vonakodó tanúkat, akik besurrantak az árnyékba, hogy most kényelmesen magam is eljátsszam a szerepet. Meg amúgy se lépek le és hagyok ott egy lányt ilyen állapotban.

De a késztetés kétségtelenül megvolt. Néztem Henry Pragert, az íróasztalra dőlt testét, a haláltól eltorzult vonásait, és tudtam, hogy olyasvalakit látok, akit én öltem meg. Az ő ujja húzta meg a ravaszt, de én nyomtam a kezébe a fegyvert azzal, hogy kicsit túlságosan is jól játszottam a szerepemet.

Nem én kértem, hogy élete összekapcsolódjon az enyémmel, és nem én akartam szerepet játszani a halálában. Most viszont a holteste ott volt előttem: egyik keze végignyúlt az íróasztalon, mintha rám mutatott volna.

Vesztegetéssel mentette ki a lányát egy gondatlanságból elkövetett emberölési ügyből. A vesztegetés miatt zsarolható lett, ami újabb, ezúttal szándékos emberöléshez vezetett. És ez a gyilkosság csak még szorosabbra húzta a hurkot a nyaka körül. Még mindig zsarolható volt, és most már Spinner megölését is a nyakába lehetett volna varrni.

Úgyhogy megint gyilkossággal próbálkozott, de hiába. Másnap meg felbukkanok az irodájában, erre azt mondja a titkárnőjének, hogy öt perc, amiből aztán csak kettő kellett.

A pisztoly kéznél volt. Talán délelőtt még ellenőrizte is, hogy töltve van-e. És talán mialatt a külső helyiségben vártam, az jutott eszébe, hogy golyóval fogad.

De egy dolog valakit a sötét utcán éjjel elgázolni, vagy leütni és bedobni a folyóba, és teljesen más valakit a saját irodánkban lelőni, miközben a titkárnőnk pár méterre ül. Talán ezeket mérlegelte magában. Vagy talán már eleve el volt szánva az öngyilkosságra. Most már nem kérdezhettem meg. És mit számított volna? Az öngyilkossággal megvédte a lányát, a gyilkossággal viszont minden kiderült volna. Csak az öngyilkossággal tudott kiszállni a mókuskerékből, ami gyorsabban szaladt, mint ahogy a lába bírta.

Ezen gondolatok némelyike akkor futott át a fejemen, amikor ott álltam a holtestet méregetve, mások meg órákkal később. Nem tudom, meddig néztem, miközben Shari a vállamon zokogott. Nem túl sokáig. Aztán feléledtek a reflexeim, kivezettem a lányt a külső irodába, és leültettem a szófára. Majd felemeltem a kagylót, és tárcsáztam a 911-et.

A tizenhetes körzeti kapitányság kapta az ügyet a Keleti 51. utcából. Az egyik nyomozó Jim Heaney volt, a fiatalabb Finch - a keresztnevét nem értettem. Jimet úgy-ahogy ismertem, de ha vadidegen lett volna, akkor se vagyok bajban. Minden alátámasztotta az öngyilkosságot, és a lány meg én megerősítettük, hogy Prager egyedül volt az irodájában, amikor eldördült a fegyver.

A laboros fiúk azért elvégezték, amit el kell, bár nem nagy lelkesedéssel. Jó sok képet meg jó sok krétarajzot csináltak, a pisztolyt zacskóba tették, majd Prager testét egy hullazsákba dugták és elvitték. Heaney és Finch először Shari vallomását vették fel, hogy hazamehessen és összeeshessen. Csak annyit akartak tőle, hogy kitöltse a szokásos hézagokat, hogy aztán a halottkémi vizsgálat megerősíthesse az öngyilkosságot. Éppen ezért kérdésekkel sorozták, és megtudták, hogy a főnöke újabban lehangolt és ideges volt, nyilvánvalóan aggasztotta az üzlet menete, a hangulata különösnek tűnt, nem illett a jelleméhez, valamint - ez volt a dolog gépies része -, hogy pár pillanattal a lövés dörrenése előtt látta Pragert utoljára, hogy ő meg én mindvégig a külső helyiségben ültünk, és hogy egyszerre mentünk be az irodájába, ahol a főnökét holtan találtuk.

Heaney akkor azt mondta neki, ennyi elég lesz. Valaki majd reggel felkeresi a hivatalos vallomás miatt, addig is Finch nyomozó hazakíséri. A lány azt mondta, ez nem szükséges, taxiba száll, de Finch ragaszkodott hozzá.

Heaney nézte, ahogy távoznak. - Finch aztán hazaviszi, de haza ám. Jó segge van ennek a csajnak.

- Nem is néztem.

- Öregszel. Finch bezzeg észrevette. Szereti a feketéket, főleg amelyiknek ilyen teste van. Hát én már nem futok szoknyák után, de el kell ismernem, élvezek Finch-csel dolgozni. Ha csak fele annyi bőr jut neki, mint meséli, akkor is halálra fogja kefélni magát. És ami azt illeti, nem hiszem, hogy vetít. Odavannak érte a nők. - Cigarettára gyújtott, és felém nyújtotta a csomagot. Nem kértem. - Lefogadom, hogy ezt a lányt, ezt a Sharit is megfekteti.

- Ma aztán nem. Nagyon ki van készülve.

- A francba, hát az a jó. Gőzöm sincs, mitől, de akkor akarják a legjobban. Mondjuk, elmész megmondani egy nőnek, hogy meghalt a férje, tőled hallja először. Na, te ráhajtanál egy ilyen pillanatban? Akárhogy is néz ki, megtennéd? Én se. De hallanod kéne, miket mesél ez a mocsok Finch. Pár hónapja egy vasmunkás leesett egy állványról, Finchnek kellett megmondani az asszonynak. Szóval elmondja, az összeroppan, Finch vigasztalásként átöleli, kicsit babusgatja, aztán azt veszi észre, hogy az asszony már húzza is le a cipzárját és leszopja.

- Már ha elhiszed Finchnek.

- Hát elég, ha csak a fele igaz. És szerintem nem vetít. Úgy értem, azt is elmondja, amikor felsül.

Nem nagyon volt kedvem ehhez a beszélgetéshez, igaz, ahhoz se, hogy kimutassam, én mit érzek igazából, úgyhogy átvettünk még pár történetet Finch szerelmi életéből, majd elvesztegettünk pár percet arra, hogy átbeszéljük, mi van a közös ismerőseinkkel. Ez tovább tartott volna, ha jobban ismerjük egymást. Végül Heaney fogta az írótáblát, és Pragerre koncentrált. Végigmentünk az automatikusan adódó kérdéseken, én pedig megerősítettem, amit Shari mesélt.

- Csak a forma kedvéért - mondta aztán -, nem lehetséges, hogy már halott volt, mielőtt bejöttél? - Értetlenül néztem rá, hát elmagyarázta. - Beteg ötlet, de csak a forma kedvéért. Mondjuk, a lány megölte, ne kérdezd, miért vagy hogyan, aztán várt, hogy te vagy valaki jöjjön, aztán úgy tett, mintha beszélne vele, közben itt ül veled, elsüti a pisztolyt, valahogyan, madzaggal vagy valami, aztán együtt fedezitek fel a testet, és van alibije.

- Jobb lenne, ha nem néznél annyi tévét, Jim. Az agyadra megy.

- Történhetett volna így is.
- Ja. De hallottam Pragert beszélni vele, amikor bement hozzá. Persze felvehette magnóra is...
- Jól van már, az isten szerelmére.
- Ha minden lehetőséget számításba akarsz venni...
- Mondtam, hogy beteg ötlet, nem? Egyszer nézd meg, miket művelnek a *Mission: Impossible* tévésorozatban, és te is elgondolkodsz, hogy a való életben hogyan lehetnek annyira hülyék a bűnözők. Szóval miért is ne, egy simlis is tévézhet, talán kap egy-két ötletet. De hallottad a hangját, a magnót meg elfelejthetjük, úgyhogy itt a vége.

Valójában nem hallottam Prager hangját, de sokkal egyszerűbb volt ezt mondani. Heaney minden lehetőséget számba akart venni; én csak el akartam tűnni.

- És te hogy jössz a képbe, Matt? Neki dolgoztál?

Megráztam a fejem. - Ellenőriztem dolgokat.

- Prageren?
- Nem. Valaki őrá hivatkozott, és a kliensem alapos ellenőrzést akart. Múlt héten beszéltem Pragerrel, most meg erre jártam, gondoltam, beugróm tisztázni egy-két dolgot.
- Ki a nyomozás alanya?
- Nem mindegy? Valaki, aki nyolc-tíz éve neki dolgozott. Semmi köze nincs ahhoz, hogy kinyírta magát.
- Szóval nem is nagyon ismerted. Mármint Pragert.
- Kétszer találkoztam vele. Vagyis, ha belegondolok, egyszer, merthogy ma nem jutottam el odáig. És egyszer röviden beszéltem vele telefonon.
- Bajban van?
- Már nincs. Nem mondhatok többet, Jim. Nem ismertem a fickót, sem a helyzetét. Lehangolt és bosszús volt. Tulajdonképpen az volt a benyomásom, hogy azt hiszi, az egész világ őrá hajt. Amikor először láttam, nagyon gyanakvóan viselkedett, mintha részese lennék egy ellene irányuló összeesküvésnek.
- Paranoia.
- Olyasmi.
- Hát minden passzol. Üzleti gondok, meg az érzés, hogy minden ellened munkál, és talán azt hitte, zargatni akarod, vagy elért egy olyan pontra, tudod, hogy egyszerűen elege lett mindenkiből. Szóval kivette a pisztolyt a fiókból, és máris golyó van az agyában, mielőtt rendesen átgondolná. Bárcsak ne lenne ennyi marokfegyver a piacon. Tonnaszámra hozzák be Carolinából. Mennyibe fogadsz, hogy regisztrálatlan volt?
- Nem fogadok.
- Biztos önvédelemre vette. Icipici spanyol pisztoly, hatszor mellbe lőhetsz vele egy rablót, az se állítja meg, csak arra jó, hogy kiloccsantsd az agyadat. Volt egy tag úgy egy éve, annak még erre se volt jó. Meg akarta ölni magát, de csak félig sikerült, és most vegetál. Na most tényleg lenne értelme megölnie magát, amilyen élet maradt neki, de még a kezét se tudja mozgatni. - Megint cigarettára gyújtott. - Beugrasz holnap, hogy lediktáld a vallomásodat?

Azt feleltem, hogy jobbat tudok. Shari írógépén már lepötyögtem egy rövid vallomást, az összes ténnyel. Átfutotta és bólintott. - Tudod te a dörgést. Mindkettőnknek időt spóroltál.

Aláírtam, amit legépeltem, ő meg rácsíptette az írótáblájára a többi papír mellé. Átnézte őket, és azt mondta. - Hol a felesége? Westchesterben. Istennek hála. Szólok az ottaniaknak, legyen az ő bulijuk elmondani, hogy a férje meghalt.

Majdnem elszóltam magam, hogy Pragernek van egy lánya Manhattanben, de az utolsó pillanatban észbe kaptam. Ez olyasmi volt, amit elvileg nem tudhattam. Kezet ráztunk Heaneyvel. Azt mondta, visszaérhetne már Finch. - A szemétláda megint betalált - morogta. - Számított is rá. De második

körre nem szokott maradni. Vagy talán mégis. Odavan a feketékért.

- Biztos mindent elmesél majd.

- Mindig elmeséli.

TIZENHÁROM

Betértem egy bárba, de csak addig maradtam, amíg gyors egymásutánban lelöktem két duplát. Szorított az idő. A bárok hajnali négyig nyitva vannak, de a templomok hat-hét körül bezárnak. Átsétáltam a Lexington sugarútra, és találtam egy olyan templomot, amiben mintha még nem jártam volna. A nevére nem emlékszem. Talán Mázliszentelő Nagyasszonyunk.

Zajlott valami szertartás, de nem érdekelt. Meggyújtottam néhány gyertyát, pár dollárt tömtem a perselybe, majd leültem hátul, és három nevet ismételgettem magamban. Jacob Jablon, Henry Prager, Estrellita Rivera, három név, három gyertya három halottért.

Miután megöltem Estrellita Riverát, pokoli időket éltem meg, és nem tudtam megállni, hogy gondolatban újra és újra végig ne menjek azon az éjszakán. Egyre csak próbáltam megsemmisíteni az időt és megváltoztatni a dolog végét, akár egy perverz mozigépész, visszafele pörgetni a filmet, visszaszippantani a golyót a pisztoly csövébe. Az új változatban, amivel felül akartam írni a valóságot, minden lövésem célba talált. Nem volt geller, vagy ha volt is, ártalmatlan lett, vagy Estrellita még egy perccel tovább maradt az édességboltban borsmentát venni, így nem volt rossz helyen a rossz időben, vagy...

Még a gimnáziumban olvastunk egy verset, ami nem hagyott nyugodni azóta se, úgyhogy egyik nap elmentem a könyvtárba, és kikerestem. Négy sor Omár Khajjámtól:

A Nagy Kéz ír s tovább megy; és a holt
egek zúgják a lángoló sikolyt:
millió könny egy sort le nem törül;
*millió jaj egy betűt ki nem olt!**

/ Szabó Lőrinc fordítása/*

Keményen igyekeztem, hogy ne magamat okoljam Estrellita haláláért, de nem sikerült. Kétségtelen, hogy ittam, de nem annyit, hogy bizonytalanul céloztam volna. És jogom volt rálőni a rablókra. Volt náluk fegyver, eleve egy gyilkosság helyszínéről menekültek, a tűzvonalban pedig nem volt civil. Egy golyó gellert kapott. Van ilyen.

Tulajdonképpen ezért hagytam ott a testületet, mert van ilyen, márpedig én nem akartam olyan helyzetben lenni, ahol jó okból rosszat teszek. Mert eldöntöttem, hogy talán igaz, miszerint a cél nem szentesíti az eszközt, de tuti, hogy az eszköz sem szentesíti a célt.

Most pedig szándékosan úgy irányítottam Henry Pragert, hogy megölje magát.

Persze előtte nem így gondoltam. De nem láttam, hogy ennek mennyiben volt jelentősége. Azzal kezdtem, hogy belehajszoltam egy második gyilkossági kísérletbe, amit amúgy sosem tett volna. Megölte Spinnert, de ha egyszerűen megsemmisítem a borítékot, nem szolgáltattam volna okot Pragernek a gyilkosságra. Én viszont megjelentem, ő pedig megpróbálta és felsült, ezzel sarokba szorult, ahol, ösztönösen vagy szándékosan, az öngyilkosságot választotta.

Megsemmisíthettem volna azt a borítékot. Nem kötöttem szerződést Spinnerrel. Csak abba egyeztem bele, hogy akkor nyitom ki a borítékot, ha nem hallok felőle. Az egész háromezret eladakozhattam volna, nem csak a tizedét. Persze hogy kellett a pénz, de ennyire azért nem.

Csakhogy Spinner tett egy fogadást, és nyert. Ahogy írta a levélben: *„Azért gondolom, hogy végigcsinálod, mert észrevettem benned valamit már régen, azt, hogy te azt hiszed, van különbség a gyilkosság és más dolgok között. Ezzel én is így vagyok. Egész életemben büntetendő dolgokat csináltam, de sose öltem meg senkit, és nem is ölnék. Ismerek olyanokat, akik öltek, és ez tény vagy pletyka, és sose barátkoznék velük. Ilyen vagyok, és azt hiszem, te is ilyen vagy...”*

Megcsinálhattam volna, hogy nem teszek semmit, és akkor Henry Prager nem végzi hullazsákban.

De igenis, van különbség a gyilkosság és a többi bűncselekmény között, s a világ annál pocsékabb hely, minél több gyilkos sétál szabadon, mint ahogy Henry Prager sétált volna, ha én is csak hátat fordítok, ha nem teszek semmit.

Kellett volna lenni más módnak. Mint ahogy annak a golyónak sem egy kislány szemébe kellett volna csapódni. Én meg ezt próbálom elmondani az akkor a ravaszt meghúzó ujjnak.

A mise még tartott, amikor kimentem. Sétáltam pár saroknyit, oda se figyelve, merre járok, majd betértem az egyik Blarney Stone kocsmába, és magamhoz vettem az úr vérét.

Hosszú éjszaka volt.

A bourbon nem volt hajlandó azt csinálni, amit kell. Sokat mozogtam, mert minden bárban akadt valaki, akinek a társasága idegesített. Állandóan őt láttam a tükörben, és magammal vittem, ahová csak mentem. A mozgás és az idegesség valószínűleg az alkohol nagy részét felégette, mielőtt igazán hathatott volna, és amennyi időt elgyalogoltam, azt sokkal hasznosabban tölthettem volna, ha leülök egy helyen és iszom.

Valahogy olyan bárokat választottam, amik viszonylag józanul tartottak. Általában sötét, csendes helyeken iszom, ahol egy löket két cent. Ha ismernek, három. Aznap éjjel csak Blarney Stone-ba és White Rose-ba tértem be. Itt az árak jóval alacsonyabbak, de a mérce is kisebb, és ha két centet fizet az ember, annyit is kap, sőt még annak a harminc százaléka is víz.

Az egyik helyen, a Broadwayn kosárlabdameccs ment. Az utolsó negyedet láttam a nagy színes tévén. A Knicks a negyed kezdetekor csak egy pont hátrányban volt, a végén tizenkettő-tizenhárommal vesztett. Ez volt a negyedik meccs, amit a Celtics nyert.

A mellettem ülő fickó hozzám fordult. - Aztán jövőre elveszítik Lucast meg DeBusschere-t, Reed térde még mindig szarakodni fog, Clyde meg be se állhat, akkor hol a francban leszünk?

Bólintottam. Ésszerűen hangzott.

- Még a harmadik végén is, amikor végig halottak voltak, benyomják Cowenst és azt a hogyishívjákot öt hibával, és még a kosarat se találják el. Úgy értem, kurvára meg se próbálják, érti?

- Az én hibám - mondtam.

- He?

- Akkor kezdtek szétesni, amikor elkezdtem nézni. Biztos az én hibám.

Végignézett rajtam, és hátralépett. - Nyugi, haver. Nem akarok én kötözködni.

Félreértett. Halál komolyan gondoltam.

Az Armstrongban kötöttem ki, ahol tökéletes az ital, de addigra már elment a kedvem a piától. Egy csésze kávéval üldögéltem a sarokban. Csendes este volt, Trinának volt ideje leülni hozzám.

- Nyitva tartottam a szememet - mondta -, de se híre, se hamva a fickónak.

- Hogyan?

- A cowboy. Így akartam ravaszul a tudtodra adni, hogy nem láttam ma éjjel. Vagy nem kellett volna figyelnem, mint egy kis cserkésznek?

- Ja, a Marlboro ember. Azt hiszem, én viszont láttam.

- Itt?

- Nem, korábban. Ma éjjel jó sok árnyékot látok.

- Valami baj van?

- Ja.

- Hé. - Kezét rátette az enyémre. - Mi a baj, bébi?

- Egyre több gyertyát kell gyújtanom.

- Nem értem. Nem vagy részeg, ugye, Matt?

- Nem, pedig igyekeztem. Volt már jobb napom is. - Kortyoltam a kávéból, aztán letettem a csészét a kockás abroszra. Elő vettem Spinner ezüstdollárját... helyesebben immár az é n dolláromat, megvettem, megfizettem érte... és megpörgettem. - Tegnap éjjel valaki meg akart ölni.

- Istenem! A közelben?
- Pár háznyira.
- Akkor nem csoda, hogy...
- Nem, nem erről van szó. Ma délután törlesztettem. Megöltem egy embert. - Azt hittem, erre elveszi a kezét az enyémről, de nem tette. - Pontosabban nem úgy öltem meg. Ő vette a csövet a szájába, és húzta meg a ravaszt. Egy apró spanyol pisztoly, tonnaszámra hozzák be Carolinából.
- Akkor miért mondod, hogy megölted?
- Mert én juttattam abba a szobába, ahonnan csak a fegyver volt a kiút. Én zártam oda.
Az órájára nézett. - Le van szarva. Egyszer én is elmehetek korábban. Ha Jimmie be akar perelni fél óra miatt, menjen a francba. - Mindkét kezével a tarkójához nyúlt, és kioldotta a köténye. A mozdulat kihangsúlyozta a mellét.
- Hazakísérsz, Matt?
Párszor segítettünk egymásnak távol tartani a magányt. Bírtuk egymást az ágyban és az életben, s a tudat, hogy sosem fog semmihez vezetni, mindkettőnknek megadta a létfontosságú biztonságérzetet.
- Matt?
- Ma éjjel nem sok mindenre lennék jó.
- Ha hazakísérsz, nem mernek megtámadni.
- Tudod, hogy értem.
- Igen, Nyomozó úr, csak te nem tudod, én hogyan értem. - Mutatóujjával megérintette az arcomat. - Ma éjjel amúgy se jöhetnél a közelembe. Nem borotválkoztál. - Arca mosolyra szelídült. - Kávét és társaságot ajánlottam fel. Szerintem jót tenne neked.
- Lehet.
- Csak kávé és társaság.
- Rendben.
- Nem tea és együttérzés, meg ilyenek.
- Csak kávé és társaság.
Aha. Most mondd azt, hogy nem ez a nap ajánlata.
- Az. De ezzel nem mondtam valami sokat.
Jó kávét főzött, és talált néhány deci Harpert ízesítésnek. Mire végeztem a történettel, a majdnem teli üveg majdnem üres lett.
A nagy részét elmondtam. Azt hagytam ki, ami közvetlen Ethridge-re vagy Huysendahlra utalt volna, és nem meséltem el Henry Prager kis titkát. A nevét sem, de azt persze könnyen kitalálhatta, ha beleolvas a reggeli lapokba.
Amikor végeztem, pár percig csak ült ott, fejét oldalra billentve, szemét félig lehunyva, a cigarettájából füst kígyózott a mennyezet felé. Végül megszólalt és azt mondta, fogalma sincs, mi mást tehettem volna.
- Mert tegyük fel, tudtára adod, hogy nem vagy zsaroló, Matt. Mondjuk, összeszedsz még egy-két bizonyítékot, és elé teszed. Azzal leleplezted volna, nem?
- Így vagy úgy.
- Azért ölte meg magát, mert félt a lelepleződéstől. Ez azért volt, mert azt hitte, zsaroló vagy. Ha tudta volna, hogy át akarod adni a zsaruknak, nem ugyanezt teszi?
- Talán nem lett volna rá esélye.
- Talán jobb, hogy volt rá esélye. Senki sem kényszerítette, az ő döntése volt.
Átgondoltam. - Valami akkor is hibádzik.
- Micsoda?
- Pontosan nem tudom. Valami nem passzol a helyére úgy, ahogy kéne.
- Egyszerűen csak muszáj, hogy legyen valami, ami miatt bűntudatod lehet. - Azt hiszem, ez eléggé

talált, és meglátszott az arcomon is, mert elsápadt. - Sajnálom - mondta. - Sajnálom, Matt.

- Mit?

- Csak okoskodtam.

- Tudod, mit mondanak. Piában az igazság, satöbbi. - Felálltam. - Reggel majd más színben látom a világot. Általában.

- Ne menj el.

- Megvolt a kávé és a társaság, és köszönöm mindkettőt. Most jobb, ha megyek.

A fejét rázta. - Maradj.

- Mondtam már, Trina...

- Tudom, hogy mondtad. Ami azt illeti, most én se különösebben akarok kefélni. De egyedül se akarok aludni.

- Nem tudom, bírok-e aludni.

- Akkor csak ölelj át, amíg el nem alszol. Kérlek.

Lefeküdtünk és átöleltük egymást. Talán a bourbon kezdett el végre dogozni bennem, vagy talán fáradtabb voltam, mint hittem, mert simán elaludtam, úgy, őt ölelve.

TIZENNÉGY

Fejemben zúgással, torkomban epeízzel ébredtem. Trina üzenetet hagyott a párnáján, hogy nyugodtan reggelizzek meg. Az egyetlen reggeli, amihez kedvet éreztem a Harper üvegében volt, ami pár aszpirinnal és egy csésze pocsék kávéval a lenti étteremben kicsit tompította is a rossz érzést.

Jó idő volt, a légszennyezés az átlagosnál kisebb. Még az eget is lehetett látni. Elindultam vissza a hotelbe, útközben vettem újságot. Majdnem dél volt. Ritkán alszom ennyit.

Fel kell hívnom Beverly Ethridge-t és Theodore Huysendahlt. Tudtukra kell adnom, hogy szabadok, hogy soha nem is akartam ártani nekik. Eltöprengtem, hogyan reagálnak majd. Megkönnyebbülnek és méltatlankodnak, amiért rá lettek szedve. Ez már az ő bajuk. Megvan nekem a magamé.

Persze személyesen kell közölnöm velük, ez nem telefontéma. Nem vártam különösebben ezeket a beszélgetéseket, de azt igen, hogy túl legyek rajta. Két rövid hívás, aztán két rövid találkozó, és sosem látom ókét többé.

Megálltam a recepciónál. Levél nem várt, de telefonüzenet igen. Miss Stacy Prager hívott. Megadott egy számot, hogy amint tudom, hívjam vissza. Az a szám volt, amit a Lion's Headből tárcsáztam.

A szobámban átfutottam a *Times*t. Prager a gyászhirdetések között szerepelt, egy kétsoros cím alatt. Csak a halálhír, és hogy nyilvánvalóan a saját kezével lőtte főbe magát. Nyilvánvalóan, persze. Engem nem említettek a cikkben. Azt hittem, a lánya innen tudta meg a nevem. Aztán újra megnéztem az üzenetet. Este kilenc körül hívott, a *Times* hajnali kiadása pedig csak tizenegy, éjfél körül kerül utcára.

Azaz a rendőrségtől tudta meg a nevem. Vagy korábban az apjától.

Felemeltem a kagylót, aztán mégis letettem. Nem nagyon akaródzott beszélnem Stacy Pragerrel. Nem tudtam elképzelni, hogy lenne bármi, amit hallani akarnék, és biztosan tudtam, hogy nincs semmi, amit én mondhatnék neki. Hogy az apja gyilkos volt, azt nem fogom elárulni se neki, se másnak. Spinner Jablon megkapta a bosszúját, amire felbérelt. Ami pedig a világot illeti, az ügye nyitott akta maradhat örökre. A rendőrséget nem érdekli, ki ölte meg, nekem pedig nem kötelességem elmondani.

Újra felemeltem a kagylót, és hívtam Beverly Ethridge-t. Foglalt volt. Megpróbáltam Huysendahl irodáját. Ebédelni ment. Vártam pár percet, aztán megint hívtam Ethridge-t, de még mindig foglalt volt. Elheveredtem az ágyon, és lehunytam a szemem. Csöngött a telefon.

- Mr. Scudder? Stacy Prager vagyok - mondta egy fiatal, buzgó hang. - Sajnálom, eddig nem voltam itthon. Miután tegnap este hívtam, vonatra ültem, hogy anyámmal lehessek.

- Csak pár perce kaptam meg az üzenetét.

- Értem. Beszélhetnék önnel? A pályaudvaron vagyok, elmehetek önhöz vagy találkozhatunk valahol.

- Nem tudom, miben segíthetnék.

Hallgatott egy sort. - Talán semmiben. Nem tudom. De maga látta apámat utoljára élve, és...

- Tegnap még csak nem is láttam, Miss Prager. Vártam, hogy fogadjon, amikor történt.

- Igen, tudom. De úgy áll a helyzet... nézze, nagyon fontos lenne, hogy találkozzunk, ha lehet.

- Ha van valami, amiben így telefonon segíthetek...

- Nem találkozhatnánk?

Megkérdeztem, tudja-e, hol a hotelem. Azt felelte, igen és hogy tizenöt-húsz perc múlva telefonál a hallból. Letettem, és azon gondolkodtam, honnan tudta, hogyan érhet el. A telefonkönyvben nem vagyok benne. És vajon tud-e Spinner Jablonról meg rólam. Ha a Marlboro ember az ő barátja, ha ő is benne volt...

Ha igen, akkor logikus következtetés, hogy engem tart felelősnek az apja haláláért. Ezzel még vitatkozni sem tudtam: én is felelősnek éreztem magam. De nemigen tudtam elképzelni, hogy egy aranyos kis pisztoly lesz a retiküljében.

Tizenöt percbe telt neki, mire ideért. Ezalatt megint megpróbáltam Beverly Ethridge számát, és az még mindig foglalt volt. Aztán Stacy hívott a hallból, én pedig lementem hozzá.

Hosszú, sötét haj, középen elválasztva. Magas, karcsú lány, hosszú, keskeny arc, és mély szem. Tiszta, jól szabott farmert viselt, zöldessárga kardigánt, alatta egyszerű fehér blúzt. A táskáját egy farmernadrág szárából varrták. Valószínűtlennek tartottam, hogy pisztoly lenne benne.

Amikor megbizonyosodtunk egymás kilétéről, kávét javasoltam, úgyhogy átmentünk a Red Flame-be, és beültünk egy bokszba. Kihozták a kávét, majd mondtam neki, hogy részvétem az apja miatt. Továbbra se sejtettem, mit is akarhat.

- Nem tudom, miért ölte meg magát - mondta.

- Én sem.

- Nem? - Szeme az arcomat kutatta. Próbáltam elképzelni olyannak, amilyen évekkel ezelőtt lehetett: füvet szív, tablettákat szed, elgázol egy gyereket, és annyira bepánikol, hogy elhajt. A kép nem passzolt a lányhoz, aki szemben ült velem. Éber, öntudatos és felelősségteljes lánynak látszott, akin sebet ejtett apja halála, de elég erős ahhoz, hogy elviselje.

- Maga nyomozó - szólalt meg kisvártatva.

- Többé-kevésbé.

- Ezt hogy érti?

- Szabadúszóként elvégzek ezt-azt. De nem annyira érdekes, mint amilyennek hangzik.

- És az apámnak is dolgozott?

Megráztam a fejem. - Egyszer láttam, múlt héten - feleltem, és elismételtem a mesét, amit Heaneynek előadtam. - Egyáltalán nem ismertem az apját.

- Ez roppant különös - jegyezte meg.

Megkeverte a kávét, még tett bele cukrot, megint megkeverte. Belekortyolt, majd letette a csészét. Megkérdeztem, mi ebben a különös.

- Két nappal ezelőtt este találkoztam apámmal. A lakásomban várt, amikor hazaértem. Elvitt vacsorázni. Szoktuk ezt egyszer-kétszer hetente. De előtte általában felhívott, hogy egyeztessünk. Aznap este csak azt mondta, hogy kedve támadt és felugrott, hátha ráérek.

- Értem.

- Nagyon zaklatott volt. Ez a jó szó? Izgatott, nyugtalan valami miatt. Mindig is hangulatember volt, ha a dolgok jól mentek, szinte a fellegekben járt, ha nem, teljesen depressziós lett. Amikor először mélyedtem bele a pszichopatológiába, és tanulmányoztam a mániás depresszió jeleit, azonnal az apám jutott az eszembe. Nem úgy értem, hogy elmebeteg lett volna a szó bármilyen értelmében, de

a hangulatingadozások megvoltak. Nem zavarták meg az életét, de ilyen volt a személyisége.

- És két nappal ezelőtt is depressziós hangulatban volt?

- Több is volt az, mint depresszió. Hozzájött még az a fajta hiperaktív idegesség, amit a speedtől kap az ember. Ha nem tudom, mi a véleménye a drogokról, azt hittem volna, hogy amfetamint vett be. Pár éve egy ideig használtam drogokat, és akkor az apám elég világossá tette, mit gondol erről, úgyhogy valami más lehetett az oka.

Kortyolt a kávéból. Nem, nem volt a pisztoly a táskájában. Nagyon egyenes lány volt. Ha lett volna pisztolya, azonnal előveszi.

- Egy kínai étteremben ettünk a közelben. Mármint az Upper West Side-on, ahol lakom. Alig nyúlt az ételhez. Én farkaséhes voltam, de annyira sugárzott belőle valami, hogy végül én se bírtam enni. És összevissza beszélt mindenről. Nagyon aggódott értem. Többször is megkérdezte, hogy használtam-e azóta drogot. Nem használtam, és ezt meg is mondtam neki. Kérdezett az óráimról, meg hogy jól érzem-e magam ott, és hogy szerintem helyes úton járok-e afelé, hogy ez legyen a megélhetésem. Megkérdezte, hogy van-e barátom, én meg azt feleltem, hogy nincs, legalábbis semmi komoly. Aztán megkérdezte, ismerem-e magát.

- Engem?

- Igen. Azt mondtam, az egyetlen Scudder amiről tudok, az a Scudder Falls-híd. Megkérdezte, jártam-e valaha a maga hoteljében, megmondta a hotel nevét is, amire azt feleltem, hogy nem. Azt mondta, maga abban lakik. Nem nagyon értettem, mire akar kilyukadni.

- Én sem.

- Aztán megkérdezte, láttam-e valaha egy ezüstdollárt pörgető férfit. Elővett egy negyeddollárost, megpörgette az asztalon, és megkérdezte, láttam-e olyan férfit, aki ezt csinálja. Nemmel feleltem, és megkérdeztem, jól érzi-e magát. Azt mondta, jól van, és nagyon fontos, hogy ne aggódjak miatta. Ha bármi történne vele, ne aggódjak, legyek jó.

- Amitől maga még inkább aggódni kezdett.

- Naná. Attól féltem... sok mindentől féltem, még csak rájuk gondolni is féltem. Például eszembe jutott, hogy talán orvosnál volt, és kiderült, hogy valami nincs rendben. De felhívtam az orvosát tegnap este, aki nem látta a szokásos novemberi felülvizsgálat óta, akkor pedig nem volt semmi baja, csak a vérnyomása volt kicsit magas. Persze mehetett más orvoshoz is, semmit nem lehet biztosan tudni, legfeljebb a boncolás után. Az ilyen esetekben végeznek boncolást, Mr. Scudder?

Csak néztem rá. Folytatta:

- Amikor felhívtak, és megtudtam, hogy megölte magát, meg sem lepődtem.

- Számított rá?

- Tudatosan nem. Számítani nem számítottam rá, de miután meghallottam, minden összeállt. Azt hiszem, akkor este mélyen belül megértettem, hogy azt akarja mondani: meg fog halni, és próbálja előtte még elvarrni a szálakat. De azt nem tudom, miért tette. Aztán hallottam, hogy maga ott volt, amikor történt, eszembe jutott, hogy kérdezett magáról, és azon gondolkodtam, hogyan jön maga a képbe. Arra jutottam, hogy talán volt valami problémája, és maga nyomozott neki, mert a rendőr azt mondta, maga nyomozó, és arra gondoltam... egyszerűen nem értem, mi ez az egész.

- El nem tudom képzelni, miért kérdezett rólam.

- Tényleg nem dolgozott neki?

- Nem, és nem is nagyon volt vele kapcsolatom. Csak érintőlegesen került a képbe, másvalaki referenciája kapcsán.

- Akkor semmi értelme.

Átgondoltam. - Múlt héten kicsit beszélgettünk - mondtam. - Talán mondtam valamit, ami megragadt a fejében. El nem tudom képzelni, mi lehetett, de mindenféléről beszéltünk, és talán mondtam valamit, ami nekem fel se tűnt.

- Akkor ez lehet a magyarázat.
- Semmi más nem jut eszembe.
- És bármi is volt az, megragadt a fejében. Azért hozta fel a maga nevét, mert arra képtelen volt, hogy kimondja azt, amit maga mondott, és amit az jelentett neki. Aztán amikor a titkárnője bejelentette magát, az elindított valamit benne.
El ám. Ehhez kétség sem fért.
- Az ezüstdollárt még mindig nem értem. Hacsak nem a dal. „Pörgess meg egy ezüstdollárt a bár padlóján, és pörög, mert kerek.” Hogy van tovább? Olyasmi, hogy a nő csak akkor tudja, ki a jó férfi, ha elveszíti, valami ilyesmi. Talán arra akart utalni, hogy mindent el fog veszíteni. Nem tudom. Gondolom, az agya a vége fele már nem volt tiszta.
- Nagy nyomás alatt lehetett.
- Biztosan. - Egy pillanatra elfordult. - Mondott valamit rólam?
- Nem.
- Biztos?
Úgy tettem, mintha gondolkodnék, majd azt feleltem, biztos.
- Remélem, tudta, hogy most már minden rendben velem. Ennyi. Ha meg kellett halnia, ha úgy gondolta, hogy meg kell halnia, legalább azt remélem, tudta, hogy jól vagyok.
- Biztosan.
Jó sok mindenen keresztülment, amióta felhívták a hírrel. Sőt már előtte: a vacsora óta a kínai étteremben. És most is sok minden érte. De nem állt sírásra a szája. Nem volt az a sírós fajta. Erős volt. Ha az apjának fele annyi ereje lett volna, nem öli meg magát. Egyből elküldte volna Spinnert az anyjába, nem fizet, nem öl először, nem próbálja meg másodszor. A lánya erősebb volt nála. Nem tudom, az ember mennyire lehet büszke erre az erőre. Vagy megvan valakiben, vagy nincs.
- Szóval akkor látta utoljára - szólaltam meg. - Az étteremben.
- Utána még hazakísért a lakásomig. Aztán elhajtott.
- Mikor volt ez? Amikor elment magától.
- Nem tudom. Olyan tíz, fél tizenegy körül, talán kicsit később. Miért kérdezi?
Vállat vontam. - Csak úgy. Megszokás. Sokáig voltam zsaru. És amikor egy zsaru kifogy a mondanivalóból, nekiáll kérdezgetni. Hogy mit, az nemigen számít.
- Érdekes. Egyfajta elsajátított reflex.
- Gondolom, így nevezik.
Nagy lélegzetet vett. - Hát akkor köszönöm, hogy hajlandó volt találkozni velem. Rám pocsékolni az idejét...
- Rengeteg időm van. Hébe-hóba nem árt pocsékolni belőle.
- Tudja, csak szerettem volna megtudni, amennyit lehet... róla. Azt hittem, találok valamit, egy utolsó üzenetet, ami nekem szól. Egy papírt, egy levelet. Ez biztos annak a része, hogy még nem akarom elhinni, hogy halott. Hogy nem tudom elhinni: soha többé nem látom. Azt hittem... na mindegy, köszönöm.
Nem akartam, hogy megköszönje. Az égvilágon semmit nem köszönhetett nekem.
Úgy egy órával később végre elértem Beverly Ethridge-et. Mondtam neki, hogy találkoznunk kell.
- Úgy egyeztünk meg, hogy keddig van időm, emlékszik?
- Ma este akarom látni.
- Ma este nem lehet. Még nincs meg a pénz, és beleegyezett, hogy ad egy hetet.
- Másról van szó.
- Miről?
- Nem telefontéma.
- Jesszusom, ma éjjel akkor se megy, Matt. Dolgom van.

- Azt hittem, Kermit golfozni ment.
- Attól én még nem ülök itthon egymagámban.
- Azt el is hiszem.
- Maga aztán egy nagy rohadék, tudja? Egy partira hívtak meg. Egy tökéletesen hétköznapi partira, ahol az emberek nem vetkőznek le. Ha nagyon muszáj, holnap találkozhatunk.
- Muszáj.
- Hol és mikor?
- Mondjuk a Polly? Úgy nyolc körül.
- Polly's Cage. Kicsit snassz, nem?
- Kicsit - hagytam rá.
- Snassz, mint én, mi?
- Azt nem mondtam.
- Nem, mert maga tökéletes úriember. Nyolckor a Pollyban. Ott leszek.

Mondhattam volna neki, hogy nyugi, a labdázásnak vége, ahelyett, hogy hagyom még egy napig aggódni. De úgy éreztem, bírja a nyomást. És látni akartam az arcát, amikor közlöm vele, hogy szabad. Nem tudom, miért. Talán a különleges szikrák miatt, amit egymásban keltettünk, de ott akartam lenni, amikor megtudja.

Huysendahl és köztem nem volt meg ez a szikrázás. Próbáltam az irodájában, de nem értem el, erre eszembe jutott, és hívtam otthon. Nem találtam, de a feleségét igen. Üzenetet hagytam, hogy másnap kettőre ott leszek az irodájában, és reggel majd hívom, hogy egyeztessük az időpontot.

- Még valami - tettem hozzá. - Kérem, mondja meg neki, hogy nincs mit aggódnia. Mondja meg, hogy minden a legnagyobb rendben.
- És tudni fogja, miről van szó?
- Tudni fogja - nyugtattam meg.

Kicsit szundikáltam, aztán késői ebédet ettem egy francia helyen a közelben, majd visszamentem a szobámba, és olvastam. Már majdnem úgy volt, hogy korán lefekszem, de tizenegy körül a szobám kezdett egy szerzetesi cellára emlékeztetni, még jobban, mint általában. Talán az is számított, hogy *A Szentek élété*t olvastam.

Kint az idő éppen próbált dűlőre jutni, hogy essen vagy ne. Elballagtam az Armstrongba. Trina rám mosolygott, és hozott egy italt.

Úgy egy órát lehettem ott. Sokat gondolkoztam Stacy Prageren, és még többet az apján. Most, hogy a lánnyal találkoztam, még kevésbé szerettem magam. Másrészről viszont egyet kellett értenem azzal, amit Trina mondott még előző este. Pragernek tényleg joga volt hozzá, hogy így keveredjen ki a bajból, és legalább a lányának nem kell megtudnia, hogy az apja gyilkos volt. A halála szörnyűség, de egykönnyen nem tudtam olyan helyzetet elképzelni, ami jobban végződött volna.

Amikor kértem a számlát, Trina hozta oda, és leült az asztal szélére, amíg leszámoltam a pénzt. - Kicsit vidámabbnak látszol - mondta.
- Tényleg?
- Kicsit.
- Rég aludtam ilyen jót.
- Komolyan? Én is. Elég különös.
- Az jó.
- Micsoda véletlen, mi?
- Pokoli véletlen.
- Ezek szerint van, ami az altatónál is jobban segíti az alvást.
- Azért vigyázni kell ezzel is.
- Nehogy rászokjon az ember?

- Olyasmi.

Egy fickó két asztallal odébb igyekezett magára vonni Trina figyelmét. Trina ránézett, majd visszafordult hozzám. - Nem hinném, hogy rendszert csinálunk belőle. Te túl öreg vagy, én túl fiatal, te túl zárkózott, én túl bizonytalan, és mindketten furák vagyunk.

- Ezzel nem vitatkozom.

- De azért egyszer-egyszer elmegy, nem?

- De.

- Sőt egész kellemes.

Megfogtam és megszorítottam a kezét. Gyorsan elvigyorodott, felszedte a pénzt, aztán odament a taghoz két asztallal arrébb. Egy pillanatig utána néztem, majd felálltam és kimentem.

Közben nekieredt: a hideg esőt kellemetlen szél hordta. Észak felé fújt, én meg dél felé mentem, amitől nem lettem boldogabb. Egy pillanatig elgondolkodtam, ne menjek-e vissza még egy italra, hátha addig kicsit szelídül. De úgy véltem, nem éri meg.

Úgyhogy elindultam az 57. utca felé, és a Sartor Resartus kapualjában észrevettem a kolduló öregasszonyt. Nem tudtam, hogy megtapsoljam-e a szorgalmát, vagy aggódjam miatta; ilyen időben nem szokott kint lenni. Persze csak nemrég borult be, biztos már kint volt, amikor elkapta az eső.

Mentem feléje, közben a zsebemben matattam apró után. Reméltem, hogy nem lesz csalódott, de minden este azért mégse adhatok neki tíz dollárt. Csak amikor megmenti az életemet.

Kezemben volt pár érme, és éppen akkor lépett ki a kapualjból, amikor odaértem. De nem az öregasszony volt az.

Hanem a Marlboro ember, késsel a kezében.

TIZENÖT

Rám rontott, a késsel lentről felfelé szúrva, és ha nem esik az eső, ki is csinál. De mázlim volt. Megcsúszott a lába a nedves járdán, és ha nem akarta elveszíteni az egyensúlyát, vissza kellett fognia a mozdulatot, ami időt adott, hogy hátrabukjak, és felkészüljek a következő rohamra.

Nem is kellett sokáig várnom. Lábujjhegyre álltam, karjaim az oldalamnál, tenyeremben csiklandozó érzés, a halántékomon lüktetett egy ér. Egyik lábáról a másikra hintázott, széles válla meg-megrándult, hogy kicselezzen, aztán nekilendült. A lábát figyeltem, készen vártam. Balra tértem ki, megpördültem és térdkalácson rúgtam. Elhibáztam, de hátraugrottam és visszatáncoltam, mielőtt kihasználhatta volna a közelségem.

Elkezdett körözni balra, akár egy profi bokszoló az ellenfele körül, és mire félig megtette a kört és háttal volt az utcának, rájöttem, miért csinálja. Sarokba akart szorítani, hogy ne tudjak elfutni.

Felesleges volt ezzel fáradnia. Fiatal volt, egészséges, sportos és fitt. Én meg túl öreg vagyok, túl sok súlyt cipelek, és túl régóta az az egyetlen testgyakorlásom, hogy ivás közben hajlítgatom a könyököm. Ha futásnak eredek, csak azt érem el, hogy a hátamat kínálom fel céltáblának.

Előredőlt, és a kést egyik kezéből a másikba dobálta. A filmeken ez jól is néz ki, de egy tényleg jó bicskás nem pazarolja erre az idejét. Nagyon kevés ember van, aki mindkét kézzel egyformán ügyes. Jobbjából kezdte, és tudtam, jobbjában lesz a kés, ha legközelebb támad, vagyis ezzel a váltogatással csak azt érte el, hogy levegőhöz jutottam, és ráhangolódtam a ritmusára.

Sőt még reményt is adott. Ha ilyen játékra pazarolja az idejét, egyáltalán nem profi, ha pedig amatőr, akkor van esélyem.

- Nincs nálam túl sok pénz, de azt szívesen odaadom - szólaltam meg.

- Nem a pénzedet akarom, Scudder. Csak téged.

Sosem hallottam még ezt a hangot. Biztosan nem New York-i kiejtés. Átsuhant a fejemen, hogy vajon Prager hol szedhette össze. Most, hogy találkoztam Stacyvel, szinte biztos voltam benne, hogy nem az ő zsánere.

- Hibát követ el - mondtam neki.

- Ez a te hibád, haver. És már elkövetted.
- Henry Prager tegnap megölte magát.
- Igen? Majd küldök neki virágot. - A kezében a kés ide-oda, térdek megfeszülnek, ellazulnak. - Szépen felszabdallak, haver.
- Nem hiszem.
Nevetett. Az utcalámpák fényénél most már láttam a szemét is, és megértettem, mire gondolt Billie. Gyilkos szeme volt. Egy pszichopata nézett rám.
- Ha nekem is lenne késem, kicsinálnálak - mondtam neki.
- Hát persze, haver.
- Egy esernyővel is kicsinálnálak. - És tényleg azt kívántam, bárcsak lenne nálam egy esernyő vagy sétapálca. A kés ellen nem a kés a legjobb védelem, hanem a pisztoly kivételével bármi, amivel távol lehet tartani a támadót.
Akkor éppen egy pisztoly ellen se tiltakoztam volna. Az, hogy otthagytam a rendőrséget, egy nagy előnnyel járt együtt: nem kellett minden pillanatban fegyvert hordanom magamnál. Abban az időben nagyon fontos volt nekem, hogy ne legyen nálam fegyver. Ennek ellenére hónapokig meztelennek éreztem magam nélküle. Tizenöt évig volt fegyverem, az ember valahogy hozzászokik.
Ha most lenne nálam, használnom is kellene. Ezt láttam a fickón. A fegyver láttán nem dobta volna el a kést. El volt tökélve, hogy megöl, és semmi sem tarthatta vissza, hogy megpróbálja. Hol találta Prager? Az biztos, hogy nem volt profi. Na persze sokan bérelnek fel amatőröket, és hacsak Pragernek nem volt valami maffiás kapcsolata, amiről nem tudtam, akkor nem valószínű, hogy tudott keríteni profi bérgyilkost.
Hacsak...
Ez majdnem új gondolatmeneten indított el, de éppen azt nem engedhettem, hogy elkalandozzanak a gondolataim. Amikor láttam, hogy a lába hirtelen másként vált, gyorsan visszatértem a valóságba, és amikor támadt, készen vártam. Kitaláltam, mit fogok lépni, miután kiismertem a ritmusát. Éppen akkor rúgtam, amikor lendült, és szerencsésen eltaláltam a csuklóját. Elvesztette az egyensúlyát, de sikerült megmaradnia a lábán, és noha a kés kirepült a kezéből, nem szállt eléggé messze. Visszanyerte az egyensúlyát, és felkapta a kést, mielőtt lábbal odaértem volna. Hátratántorodott, egészen a járda széléig, és mire ráugorhattam volna, a kés már várt, úgyhogy visszakoztam.
- Ezért meghalsz, haver - sziszegte.
- Sok a duma. Majdnem elkaptalak.
- Azt hiszem, a hasadra megyek. Hogy jó sokáig tartson.
Minél többet beszéltem, annál több idő telt el a támadásai között. És minél több idő telik el, annál nagyobb az esélye, hogy valaki csatlakozik az estélyhez, mielőtt a díszvendég a kés hegyén végzi. Arra-arra tévedt egy taxi, de nem túl sok, az időjárás meg nullára vágta a gyalogosforgalmat. Szívesen láttam volna egy járőrkocsit, de tudjuk, mit mondanak a zsarukról: sosincs ott egy se, amikor kell.
- Gyerünk, Scudder - nógatott. - Próbálkozz.
- Még előttem az egész éjszaka.
Hüvelykujját végighúzta a kés élén. - Éles.
- Ha te mondod.
- Ó, be is bizonyítom, haver.
Kicsit hátrált, ugyanazzal a csoszogó járással, és már tudtam, mi jön. Egy nagy rohamra szánta el magát, vagyis vége a keringőnek, mert ha nem sikerül megszúrnia közben, a földre fog dönteni, és ott addig birkózunk, amíg csak egyikünk kel fel. A lábát figyeltem, nehogy a válla beugrasson, és amikor támadott, vártam.
Miután már nekiindult, fél térdre estem és jól legörnyedtem, a kése elzúgott a vállam felett, én meg felemelkedtem, átkaroltam a lábát, és egy mozdulattal megemeltem és megpördítettem. A lábammal

is segítettem, és olyan magasra dobtam, ahogy csak bírtam. Tudtam, hogy amikor leesik, elejti a kést, amit én jól odébb rúgok, és fejbe rúgom őt is.

De nem ejtette el a kést. Magasra szállt a levegőben, a lába kapálózott, de röptében lassan átfordult, mint valami toronyugró az olimpián, csakhogy amikor leért, nem volt víz a medencében. Az egyik kezét kinyújtotta, hogy tompítsa az esést, de nem volt tökéletes. A feje úgy csattant a betonon, mint a harmadikról leejtett dinnye. Biztos voltam benne, hogy betört a feje, ami önmagában is halálos lehet.

Odamentem megnézni, és láttam, mindegy is, hogy betört a koponyája vagy sem, mert a tarkójára esett, és olyan pozícióban feküdt, ami csak törött nyakkal lehetséges. Megnéztem a pulzusát, bár nem vártam, hogy lesz. Nem is volt. Átfordítottam, fülemet a mellkasára tettem. Nem hallottam semmit. A kést még mindig a kezében szorongatta, de már semmi hasznát nem vette.

- A jó istenit!

Felpillantottam. Egy környékbeli görög volt, aki a Spiro and Antaresben szokott iszogatni. Hébe-hóba biccentettünk egymásnak. A nevét nem tudtam.

- Láttam, mi történt - mondta. - A rohadék meg akarta ölni.

- Akkor segíthet elmagyarázni a rendőrségnek.

- Egy szart. Nem láttam semmit se. Érti, amit mondok?

- Nem érdekel, amit mond - feleltem. - Azt hiszi, nehéz lenne megtalálnom magát, ha akarnám? Menjen vissza a Spiróba, és hívja a 911-et. Még pénz se kell hozzá. Mondja meg, hogy gyilkosságot akar bejelenteni a tizennyolcas körzeti kapitányságon, és adja meg a címet.

- Nem is tudok semmit.

- Nem is kell tudnia. Csak tegye, amit mondtam.

- A picsába, hát kés van a kezében, bárki láthassa, hogy önvédelem volt. Meghalt, mi? Azt mondja, gyilkosság, de hát ahogy a nyaka hajlik. Ez már nem járja többet az utcákat. Az egész kibaszott város egy dzsungel.

- Menjen telefonálni.

- Nézze...

- Maga hülye seggfej, annyi gondot tudok okozni magának, hogy el se tudja képzelni. Azt akarja, hogy egész életében basztassák a zsaruk? Húzzon telefonálni!

Húzott.

Letérdeltem a test mellé, és gyorsan, de alaposan átkutattam. Egy nevet akartam, de nem volt nála semmi igazolvány. Még tárca sem, csak egy dollár alakú pénzcsat. Úgy néztem, tiszta ezüst. Kicsivel több mint háromszáz dollárja volt. Az egyeseket és ötösöket visszadugtam a csatba, azt meg a zsebébe, a többi pénzt eltettem. Nekem jobban kellett, mint neki.

Aztán csak álltam és vártam a zsarukat. Reméltem, hogy a görög hívta őket. Közben néhány taxi megállt, megkérdezték, mi történt és hogy segíthetnek-e. Amíg a Marlboro ember kést lengetett előttem, senki se törődött velem, de most, hogy meghalt, mindenki veszélyesen akart élni. Elhessegettem őket. Végre befordult egy fekete-fehér rendőrautó az 57. utcán, rá se hederítve, hogy a Kilencedik sugárút egyirányú. Megálltak, kikapcsolták a szirénát, és odaügettek hozzám. Két civil ruhás, egyiket se ismertem.

Pár szóval elmagyaráztam, ki vagyok és mi történt. A tény, hogy exzsaru vagyok, cseppet se számított. Közben egy másik autó állt meg mellettünk, a laborosokkal, majd egy mentő.

- Vegyenek ujjlenyomatot tőle - mondtam a laborosoknak. - És ne a hullaházban, hanem itt. Vegyék le most.

Meg se kérdezték, ki vagyok, hogy így parancsolgatok. Biztos azt hitték, zsaru vagyok, és hogy náluk jóval magasabb rangban. A civil ruhás, akivel beszéltem, kérdőn felhúzta a szemöldökét.

- Ujjlenyomat?

Bólintottam. - Tudni akarom, kicsoda, de igazolvány nem volt nála.

- Megnézte?
- Megnéztem.
- Tudja, nem szabadott volna.
- Igen, tudom. De tudni akartam, ki akart megölni.
- Tehát nem csak egy rablótámadás?

Megráztam a fejem. - Pár napja követett. Ma éjjel rám várt, a nevemen szólított. A rablók nem készülnek elő ilyen alaposan.

- Hát már csinálják az ujjlenyomatot, meglátjuk, mit találnak. Miért akarnák megölni?

A kérdést eleresztettem a fülem mellett. - Nem vagyok benne biztos, hogy helybéli. Tuti, hogy van róla anyag valahol, de elképzelhető, hogy New Yorkban még nem bukott le.

- Hát majd megnézzük és kiderül. Nem hinném, hogy szűz. Maga szerint?
- Nem valószínű.
- Ha nálunk nincs semmi, Washingtonban lesz. Bejön a kapitányságra? Lehet még ott pár srác a régi időkből.
- Megyek - mondtam. - Gagliardi még mindig kávét főz?

Az arca elfelhősödött. - Meghalt. Úgy két éve. Szívroham. Ült az asztalnál, aztán kész.

- Nem is hallottam. Nagy kár.
- Az. Jó ember volt. És milyen jó kávét főzött.

TIZENHAT

Az előzetesen megírt vallomásom elég vázlatosra sikeredett. Ezt észrevette a Birnbaum nevű nyomozó is, aki átolvasta. Annyit mondtam benne, hogy egy számomra ismeretlen személy megtámadott ekkor és itt, hogy a támadómnál kés volt, én pedig fegyvertelen voltam, valamint, hogy védekeztem, melynek során úgy löktem fel a támadómat, hogy az esés következtében meghalt, noha ez nem állt a szándékomban.

- Az a huligán tudta a maga nevét - jegyezte meg Birnbaum. - Ezt mondta a kollégámnak.
- Igen.
- De nem írta bele. - Már kezdett kopaszodni, és most ott dörzsölte a feje tetejét, ahol már nem volt haja. - Azt is mondta Laceynek, hogy az ürge pár napja követte magát.
- Egyszer biztos, hogy láttam már, és azt hiszem, előtte is.
- Aha. És meg akarja várni, amíg utánanézünk az ujjlenyomatoknak, hogy ki volt.
- Igen.
- Azt meg se várta a helyszínen, hátha találunk nála igazolványt. Vagyis már megnézte, és tudta, hogy nincs nála.
- Talán csak megérzés - mondtam. - Ha az ember elindul megölni valakit, nem nagyon visz magával igazolványt. Feltételezem.

Egy pillanatra felhúzta a szemöldökét, aztán vállat vont. - Ahogy tetszik, Matt. Sokszor megnézek egy-egy lakást, ha senki sincs otthon, ki tudja, hátha véletlenül nyitva hagyták az ajtót, mert persze eszembe nem jutna a zárat kipattintva bemenni.

- Merthogy az betörés lenne.
- Azt pedig nem szeretjük, ugye? - Elvigyorodott, aztán újra kezébe vette a vallomást. - Tud valamit erről a madárkáról, amit nem akar elmondani, igazam van?
- Nincs. Éppen ellenkezőleg: *nem* tudok semmit.
- Nem értem.

Az asztalán volt egy csomag cigaretta, kivettem egy szálat. Ha nem vigyázok, újra rászokom. Nem siettem rágyújtani, helyes sorrendbe kellett szednem a szavakat.

- Azt hiszem - kezdtem -, meg fog tudni oldani egy gyilkossági ügyet.
- Mondjon nevet.

- Még nem.
- Nézze, Matt...
Szívtam egy slukkot. - Csináljuk még az én módszeremmel - mondtam neki. - Egy részét elárulom, de még semmi nem kerül papírra. Már így is van annyi, hogy a ma történteket jogos önvédelemként könyvelje el, nem? Van tanú, és van egy tetem késsel a kezében.
- És?
- A tagot azért bérelték fel, hogy kicsináljon engem. Ha megtudom, ki volt, talán azt is tudni fogom, ki bérelte fel. Azt hiszem, nemrégen másvalaki megölésére is felbérelték, és ha megtudom a nevét és a hátteret, tudok szerezni bizonyítékot az ellen, aki fizette.
- De addig semmit nem mondhat el?
- Nem.
- Miért is nem?
- Nem akarok mást feleslegesen bajba keverni.
- Maga szeret egyedül játszani, mi?
Vállat vontam.
- Most ellenőrzik az ujjlenyomatait a belvárosban - mondta. - Ha ott nincs nyoma, elküldjük az FBI-hoz Washingtonba. Lehet, hogy hosszú este lesz.
- Megvárom, ha nem baj.
- Sőt, örülök neki. Van egy kanapé a hadnagy irodájában, ha hunyni akar.
Mondtam, hogy megvárom, mire jutnak az ujjlenyomattal. Birnbaum ezután tette a dolgát, én meg kerestem egy üres irodát és egy újságot. Elnyomhatott az álom, mert arra riadtam, hogy Birnbaum rázza a vállam. Kinyitottam a szemem.
- Itt helyben semmi, Matt. A fiúkánkat nem kapták el New Yorkban.
- Erre tippeltem.
- Azt hittem, nem tud róla semmit.
- Nem is. Megérzésre dolgozom, már mondtam.
- Sok munkát megspórolhatna nekünk, ha megmondaná, hol keressünk.
Megráztam a fejem. - Nem tudok gyorsabbat Washingtonnál.
- Az ujjlenyomatokat már elküldtük telexen. Így is beletelhet pár órába. Kint már világosodik. Menjen haza, és felhívom, amint van valami.
- A teljes ujjlenyomat megvan. Az FBI manapság már nem számítógéppel dolgozik?
- Ja. Csak a számítógépnek is meg kell mondani, mit csináljon, és az ottaniak nem sietik el a dolgot. Menjen haza és aludjon.
- Várok.
- Ahogy tetszik. - Elindult kifelé, aztán még megfordult és emlékeztetett, hogy van egy kanapé a hadnagy irodájában. De a szundikálás a székben kiverte az álmot a szememből. Kétségtelenül fáradt voltam, de az alvás szóba sem jöhetett. Túl sok kerék kezdett forogni az agyamban, és nem tudtam már őket leállítani.
Csak Prager embere lehetett. Csak így van értelme. Vagy nem hallotta Prager halálhírét, vagy szoros kapcsolatban volt vele, és most már puszta gyűlöletből is végezni akart velem. Vagy egy közvetítőn keresztül bérelték fel, és nem is tudta, hogy Prager benne van. Valami, bármi, mert különben...
Nem akartam belegondolni, mit jelenthet ez a különben.
Az igazat mondtam Birnbaumnak. Volt egy megérzésem, és minél többet gondolkodtam rajta, annál jobban hittem benne, ugyanakkor azt akartam, hogy tévedjek. Hát üldögéltem a kapitányságon, olvastam az újságot, egyik ócska kávét ittam a másik után, és próbáltam nem gondolni arra a sok mindenre, amire nem tudtam nem gondolni. Közben Birnbaum hazament, de előtte még átadta az

ügyet egy Guzik nevű nyomozónak, és fél tízkor Guzik végre odajött szólni, hogy Washingtonban találtak valamit.

- Lundgren, John Michael - olvasta fel a telexet. - Született: 1943. március tizennégy. Születési hely: San Bernardino, Kalifornia. Olyan hosszú a priusza, mint a karom, Matt. Csalás, súlyos testi sértés, fegyveres erőszak, autólopás, tolvajlás. A nyugati parton végig. Ült a Quentinben is.

- Egytől öt évet kapott a Folsomban is - mondtam. - Nem is tudom, erőszak vagy tolvajlás miatt. Az nemrég lehetett.

Rám nézett. - Azt hittem, nem ismeri.

- Nem is. Zsarolásban utazott. San Diegóban letartóztatták, a partnere ellene vallott és így megúszta. Mármint a partnere. Felfüggesztett ítélet.

- Ez több, mint ami itt van.

Megkérdeztem, van-e cigarettája. Azt mondta, nem dohányzik. Akart kérni mástól, de leintettem, hogy nem érdekes. - Kerítsen inkább egy gyorsírót - mondtam neki. - Sok mindent kell elmesélnem.

Elmondtam mindent, ami eszembe jutott. Hogy Beverly Ethridge hogyan járt ki-be a bűn világából. Hogy jól ment férjhez, és így visszajutott abba a társadalmi osztályba, amelyikbe beleszületett. Hogy Spinner Jablon egy újság fényképe alapján összerakott mindent, és szép kis zsarolássá alakította.

- Azt hiszem, a nő egy darabig húzta az időt - mondtam. - Csakhogy kezdett a dolog egyre drágább lenni, Spinner mind több és több pénzt akart. Ekkor jött keletre a nő régi barátja, Lundgren, aki tudta a kiutat. Minek fizetni, ha sokkal egyszerűbb megölni a zsarolót? Lundgren bűnözőnek profi volt, gyilkosnak viszont amatőr. Több módszert is kipróbált Spinneren. Megpróbálta elütni kocsival, végül fejbe verte és beledobta az East Riverbe. Majd engem próbált elütni.

- És aztán jött a kés.

- Úgy van.

- Hogy került maga a képbe?

Elmagyaráztam neki, kihagyva Spinner másik két áldozatának a nevét. Ez nem nagyon tetszett neki, de nem sokat tudott tenni. Elmeséltem, hogyan kínáltam fel magam célpontnak, és Lundgren hogyan harapott rá.

Guzik folyton közbevágott, hogy már az elején el kellett volna mennem a rendőrségre, én meg folyton azt feleltem, hogy eszem ágában sem volt.

- Elintéztük volna, Matt - győzködött. - Jézusom, úgy beszél Lundgrenről, mint egy amatőrről. A fenébe, erre maga is úgy rohangált föl-alá, mint egy amatőr, és majdnem rá is fázott. Puszta kézzel állt egy késsel szemben, és rohadt nagy mázlija van, hogy még mindig él. Az istenit, több esze is lehetne, tizenöt évig zsaru volt, és úgy csinál, mintha azt se tudná, miről szól ez az egész.

- De mi van azokkal, akik nem ártottak Spinnernek? Mi történik velük, ha egyből lepasszolom az egészet?

- Ez az ő gondjuk, nem? Eleve nem volt tiszta a kezük. Van rejtegetnivalójuk, ami nem állhat egy gyilkossági nyomozás útjába.

- Csakhogy szó sem volt nyomozásról. Senki le se szarta Spinnert.

- Mert maga visszatartotta a bizonyítékot.

- Baromság - csóváltam a fejem. - Nem volt rá bizonyítékom, hogy bárki is megölte Spinnert. Arra volt bizonyítékom, hogy ő megzsarolt pár embert. Ez pedig Spinner ellen szólt, ő viszont már halott volt, és ha jól emlékszem, senki nem törte magát különösebben, hogy előkerítse a gyilkosát. Abban a pillanatban, hogy volt bizonyítékom Spinner megölésére, átadtam. Nézze, nem vitatkozhatunk itt egész nap. Miért nem ad ki elfogatóparancsot Beverly Ethridge ellen?

- Mi alapján?

- Bűnrészesség kétszeres gyilkosságban.

- A zsarolási bizonyíték megvan?

- Biztonságos helyen. Egy széfben. Egy órán belül be tudom hozni.
- Azt hiszem, magával megyek.
Ránéztem.
- Talán csak látni akarom, mi van abban a borítékban, Scudder.
Egész addig *Matt* voltam. Eltöprengtem, miben törheti a fejét. Talán csak a sötétben tapogatózott, de látott már ezt-azt. Talán a helyembe akart lépni, mint zsaroló, csakhogy neki pénz kellett, nem egy gyilkos neve. Talán kitalálta, hogy a többiek komolyabb bűncselekményeket követtek el, és akár hivatalos elismerést is kaphat, ha megtalálja őket. Nem ismertem elég jól, hogy tudjam, melyik indíték illene hozzá, de nem is számított különösebben.
- Nem értem - mondtam. - Ezüsttálcán kínálok egy gyilkost, maga meg be akarja olvasztani a tálcát.
- Elküldök pár fiút Ethridge-ért. Addig maga meg én belenézünk abba a csomagmegőrzőbe.
- És ha elfelejtettem, hol a kulcs?
- És ha megnehezítem az életét?
- Amúgy se valami nagy szám. Na jó. Csak pár saroknyit kell mennünk.
- Még esik. Kocsival megyünk.
Elhajtottunk az 57. utca és a Nyolcadik sugárút sarkára a Manufacturers Hanover bankhoz. A rendőrautót egy buszmegállóban hagyta. Mindez azért, hogy ne kelljen háromsaroknyit gyalogolni. Ráadásul már nem is esett annyira. Bementünk, le a lépcsőn az alagsorba, ahol odaadtam az őrnek a kulcsomat, és aláírtam a belépőkártyát.
- Alig pár hónapja volt egy eset. Ilyet még nem hallott - mesélte Guzik. Most, hogy együttműködtem, megint barátságos volt. - Volt egy lány, aki bérelt egy széfet a Chemical Bankban, kifizette az évi nyolc dolcsit, és naponta háromszor-négyszer is bement. Mindig egy fickóval, és mindig más fickóval. Szóval a bankban gyanakodni kezdtek, megkértek minket, hogy nézzünk utána, és mit tesz isten, a csaj prosti volt. Ahelyett, hogy tíz dolcsiért hotel szobát vett volna ki, abba a kibaszott bankba hordta őket. Kivette a kis dobozát, bement a kis fülkébe, bezárta az ajtót, és teljes lelki nyugalommal leszopta a tagot, aztán a pénzt betette a dobozba, és megint bezárta. És csak évi nyolc dollár, nem pedig menetenként tíz, ráadásul biztonságosabb is, mint a hotel, mert ha valami vadállatot kap ki, az csak nem kezdi ütni egy kibaszott bankban, nem? Nem verik meg, nem rabolják ki, tökéletes.
Közben az őr az ő kulcsával meg az enyémmel kihozta a dobozt. Odaadta, és egy fülkéhez vezetett. Beléptünk, aztán Guzik bezárta az ajtót. Én szűkösnek találtam a helyet szexhez, de hallottam, hogy vannak, akik repülőgép mosdójában is csinálják, ez pedig ahhoz képest még tágas is volt.
Megkérdeztem Guziktól, mi történt a lánnyal.
- Mondtuk a banknak, hogy ne emeljenek vádat, mert kitudódik, és minden kurva ezt csinálja majd. Azt tanácsoltuk, hogy adják vissza a letéti pénzt, és mondják neki, hogy nem kérnek belőle, úgyhogy azt hiszem, ezt tették. A csaj meg valószínűleg átment az utca túloldalára, és egy másik bankban elkezdte elölről.
- De több panasz nem érkezett.
- Nem. Talán a Chase Manhattanben talált magának egy barátot. - Ezen jót nevetett, majd hirtelen elharapta. - Lássuk, mi van a dobozban, Scudder.
Odatoltam. - Nyissa ki maga.
Megtette, én pedig figyeltem az arcát, miközben végignézett mindent. A képekre tett pár érdekes megjegyzést, az írott anyagot meg gondosan elolvasta. Aztán hirtelen felnézett.
- Ez az Ethridge nő anyaga.
- Úgy látszik.
- Mi van a többivel?
- Azt hiszem, ezek a széfek manapság nem olyan biztonságosak. Valaki biztos bejött és elvitt

minden mást.
- Maga rohadék.
- Itt van minden, amire szüksége lehet, Guzik. Se több, se kevesebb.
- Mindegyiket külön dobozba tette. Hány van még?
- Számít?
- Dögöljön meg! Most kimegyünk és megkérdezzük az őrt, hány doboza van még itt, és átnézzük mind.
- Ha akarja. De megspórolhatom az idejét.
- Igen?
- Nem csak három külön doboz van, Guzik. Három külön bank. És felejtse el, hogy kiszedi belőlem a kulcsokat, ellenőrzi a bankokat vagy bármi mást. Sőt kezdheti ott, hogy nem nevez rohadéknak, mert esetleg elmegy a kedvem tőle, hogy segítsek a nyomozásában. Tudja, nem muszáj segítenem. És ha nem teszem, az ügynek annyi. Ethridge-t valószínűleg nélkülem is össze tudja kapcsolni Lundgrennel, de beleőszül, mire összeszed valamit, amit az ügyész el is fogad.

Egy darabig farkasszemet néztünk. Párszor szóra nyitotta a száját, de mindig időben rájött, hogy jobb, ha nem mondja ki. Végül megváltozott az arca, és tudtam, úgy döntött, hogy elenged. Elege volt, ennél több úgyse lesz, és az arca elárulta, hogy ezzel tisztában van.
- A francba, tudja a zsaru énem le akar ásni a dolgok mélyére. Remélem, nincs harag.
- Nincs - feleltem. Nem hiszem, hogy meggyőzően hangzott.
- Mostanra már biztos felkeltették Ethridge-t. Visszamegyek és meghallgatom, mit tud mondani. Érdekes történet lesz. Vagy talán nem is ágyból keltették. A képek szerint jobban szereti ágyon kívül. Magának is jutott belőle, Scudder?
- Nem.
- Én szívesen megkóstálnám. Visszajön velem a kapitányságra? Nem akartam sehová menni vele. És Beverly Ethridge-t sem akartam látni.
- Nem tudok - feleltem. - Dolgom van.

TIZENHÉT

Fél órát voltam a zuhany alatt, amit olyan forróra állítottam, hogy éppen csak kibírtam. Hosszú éjszaka volt, és csupán annyit aludtam, amit Birnbaum székében szundikáltam. Majdnem megöltek, aztán én megöltem azt, aki megpróbálta. A Marlboro embert, John Michael Lundgrent. A következő hónapban lett volna harmincegy éves. Fiatalabbnak tippeltem, olyan huszonhatnak. Persze csak félhomályban láttam.

Az nem zavart, hogy meghalt. Meg akart ölni, és láthatóan élvezte. Megölte Spinnert, és könnyen előfordulhatott, hogy előtte is ölt már. Talán nem volt profi gyilkos, de úgy láttam, hogy élvezettel öl. Késsel biztosan dolgozott már, és akik kést használnak, általában szexuális élvezetet merítenek belőle. A hegyes fegyverek még a pisztolynál is erősebb fallikus szimbólumok.

Eltöprengtem, vajon használt-e kést Spinneren is. Nem lehetetlen. A kórboncnok se vesz észre mindent. Nem olyan rég volt egy eset: egy akkor még azonosítatlan női tetemet fogtak ki a Hudsonból, majd felboncolták, és el is temették anélkül, hogy bárki észrevette volna, hogy golyó van a koponyájában. Csak azért jöttek rá, mert valami elmebeteg a temetés előtt levágta a fejét. Akart egy koponyát asztali dísznek, így végül csak megtalálták a golyót, majd fogorvosi leletek alapján azonosították a koponyát, és kiderült, hogy az asszony pár hónapja tűnt el az otthonából Jerseyben.

Hagytam, hogy ilyen gondolatok kavarogjanak a fejemben, mert másokat kerülni akartam, de fél óra után elzártam a zuhanyt, megtörülköztem, telefonon leszóltam, hogy ne kapcsoljanak be hívásokat, és ébresztőt kértem pontban egyre.

Nem mintha nagyon kellett volna ébresztő, mert tudtam, hogy úgyse fogok tudni aludni. Elheveredtem az ágyon, lehunytam a szemem, Henry Prageren gondolkodtam és azon, hogy

megöltem.

Henry Prager.

John Lundgren meghalt, én öltem meg, eltörtem a nyakát, és egyáltalán nem zavart, mert mindent megtett, hogy kiérdemelje. Beverly Ethridge-t pedig a zsaruk gyötrik, és minden valószínűség szerint összeszednek annyit, hogy pár évre lecsukják. Persze az is lehet, hogy megússza, mert az egész nem volt akkora nagy ügy, de amúgy se számított, mert bosszút álltam Spinnerért. A nő elfelejtheti a házasságát, a társadalmi helyzetét meg a koktélokat a Pierre-ben. Az élete zömét elfelejtheti, de ez se zavart engem, mert megérdemelte.

Csakhogy Henry Prager nem ölt meg senkit, én pedig annyira megszorongattam, hogy kiloccsantotta az agyát, ezt pedig semmiképp nem tudtam igazolni. Már akkor is zavart, amikor még gyilkosnak hittem. Így, hogy tudtam róla, ártatlan, sokkal-sokkal jobban bántott.

Na persze, ha nagyon akarom, tudom racionalizálni. Az biztos, hogy az üzlete rosszul ment. Biztos, hogy nemrégiben sok rossz financiális döntést hozott. Biztos több különböző falnak is nekiütközött, és biztos, hogy mániás depressziós tünetei voltak, öngyilkos hajlammal, ami mind szép és jó, csakhogy én olyan embert szorongattam, aki nem viselte el ezt a nyomást, én voltam az utolsó csepp, ebből már nem magyarázhattam ki magam, mert nem véletlen, hogy pont akkor vette a szájába a csövet és húzta meg a ravaszt, amikor én mentem hozzá.

Feküdtem ott lehunyt szemmel, és inni akartam. Nagyon.

De még nem lehet. Nem, amíg el nem megyek a találkozóra, és meg nem mondom egy feltörekvő pederasztának, hogy nem kell fizetnie nekem százezer dollárt, és hogy ha elég sokáig elég sok embert tud hülyére venni, legyen csak kormányzó.

Mire elmondtam neki mindent, úgy éreztem, talán nem is lesz olyan rossz kormányzó. Abban a pillanatban, hogy leültem vele szemben, felismerhette, a saját érdekében jobb, ha megszakítás nélkül hagy beszélni. A mondanivalóm teljes meglepetésként érte, de csak ült elgondolkodó arccal, feszülten figyelt és időnként bólintott, hogy központozza a mondatokat. Elmondtam neki, hogy szabad, hogy mindig is az volt, hogy az egész csak azért történt, hogy csapdát állítsak egy gyilkosnak anélkül, hogy mások szennyesét nyilvánosan megszellőztessem. Nem siettem el a dolgot, mert elsőre el akartam mondani mindent.

Amikor befejeztem, hátradőlt és szemét a mennyezetre emelte. Majd megint rám nézett, és csak akkor szólalt meg:

- Elképesztő.

- Magára is ugyanúgy nyomást kellett gyakorolnom, mint a többiekre - magyaráztam. - Nekem se tetszett, de nem volt választásom.

- Én nem éreztem akkora nyomásnak, Mr. Scudder. Láttam, hogy maga értelmes ember, és csak pénz kérdése, ami pedig nem látszott lehetetlennek. - Összefonta kezét az íróasztalon. - Nehezen tudom megemészteni ezt így egyben. Tudja, tökéletesen adta a zsarolót. És most kiderül, hogy nem az. Még sosem örültem jobban, hogy átvertek. Ami, hm, a fényképeket illeti...

- Mindet megsemmisítettem.

- Gondolom, ezt el kéne hinnem. Hát nem butaság tőlem ilyet mondani? Még mindig zsarolóként gondolok magára, ami abszurd. Ha zsaroló volna, akkor is hinnem kéne magának, hogy nem tartotta meg a képeket, de mivel maga egyáltalán nem vett el tőlem pénzt, nem kell aggódnom, hogy a jövőben megteszi, igaz?

- Gondoltam rá, hogy elhozom a képeket magammal. De eszembe jutott, hátha idefelé elüt egy busz, vagy a taxiban hagyom a borítékot. - Spinner is félt tőle, hogy elüti egy busz, futott át a fejemen. - Egyszerűbbnek tűnt elégetni.

- Biztosíthatom, hogy nem kívánom látni őket. Elég a tudat, hogy már nem léteznek, és máris jobban érzem magam. - Tekintete az enyémbe mélyedt. - Rettenetes kockázatot vállalt, nem? Meg is

ölhették volna.
- Majdnem megtették. Kétszer.
- Nem értem, miért tette kockára az életét.
- Magam sem igazán értem. Mondjuk, hogy szívesség volt egy barátomnak.
- Egy barátjának?
- Spinner Jablonnak.
- Fura barátai vannak.
Vállat vontam.
- Azt hiszem, az indítékai nem is érdekesek. A lényeg, hogy bámulatos munkát végzett - dőlt hátra.
Én ebben nem voltam olyan biztos.
- Amikor először jött azzal, hogy visszaszerzi a képeket, a zsarolást jutalomként tüntette fel. Jó ötlet volt. - Elmosolyodott. - Mindazonáltal úgy érzem, tényleg megérdemli a jutalmat. Talán nem százezer dollárt, de hogy úgy mondjam, valami tetemes összeget. Pillanatnyilag nincs nálam túl sok készpénz...
- Csekk is megteszi.
- Igen? - Futólag rám nézett, majd kihúzott egy fiókot, elővett egy csekk-könyvet, azt a nagy fajtát, aminek egy lapján három csekk is van. Fogott egy tollat, kitöltötte a dátumot, majd rám nézett.
- Mekkora összegre gondol?
- Tízezer dollárra.
- Ez hamar ment.
- Tizede, amit egy zsarolónak hajlandó volt kifizetni. Szerintem elfogadható.
- Nos, nem elfogadhatatlan, az én szempontomból pedig jó üzlet. Készpénzesre írjam vagy a maga nevére?
- Egyikre sem.
- Hogy?
Nem az én dolgom volt megbocsátani neki. - Nem magamnak akarom a pénzt. Engem Spinner bérelt fel és meg is fizetett.
- Akkor?
- Állítsa ki a Boys Town fiúotthonnak. Flanagan atyának. Azt hiszem, Nebraskában van, nem?
Letette a tollat és rám meredt. Kicsit elpirult, aztán vagy meglátta benne a humort, vagy felülkerekedett benne a politikus, mert hátrahajtotta a fejét, és nevetésben tört ki. Hatásos nevetés volt. Nem tudom, komolyan gondolta-e, de tény, hogy hitelesnek tűnt.
Kiállította és odaadta a csekket. Közölte, hogy bámulatos a költői igazságérzetem. Összehajtottam és zsebre tettem a papírt.
- Boys Town, tényleg - mondta. - Tudja, Scudder, az már nagyon régen volt. Azok a képek. Gyengeség, nagyon kellemetlen, szerencsétlen gyengeség, de már elmúlt.
- Ha maga mondja.
- Sőt, már a vágy is teljesen elmúlt, elűztem a gonoszt. De még ha nem így lenne, akkor is minden gond nélkül ellen tudnék állni a kísértésnek. A karrierem túlságosan fontos nekem, semhogy veszélybe sodorjam. Márpedig az utóbbi pár hónapban aztán tényleg megtanultam, mi is az a veszély.
Nem mondtam semmit. Felállt és elkezdett járkálni, közben elmesélte, milyen tervei vannak a nagyszerű New York állam számára. Nem nagyon figyeltem rá. Csak a hangszíne érdekelt, és úgy gondoltam, őszinte. Valóban kormányzó akart lenni, ez kétségtelen.
- Nos, csak kihasználtam az alkalmat, hogy beszédet mondjak, mi? - nézett rám végül. - Számíthatok a szavazatára, Scudder?
- Nem.
- Ó. Azt hittem, jó beszéd volt.
- De nem szavazok maga ellen sem. Nem szavazok.

- Állampolgári kötelessége, Mr. Scudder.
- Pocsék állampolgár vagyok.
Erre szélesen elmosolyodott, hogy miért, nem értettem. - Tudja, bírom a stílusát, Scudder. Akármilyen kínos pillanatokat okozott nekem, bírom a stílusát. Már akkor is bírtam, amikor még nem tudtam, hogy nem igazi zsaroló. - A hangját bizalmasan lejjebb vette. - Tudja, kereshetek magának egy nagyon jó helyet a csapatomban.
- Nem érdekelnek a csapatok. Tizenöt évig tagja voltam egynek.
- A rendőrségnek.
- Úgy van.
- Talán nem jól fejeztem ki magam. Nem magának a csapatnak lenne a tagja. Nekem dolgozna.
- Nem dolgozom senkinek.
- Szóval elégedett az életével.
- Nem különösebben.
- Mégse akar változtatni rajta.
- Nem.
- A maga élete - tárta szét a kezét. - De azért meg vagyok lepve. Magának igazi mélységei vannak. Azt hinné az ember, hogy szeretne többet elérni. Hogy ambiciózusabb, ha nem a saját érdekében, akkor azért, mert használni tudna a társadalomnak.
- Mondtam, hogy pocsék polgár vagyok.
- Mert nem gyakorolja a jogát, hogy válasszon. De azt hinné az ember... Nos, ha meggondolná magát, Mr. Scudder, áll az ajánlatom.
Felálltam. Ő is felállt és kezet nyújtott. Nem igazán akartam kezet rázni vele, de nem tudtam elkerülni. Erős, biztos szorítása volt, ami jót jelent. Sok kezet kell megráznia, ha meg akarja nyerni a választást.
Eltöprengtem, hogy tényleg elvesztette-e az érdeklődését a fiatal fiúk iránt. Nekem már nem nagyon számított. A képektől, amiket láttam, felfordult a gyomrom, de nem biztos, hogy morális okai voltak. A fiú, aki szerepelt rajtuk, meg lett fizetve, és kétségtelenül tudta, mire vállalkozik. Nem örültem, hogy kezet kell ráznom Huysendahllal, és tudtam, hogy sose lesz az ivócimborám, de nem lesz sokkal rosszabb Albanyban, mint a többi seggfej, aki annyira akarja azt a pozíciót.

TIZENNYOLC

Három körül távoztam Huysendahl irodájából. Gondoltam, felhívom Guzikot, és megkérdezem, hogy állnak Beverly Ethridge-dzsel, de inkább megspóroltam a tízcentest. Nem akartam beszélni vele, és amúgy se nagyon érdekelt a dolog. Kicsit sétálgattam, aztán beugrottam egy talponállóba a Warren utcában. Nem volt étvágyam, de jó ideje semmit nem ettem, a gyomrom kezdett tiltakozni a bánásmód ellen. Haraptam pár szendvicset, és ittam kávét.
Aztán sétáltam. El akartam menni a bankba, ahová Henry Prager anyagát dugtam, de már késő́re járt, bezártak. Gondoltam, majd elmegyek reggel, és megsemmisítek mindent. Pragernek már nem árthat, de ott volt a lánya, és jobban fogom érezni magam, ha az anyag, amit Spinner rám hagyott, nem lesz többé.
Felszálltam a földalattira, elmentem a Colombus Circle-ig. A hotelben üzenet várt. Anita hívott. Hívjam vissza.
Felmentem, megcímeztem egy borítékot a Boys Town fiúotthonnak, beletettem Huysendahl csekkjét, bélyeget ragasztottam rá, majd monumentális hitről bizonyságot téve, bedobtam a hotel postaládájába. Visszamentem a szobámba, és megszámoltam, mennyi pénzt vettem el a Marlboro embertől. Kétszáznyolcvan dollár jött ki. Valamelyik templomnak kinézett huszonnyolc dollár, de pillanatnyilag nem volt kedvem templomba menni. Nem volt kedvem semmihez se.
Vége. Már semmit nem tehettem, és üresnek éreztem magam. Ha Beverly Ethridge bíróság elé

kerül, valószínűleg tanúskodnom kell, de az hónapok kérdése, és a kilátás különben sem zavart. Eleget tanúskodtam már. Többet pedig nem tehettem. Huysendahl legyen kormányzó, ha tud, a politikai vezetők és a nép szeszélyétől függően, Beverly Ethridge sarokba szorult, Henry Pragert pedig hamarosan temetik. A nagy kéz írt és továbbment, szerepem Prager életében éppúgy véget ért, mint az élete. Egy újabb ember, akiért gyertyát kell gyújtanom, ennyi.

Felhívtam Anitát.

- Köszönöm a pénzt - mondta. - Méltányolom.

- Mondhatnám, hogy van ott még, ahonnan ez jött. Csak éppen nincs.

- Jól vagy?

- Ja. Miért?

- Furcsa a hangod. Nem tudom, hogyan, csak furcsa.

- Hosszú volt a hét.

Hallgattunk. A beszélgetéseinknek szerves része volt a csend. - A fiúk kíváncsiak, mikor viszed el őket egy kosárlabdameccsre - mondta aztán.

- Bostonba?

- Hogy?

- A Knicks nem itthon játszik. Pár napja a Celtics tönkreverte őket. Az volt a hetem fénypontja.

- A Nets - jegyezte meg Anita.

- Á.

- Azt hiszem, a döntőben vannak. A Utah ellen talán.

- Hm. - Mindig elfelejtem, hogy van még egy kosárlabdacsapat New Yorkban. Nem tudom, miért. Vittem már el a fiaimat a Nassau Coliseumba Nets-meccsre, mégis hajlamos vagyok elfelejteni azt is, hogy léteznek. - Mikor játszanak?

- Vasárnap este. Otthon.

- Mi van ma?

- Komolyan kérdezed?

- Jó, legközelebb, ha eszembe jut, veszek naptárat. Mi van ma?

- Csütörtök.

- Valószínűleg nehéz lesz jegyet szerezni.

- Hát mind elkelt. A fiúk arra gondoltak, talán ismersz valakit.

Eszembe jutott Huysendahl. Biztos különösebb gond nélkül tudna szerezni jegyet. És biztos szívesen találkozna a fiaimmal. Na persze vannak még elegen, akik tudnak szerezni jegyet az utolsó pillanatban is, és akik örömmel tennének nekem egy szívességet.

- Nem tudom - mondtam. - Elég szoros. - De igazából az járt a fejemben, hogy nem akarom látni a fiaimat, legalábbis két napon belül nem, és fogalmam sem volt, miért. És az is eszembe jutott, hogy ők tényleg azt akarják-e, hogy én vigyem el őket, vagy egyszerűen csak el akarnak menni, és tudják, hogy én tudok jegyet szerezni.

Megkérdeztem, lesz-e még otthoni meccsük.

- Csütörtökön igen. De akkor iskola van.

- Az sokkal biztosabb a vasárnapnál.

- Nem szeretem, ha hét közben maradnak ki este.

- A csütörtöki meccsre talán tudnék jegyet szerezni.

- Hát...

- Vasárnapra nem tudok jegyet szerezni, de csütörtökre talán. Később lesz, fontosabb meccs.

- Aha, szóval ezt játsszuk. Ha azt mondom, hét közben nem, akkor én vagyok a kekec.

- Azt hiszem, most leteszem.

- Ne, ne tedd le. Jól van, legyen csütörtök. Hívsz, ha szerzel jegyet?

Azt feleltem, majd hívom.

Furcsa volt: be akartam rúgni, de nem volt kedvem inni. Egy darabig csak ültem a szobámban, aztán kimentem a parkba, és leültem egy padra. Két kölyök telepedett le a közelben, elég nyilvánvaló szándékkal. Leültek, cigiztek, aztán az egyik észrevett, megbökte a társát, aki jól megnézett magának. Felálltak és elmentek, vissza-visszanézve, nem követem-e őket. Gondolom, az egyik drogot akart eladni a másiknak, de miután észrevettek, inkább úgy döntöttek, hogy nem bonyolítják le előttem, mert zsarunak nézek ki.

Nem tudom, meddig ültem ott. Talán pár órát. Időnként megkörnyékezett egy koldus. Volt, amelyiknek hozzájárultam a következő üveg piájához. Volt, amelyiket elküldtem a fenébe.

Mire otthagytam a parkot és átmentem a Kilencedik sugárútra, a St. Paul már bezárt. Viszont a kocsmák nyitottak. Az imádkozáshoz már késő volt, bingózni viszont tökéletes.

Az Armstrong nyitva volt. Hosszú és száraz napom volt, úgyhogy mondtam, felejtsék el a kávét.

A következő negyven óra eléggé összemosódik. Nem tudom, meddig maradtam az Armstrongban, vagy hogy hová mentem utána. Péntek délelőtt egyedül ébredtem egy nyomorúságos szobában egy olyan hotelben, amibe a Times Square-i ringyók viszik a fuvarjaikat. Nem emlékeztem nőre, a pénzem is megvolt, vagyis egyedül jelentkezhettem be. Az asztalon egy bourbonos üveg állt, kétharmad rész üresen. Kivégeztem, aztán kijelentkeztem a hotelból, és folytattam az ivást. A valóság hol kiúszott, hol vissza, és valamikor az éjjel folyamán úgy érezhettem, hogy elég, mert sikerült visszakeverednem a saját hotelembe.

Szombat reggel a telefon ébresztett. Jó sokáig csöngött, mire fel bírtam venni. Közben sikerült levernem az állványról a padlóra, és mire a fülemhez tartottam, úgy-ahogy magamhoz tértem.

Guzik volt.

- Magát aztán nehéz elérni - mondta. - Tegnap óta próbálom. Nem kapta meg az üzeneteimet?

- Nem álltam meg a recepciónál.

- Beszélnünk kell.

- Miről?

- Személyesen. Tíz perc múlva ott vagyok.

Kértem tőle fél órát. Azt mondta, találkozzunk a hallban. Mondtam, hogy rendben.

Beálltam a zuhany alá, először forró, majd hideg vízzel. Bekaptam pár aszpirint, jó sok vizet ittam rá. Másnapos voltam, amit meg is érdemeltem, de ettől eltekintve jól éreztem magam. Az ivás megtisztított. Prager halálát ezentúl magammal fogom cipelni: egy ekkora terhet nem lehet csak úgy lerázni, de a bűntudatot sikerült némileg alkoholba fojtanom, így már nem volt annyira nyomasztó.

Fogtam a ruhát, ami rajtam volt, összegyömöszöltem és bedugtam a szekrénybe. Majd eldöntőm, hogy kitisztíttatom-e, de most bele se akartam gondolni. Megborotválkoztam, tiszta ruhát vettem, és ittam még két pohár csapvizet. Az aszpirin elvette a fejfájást, de kiszáradtam a kemény piálástól, és minden porcikám tikkadozott a szomjúságtól.

Előbb értem le, mint ő. A recepciónál kiderült, hogy négyszer is keresett. Más üzenet nem volt, és semmi érdemleges levél sem. Az egyik lényegtelen levelet olvastam - egy biztosítótársaság akart adni egy bőrkötésű emlékkönyvet, ha elárulom a születési dátumomat -, amikor bejött Guzik. Jól szabott öltönyt viselt, nagyon kellett figyelni, hogy az ember kiszúrja: fegyver van nála.

Odajött és leült mellém. Megint elmondta, hogy milyen nehéz engem elérni. - Beszélni akartam magával, miután végeztem Ethridge-dzsel. Jézusom, nem semmi az a nő, mi? Úgy váltogatja a viselkedését, hogy őrület. Az egyik pillanatban az ember el se akarja hinni, hogy valaha is kurva volt, a másikban meg...

- Fura, az biztos.

- Ühüm. Ma kiengedik.

- Óvadék? Azt hittem, gyilkosságért vették őrizetbe.

- Nem óvadék. És nem vettük őrizetbe semmiért, Matt. Nincs ellene semmink.
Rámeredtem. Az alkaromban megmerevedett az izom. - Mennyibe került ez neki?
- Mondtam már, hogy nem volt óvadék. Mi...
- Mennyibe került neki, hogy ejtsék a gyilkosságot? Épp elég szer hallottam, hogy elegendő pénzzel még egy gyilkosságot is el lehet tusolni. Sosem láttam, de mindig hallottam, és...
Majdnem megütött, és nagyon reméltem, hogy megteszi, mert szerettem volna egy ürügyet, hogy belelapítsam a falba. A nyakán kidudorodott egy ér, a szeme résnyire szűkült. Majd hirtelen ellazult, az arca visszanyerte a színét.
- Másként nem is tudja elképzelni, mi?
- Hát...
A fejét rázta. - Semmi nincs ellene - ismételte. - Ezt próbálom megmagyarázni.
- És Spinner Jablon?
- Nem ő ölte meg.
- A fiúja volt. A stricije vagy mije. Lundgren.
- Kizárt.
- Egy fenét.
- Kizárt. Kaliforniában volt. Egy Santa Paula nevű városban, félúton L.A. és Santa Barbara között.
- Iderepült és vissza.
- Kizárt. Amikor kihalásztuk Spinnert a folyóból, Lundgren pár hete már ott volt Santa Paulában, és még pár napig utána. Rendíthetetlen alibi. Harminc napot ült a városi börtönben. Testi sértésért vitték be, de hagyták, hogy csak ittasság és rendzavarás legyen belőle. Leülte a harminc napot. Nincs az az isten, hogy New Yorkban lehetett volna, amikor Spinnert kicsinálták.
Csak néztem rá.
- Vagyis talán egy másik fiúja volt - folytatta. - Gondoltuk, hátha. Próbálhatnánk megkeresni, de mi értelme? Különben se intéztetné el Spinnert egyvalakivel, hogy aztán egy másikat küldjön magára. Nincs értelme.
- És a támadás ellenem?
- Mi van vele? - vállat vont. - Talán a nő vette rá. Talán nem. Esküszik, hogy nem. A nő sztorija, hogy tanácsot kért a fickótól, amikor maga megzsarolta, az meg iderepült, hogy segítsen. A nő állítólag mondta neki, hogy csak finoman, merthogy úgy hiszi, meg tudja venni magát. Ezt mondja, de mi mást várna tőle az ember? Talán azt akarta, hogy fickó megölje magát, talán nem, de hogyan szerezzünk annyit, hogy ügy legyen belőle? Lundgren halott, és senki másnak nincs olyan információja, ami terhelő lenne a nőre. Nincs bizonyíték, ami a maga elleni támadáshoz kötné. Bebizonyíthatjuk, hogy ismerte Lundgrent, bebizonyíthatjuk, hogy volt indoka magát megöletni. De nem bizonyíthatunk bűnrészességet. Nem találunk semmit, ami elég lenne a vádemeléshez, sőt még annyit sem, amit az ügyészségen bárki komolyan venne.
- Nem lehet, hogy a Santa Paula-i iratokban hiba van?
- Kizárt. Spinnernek egy hónapot kellett volna vízben lenni, de nem így volt.
- Nem. A megtalálás előtt tíz nappal még élt. Beszéltem vele telefonon. Nem értem. Kellett hogy legyen még egy társa a nőnek.
- Talán. A hazugságvizsgáló szerint nem volt.
- Beleegyezett?
- Meg sem kellett kérdeznünk. Ő követelte. Így ami Spinnert illeti, teljesen tiszta. A maga elleni támadást illetően már nem annyira. A szakértő szerint, aki a gépet kezelte, a teszt jelzett egy kis stresszt, és ő arra tippelt, hogy a nő tudta is meg nem is, hogy Lundgren ki akarja iktatni magát. Ethridge talán gyanította, hogy Lundgren mire készül, de nyíltan nem beszéltek róla, így nem kellett ezen gondolkodnia.

- Az ilyen tesztek nem száz százalékosak.
- De elég közel járnak, Matt. Néha bűnösnek tüntetik fel azt, aki nem az, főleg ha a kezelő nem elég jó. De ha azt állítják, hogy ártatlan, akkor jó sansz van rá, hogy tényleg az. És még a bíróság is kénytelen elfogadni bizonyítékként a hazugságvizsgálat eredményét.

Én is mindig így gondoltam. Egy darabig csak ültem ott és igyekeztem végigvenni a dolgokat, míg minden a helyére nem került. Időbe telt. Közben Guzik mesélt még Beverly Ethridge kihallgatásáról, beszúrva a megjegyzéseit, hogy mit szeretne csinálni a nővel. Nem nagyon figyeltem rá.

- A kocsiban nem Lundgren ült - szólaltam meg végül. - Rá kellett volna jönnöm.
- Hogy?
- A kocsi. Mondtam, hogy előző éjjel megpróbáltak elütni. Aznap este, amikor először kiszúrtam Lundgrent, ráadásul ugyanott történt, ahol ő rám támadt, ezért gondoltam, hogy mindkétszer ugyanaz volt.
- A sofőrt nem is látta?
- Nem. Azért gondoltam, hogy Lundgren volt, merthogy egész este követett, azt hittem, csapdába csalt. De nem lehetett. Nem az ő stílusa. Túlságosan szerette a kést.
- Akkor ki volt?
- Spinner is mesélte, hogy valaki megpróbálta elütni a járdán.
- Kicsoda?
- A hang a telefonban. Aki aztán nem hívott többet.
- Nem tudom követni, Matt.

Ránéztem. - Próbálom összeilleszteni a darabokat. Ennyi. Valaki megölte Spinnert.

- A kérdés az, hogy ki.

Bólintottam. - Ez a kérdés.

- A másik kettő közül valaki, akikről adott magának anyagot?
- Azok rendben vannak - feleltem. - Talán eleve többen vadásztak rá, nem csak azok, akiket nekem elmondott. Talán még valaki bekerült a képbe, miután odaadta a borítékot. A fenébe, lehet, hogy egyszerűen valaki kirabolta az utcán, túl nagyot ütött, pánikba esett és a folyóba dobta a testet.
- Van ilyen.
- Még szép, hogy van ilyen.
- Maga szerint megtaláljuk, aki csinálta?

A fejem ráztam. - Maga szerint?

- Nem - felelte Guzik. - Nem, szerintem soha az életben.

TIZENKILENC

Még sosem jártam az épületben. Két ajtónálló is volt, és a liftet is liftes fiú kezelte. Az ajtónállók először megbizonyosodtak róla, hogy várnak, aztán a liftes felröpített a tizennyolcadik emeletre, és megmutatta, melyik ajtót keresem. Nem ment vissza, amíg nem csöngettem, és be nem engedtek.

A lakás is olyan lenyűgöző volt, mint az épület. Lépcső vezetett a második szintre. Egy barna bőrű szolgálólány bevezetett a hatalmas dolgozószobába, tölgyfa borítású fallal és kandallóval. A polcon a könyvek fele bőrkötésű volt. Nagyon kényelmes helyiség egy nagyon tágas lakásban. A bér majdnem havi kétezer dollárra rúghat, a havi fenntartási költség pedig ezerötszázra.

Ha az embernek elég pénze van, mindent megvehet.

- Egy pillanat és jön - közölte a lány. - Töltsön magának italt.

Egy bárra mutatott a kandalló mellett. Ezüstvödörben jég, pár tucat üveg. Leültem egy vörös bőrfotelbe és vártam.

Nem kellett sokáig várnom. Belépett a szobába. Fehér flanel-nadrágot viselt és kockás blézert. A lábán bőrpapucs.

- Nahát - mondta, és elmosolyodott, hogy kimutassa, mennyire örül nekem. - Remélem, iszik.

- Még nem.
- Ami azt illeti, nekem is korán van még. Úgy hangzott a telefonban, mintha komoly dologról lenne szó, Mr. Scudder. Ezek szerint meggondolta, hogy dolgozzék-e nekem.
- Nem.
- Ó. Én úgy értettem...
- Azt csak azért mondtam, hogy bejuthassak ide.
A homlokát ráncolta. - Nem egészen értem.
- Én sem tudom, hogy érti vagy sem, Mr. Huysendahl. Azt hiszem, jobb, ha becsukja az ajtót.
- Nem tetszik ez a hangnem.
- Nem fog tetszeni semmi, amit mondani akarok. Nyitott ajtónál még kevésbé. Szerintem jobban tenné, ha becsukná.
Mondani akart valamit, talán újabb észrevételt a hangnemről, de inkább betette az ajtót.
- Üljön le, Mr. Huysendahl.
Ahhoz volt szokva, hogy ő parancsolgat, nem ahhoz, hogy neki parancsolnak. Valami ellenkezést vártam. De leült, és az arca nem volt elég ügyes maszk, láttam rajta, hogy tudja, miről van szó. Különben is én már tudtam, mert a darabok csak így illettek össze, de az arca ezt most meg is erősítette.
- Elmondja, mi ez az egész? - nézett rám.
- Ó igen, elmondom. De szerintem maga már tudja. Nem igaz?
- Fogalmam sincs.
Egy olajfestményre néztem a válla fölött. Az egyik őséről készült. Vagy talán róla. Bár nem láttam nagy hasonlatosságot.
- Maga ölte meg Spinner Jablont.
- Maga megőrült.
- Nem.
- Hiszen már kiderítette, hogy ki volt a tettes. Maga mondta nekem tegnapelőtt.
- Tévedtem.
- Nem tudom, mire akar kilyukadni, Scudder...
- Szerda éjjel valaki megpróbált megölni - vágtam a szavába. - Ezt tudja. Feltételeztem, hogy ugyanaz, aki megölte Spinnert, és sikerült összekapcsolnom őt Spinner többi áldozatával, ami tisztázta magát. Csakhogy kiderült, ő nem ölhette meg Spinnert, mert az ország másik felén volt abban az időpontban. Olyan szilárd alibije van, amilyen csak lehet. Börtönben ült.
Ránéztem. Türelmes volt, kész meghallgatni, ugyanazzal a feszült figyelemmel, amivel csütörtök délután, amikor elmondtam neki, hogy fellélegezhet.
- Tudhattam volna, hogy nem egyedül volt benne az ügyben - folytattam. - Spinner többi áldozata is megpróbált valahogy visszavágni. A férfi, aki engem akart megölni, egyedül dolgozott. Kést használt. Csakhogy korábban már rám támadtak, egy vagy több ember, lopott kocsival. És pár perccel azután felhívott egy idősebb férfi, akinek New York-i akcentusa volt. Hallottam már a hangját előtte is. Annak semmi értelme nem volt, hogy a késes mást is beavatott volna. Tehát valaki más ült a kocsiban, valaki más verte fejbe és dobta a folyóba Spinnert.
- Ez még nem jelenti, hogy bármi közöm lenne a dologhoz.
- Szerintem meg igen. Amint a késes férfit kivesszük a képből, nyilvánvaló, hogy minden maga felé mutat. A fickó amatőr volt, de a kísérlet minden más tekintetben egész profin ment. Egy lopott kocsi egy másik környékről, egy nagyon ügyes emberrel a kormánynál. Valakivel, aki elég jó, hogy megtalálja Spinnert, aki nem akarta, hogy megtalálják. Magának volt annyi pénze, hogy felbéreljen egy ilyen profit. És voltak összeköttetései.
- Ostobaság.

- Nem hiszem. Átgondoltam. Az első, amit furcsálltam, a maga reakciója volt, amikor először találkoztunk az irodájában. Nem tudta, hogy Spinner halott, amíg meg nem mutattam a cikket az újságban. Majdnem azonnal kizártam magát, mert úgy gondoltam, hogy egy ilyen reakciót nem lehet színlelni. De persze maga nem is színlelt. Tényleg nem tudta, hogy meghalt, ugye?

- Természetesen nem. - Hátrahúzta a vállát. - És azt hiszem, ez elég jól bizonyítja, hogy semmi közöm a halálához.

A fejem csóváltam. - Ez csak annyit jelent, hogy akkor még nem tudta. Maga azon döbbent meg, hogy bár Spinner halott, a játszma mégsem ért véget. Nemcsak hogy nálam volt a bizonyíték maga ellen, de azt is tudtam, hogy magának köze volt Spinnerhez, és valószínűleg a halálához is. Persze, hogy ez megrázta.

- Nem tud bizonyítani ebből semmit. Mondhatja, hogy én béreltem fel valakit Spinner meggyilkolására, én meg azt mondom, hogy nem, de persze én se tudok bizonyítani semmit. A lényeg, hogy ezt nem is nekem kell bizonyítanom, nemde?

- Nem.

- Maga meg vádolhat, amivel akar, de magának sincs a legkisebb bizonyítéka sem, igaz?

- Igaz.

- Akkor talán elárulhatná, hogy miért jött ide, Mr. Scudder.

- Nincs bizonyítékom. Ez igaz. De van valami másom, Mr. Huysendahl.

- Igen?

- Megvannak a fényképek.

Eltátotta a száját. - De hát határozottan megígérte...

- Hogy elégetem őket.

- Igen!

- El is akartam. Csak egyszerűbb volt azt mondani, hogy már meg is tettem. Akkor nagyon elfoglalt voltam, nem került rá sor. Aztán ma délelőtt kiderült, hogy a késes nem ölhette meg Spinnert, én meg átgondoltam, amit tudtam, és megértettem, hogy csak maga lehetett. Vagyis kapóra jön, hogy nem égettem el a képeket, nem gondolja?

Lassan felállt. - Azt hiszem, mégis iszom.

- Csak rajta.

- Csatlakozik?

- Nem.

Jégkockákat dobott egy magas pohárba, whiskyt töltött, majd szódat spriccelt rá. Nem sietett vele, aztán odaballagott a kandallóhoz, és rákönyökölt a polírozott párkányra. Kortyolt párat az italból, csak utána fordult felém.

- Tehát ott vagyunk, ahonnan indultunk - mondta. - Meg akar zsarolni.

- Nem.

- Akkor miért olyan jó, hogy nem égette el a képeket?

- Mert ez az egy, ami maga ellen szól.

- És mit akar csinálni velük?

- Semmit.

- Akkor...

- Maga fog csinálni valamit, Mr. Huysendahl.

- És mit?

- Nem indul a kormányzóválasztáson.

Rám meredt. Nagyon nem akartam a szemébe nézni, de erőt vettem magamon. Már nem is próbált maszkot csinálni az arcából, tisztán láttam, hogyan váltják egymást a gondolatok a fejében, és hogyan nem jut semmire.

- Ezt jól kigondolta, Scudder.
- Igen.
- Az elejétől a végéig.
- Igen.
- És nem akar semmit? Pénzt, hatalmat, amit szinte mindenki? Hogy küldjék egy másik csekket is a Boys Townba?
- Nem.
Biccentett. Mutatóujjával simogatta az állat. - Nem tudom, ki ölte meg Jablont.
- Sejtettem.
- Nem én rendeltem meg a gyilkosságot.
- Eredetileg igen. Így vagy úgy, de maga irányított mindent.
- Lehet.
Ránéztem.
- Szeretném másként hinni - mondta. - Amikor a múltkor azt mondta, megtalálta, ki ölte meg Jablont, rettenetesen megkönnyebbültem. Nem azért, mert azt hittem, hogy engem gyanúsított, és valami elvezeti hozzám. Hanem mert komolyan nem tudtam, van-e részem a halálában.
- Nem közvetlenül maga rendelte meg?
- Nem, természetesen nem. Nem akartam megöletni.
- De valaki a csapatában...
Nagyot sóhajtott. - Olybá tűnik, hogy valaki a saját kezébe vette az ügyet. Én... több embernek is elárultam, hogy megzsarolnak. Akkor lehetségesnek látszott visszaszerezni a bizonyítékot anélkül is, hogy engedjek Jablon követelésének. Még fontosabb volt találni valami módot, hogy Jablon hallgatását huzamosabb időre biztosítsam. A zsarolással az a baj, hogy az ember örökké fizethet. Ördögi kör, sosincs vége.
- Szóval valaki ráijesztett Spinnerre egy kocsival.
- Ezek szerint.
- És amikor az nem jött be, valaki felbérelt valakit, hogy ölje meg.
- Gondolom. De nem tudja bebizonyítani. Ami még fontosabb, én sem tudom bebizonyítani.
- De hitt benne végig, nem? Mert engem is figyelmeztetett, hogy csak egyszer fizet. És ha megint próbálkozom, megölet.
- Tényleg ezt mondtam?
- Szerintem maga is emlékszik, Mr. Huysendahl. Már akkor meg kellett volna értenem ennek a jelentőségét. Úgy gondolt a gyilkosságra, mint egy fegyverre a sok közül. Mert már használta.
- Egyetlen pillanatra sem állt szándékomban megöletni Jablont.
Felálltam. - A minap olvastam Becket Tamásról. Nagyon közel állt Anglia királyához. Az egyik Henrikhez, talán II. Henrikhez.
- Azt hiszem, értem a párhuzamot.
- Ismeri a történetet? Amikor Becket Canterbury püspöke lett, már nem volt többé Henrik pajtása, mert a saját lelkiismerete szerint játszott. Ez zavarta Henriket, aki tudatta is ezt a talpnyalóival. „Ó bárcsak valaki megszabadítana attól a lázadó paptól!”
- De nem akarta megöletni.
- Mondta ő. Az alattvalói azonban úgy vették, hogy ez volt Tamás halálos ítélete. Henrik egyáltalán nem így látta, csak hangosan gondolkodott, és nagyon felzaklatta, amikor meghallotta, mi történt. Vagy legalábbis úgy tett. Már nem él, hogy megkérdezhetnénk.
- És a maga álláspontja szerint Henrik a felelős.
- Én azt mondom, hogy nem szavaznék rá, ha ő akarna lenni New York állam kormányzója.
Kiitta az italát. Letette a poharat az asztalra, visszaült a foteljába, keresztbe tette a lábát.

- Ha indulok a kormányzóválasztáson...
- Minden nagyobb újság teljes sorozatot kap a képekből. Amíg ezt be nem jelenti, maradnak, ahol vannak.
- Vagyis?
- Egy nagyon biztos helyen.
- Nincs választásom.
- Nincs.
- Nincs más lehetőség.
- Nincs.
- És ha megtalálom, ki a felelős Jablon haláláért?
- Talán meg tudná. De lehet, hogy nem. És mire lenne jó? Biztos egy profi volt, akit nem lehetne összekapcsolni sem magával, sem Jablonnal, pláne az egészet bíróság elé vinni. És anélkül nem tehetne semmit, hogy fel ne fedné magát.
- Nagyon megnehezíti ezt nekem, Scudder.
- Ellenkezőleg, nagyon is megkönnyíteni a dolgát. Csak annyit kell tennie, hogy elfelejti a kormányzóságot.
- Remek kormányzó lennék. Ha annyira kedveli a történelmi párhuzamokat, térjünk vissza kicsit II. Henrikhez. Úgy tekintenek rá, mint Anglia egyik legjobb uralkodójára.
- Azt nem tudom.
- Dehogynem. - Elmesélt pár dolgot Henrikről. Láttam, hogy otthon van a témában. Még érdekes is lehetett volna, de nem figyeltem oda. Aztán még beszélt arról, hogy milyen jó kormányzó lenne belőle, hogy mit akar tenni az emberekért.
Közbevágtam. - Rengeteg terve van, de ez nem jelent semmit. Nem lesz kormányzó, se jó, se rossz, mert én nem hagyom, és különben sem lehet jó kormányzó, ha hajlamos olyan embereket gyűjteni maga köré, akik képesek gyilkolni. Már magában ez elég, hogy ne indulhasson a választáson.
- Elbocsáthatom őket.
- Arról én nem bizonyosodhatom meg. És az egyes emberek nem is fontosak.
- Értem. - Megint sóhajtott. - Tudja, Jablon nem volt igazi férfi. Nem azért mondom, hogy igazoljam a gyilkosságot. Olcsó szélhámos volt és pocsék zsaroló. Csapdába ejtett, személyes gyengeségemet használta ki, aztán elkezdte szívni a véremet.
- Nem, tényleg nem volt nagy szám - értettem egyet.
- A halála mégis fontos magának.
- Nem szeretem a gyilkosságot.
- Vagyis hisz az emberi élet szentségében.
- Nem tudom, hiszek-e bárminek a szentségében. Ez egy nagyon bonyolult kérdés. Oltottam már ki emberi életet. Pár napja megöltem egy embert. Nem sokkal azelőtt részem volt egy másik halálában. Nem szándékosan. De ettől nem érzem sokkal jobban magam. Nem tudom, hogy az emberi élet szent-e. Egyszerűen nem szeretem a gyilkosságot. Maga pedig úton van afelé, hogy megússzon egyet. Engem ez zavar, és csak egyvalamit tehetek. Nem akarom megölni magát, nem akarom felfedni sem. Elegem van abból, hogy inkompetens istent játszom. Csak annyit fogok tenni, hogy távol tartom magát Albanytól.
- Ez nem olyan, mintha istent játszana?
- Nem hinném.
- Ráadásul még azt is mondja, hogy az emberi élet szent. Ha nem is szavakkal, de ez az álláspontja. És az én életemmel mi van, Mr. Scudder? Most már évek óta egyetlen dologért élek, maga pedig azt mondja, nem kaphatom meg.
Körülnéztem a dolgozószobában. Portrék, bútorok, szőnyegek. - Én úgy látom, elég jól él.

- Vannak anyagi javaim. Megengedhetem magamnak.
- Élvezze ki.
- Semmiképp nem vehetem meg magát? Annyira ájtatosan becsületes?
- A legtöbb definíció szerint valószínűleg korrupt vagyok. De maga nem vehet meg, Mr. Huysendahl.
Vártam, hogy mondjon valamit. Eltelt pár perc, de ő maradt, ahol volt, hallgatott, tekintete a semmibe révedt. Távoztam.

HÚSZ

Még zárás előtt odaértem a St. Paulba. A Lundgrentől elszedett pénz tizedét a perselybe tömtem. Gyújtottam pár gyertyát a halottakért, akik eszembe jutottak. Aztán üldögéltem kicsit, néztem, ahogy az emberek egymás után bemennek gyónni. Irigyeltem őket, de annyira nem, hogy én is csatlakozzam hozzájuk.
Átmentem szemben az Armstrongba, ettem egy tál babot kolbásszal, aztán ittam egy pohárral, majd egy kávét is. Vége volt, most már vége, végre tudtam normálisan gondolkodni, be se rúgtam, de teljesen józan se voltam. Időnként biccentettem ennek-annak, és néhányan viszonozták. Szombat volt, Trina szabadnapja, de Larry is jól csinálta: amint kiürült a poharam, hozta a kávét meg a bourbont.
Jobbára hagytam, hogy kedvükre kóboroljanak a gondolataim, de időről időre azon kaptam magam, hogy végigmegyek az eseményeken azóta, hogy Spinnertől megkaptam a borítékot. Biztos kezelhettem volna jobban is a dolgokat. Ha egy kicsit jobban erőltetem, és már az elejétől belemélyedek, talán még Spinnert is megmenthettem volna. De már vége volt, kész, és még egy kis pénzem is maradt az után, amit Anitának, a templomoknak és a csaposoknak adtam. Lazíthattam.
- Szabad?
Észre sem vettem, amikor bejött. Felnéztem és ott állt. Leült szemben, retiküljéből elővett egy csomag cigarettát. Kirázott egy szálat, rágyújtott.
- Fehér nadrágkosztümöt visel - jegyeztem meg.
- Hogy megismerjen. Magának aztán sikerült fenekestül felforgatni az életemet, Matt.
- Igen, gondolom. Nem emelnek vádat, ugye?
- A kezüket se tudnák felemelni, nemhogy vádat. Lundgren nem is tudott Spinnerről. Ez a legnagyobb gondom.
- Van más is?
- Épp most szabadultam meg egytől, ha mondhatom így. Bár jó sokba került.
- A férje?
Bólintott. - Elég gyorsan úgy döntött, hogy felesleges luxus vagyok. Elválik tőlem. És nem kapok tartásdíjat sem, mert ha bármi gondot okozok neki, azt tízszeresen viszonozza, és szerintem meg is tenné. Már így is írtak róla eleget a lapokban.
- Mostanában lemaradtam.
- Akkor kihagyott pár klassz dolgot. - Szívott egy slukkot, és kifújta a füstfelhőt. - Maga aztán az összes finom helyet körbe issza, mi? Kerestem a hoteljában, nem volt, akkor megpróbáltam a Pollyt, ott azt mondták, hogy általában itt tanyázik. El nem tudom képzelni, miért.
- Illik hozzám.
Oldalra biccentette a fejét, úgy nézett rám. - Tudja mit? Tényleg. Meghív egy italra?
- Persze.
Odaintettem Larryt, ő pedig kért egy pohár bort. - Nem hinném, hogy mennyei lesz, de a csapos legalább nem tudja elszúrni. - Amikor megjött az ital, rám emelte a poharat, én pedig viszonoztam a csészémmel. - Szebb napokat - mondta.
- Szebb napokat.
- Nem akartam, hogy megölje magát, Matt.

- Én se.
- Komolyan beszélek. Csak időt akartam nyerni. Magam is megoldottam volna. Tudja, nem én hívtam Johnnyt. Honnan tudtam volna, hogyan érem el? Ő hívott, amikor kiengedték. Azt akarta, küldjék neki pénzt. Csinált ilyet néha, amikor padlón volt. Nekem meg bűntudatom volt, hogy annak idején tanúskodtam ellene, noha az ő ötlete volt. De amikor beszéltünk telefonon, valahogy kicsúszott a számon, hogy bajban vagyok. Hiba volt. Ő nagyobb bajt jelentett, mint amiben valaha is voltam.
- Mivel tartotta magát a markában?
- Nem tudom. De valahogy mindig a hatalmában éreztem magam.
- Maga mutatott meg neki. Aznap este a Pollyban.
- Meg akarta nézni magát.
- Meg is tette. Aztán én megbeszéltem magával egy találkozót szerdán. A legjobb az az egészben, hogy azt akartam elmondani, hogy tiszta. Azt hittem, megvan a gyilkos, és közölni akartam, hogy vége a zsarolósdinak. Ehelyett maga elhalasztotta a találkozót, és rám küldte őt.
- Úgy volt, hogy csak beszél magával. Kicsit megijeszti, időt húz, ilyesmi.
- Ő nem így látta. És azért maga is gondolhatta, hogy mivel fog próbálkozni.
Egy pillanatig habozott, majd megereszkedett a válla. - Tudtam, hogy van rá esély. Volt benne valami... vadság. - Hirtelen felragyogott az arca, és valami táncra perdült a szemében. - Talán maga tett nekem egy szívességet - mondta. - Talán jobb nekem, hogy eltűnt az életemből.
- Jobb, mint hinné.
- Hogy érti?
- Úgy értem, hogy megvolt a jó oka, miért akart megölni. Csak találgatok, de szeretek találgatni. Magának elég lett volna, ha addig nyer időt, amíg Kermit megkapja az örökségét. Lundgren azonban nem hagyhatta ezt. Nagy tervei voltak magával.
- Hogy érti?
- Nem is sejti? Biztos azt mondta volna, hogy majd megszabadítja a férjétől, amint megkapja a pénzt.
- Ezt honnan veszi?
- Találgatok. De szerintem ez történt volna. Neki az egész kellett. Kivárja, amíg a férje megörökli az egész pénzt, aztán szép nyugodtan kiterveli a dolgot, és gazdag özvegyet csinál magából.
- Istenem.
- Aztán maga újra férjhez megy, és Beverly Lundgren lesz. Maga szerint mennyi idő kell, hogy utána még egy rovátka kerüljön a kése nyelére?
- Istenem!
- Na persze csak találgatok.
- Nem. - Megborzongott, arca hirtelen elvesztette a fényét, és újra kislánynak látszott. - Tényleg így csinálta volna. Ez több mint találgatás. Pontosan így csinálta volna.
- Még egy pohár bort?
- Nem. - Kezét az enyémre tette. - Eredetileg kiabálni akartam magával, amiért felforgatta az életemet. De lehet, hogy egyáltalán nem ez történt. Lehet, hogy megmentett.
- Ezt már sosem tudjuk meg.
- Nem. - Elnyomta a cigarettát. - Most mihez fogjak? Kezdtem hozzászokni a kényelmes élethez, Matt. Azt hittem, van érzékem hozzá.
- Volt is.
- Most hirtelen kell találnom valamit, amiből megélhetek.
- Majd kitalál valamit, Beverly.
Tekintete megkereste az enyémet. - Először szólít így, tudja?
- Tudom.

Ültünk és néztük egymást. Cigarettáért nyúlt, majd meggondolta magát. - Hát ez nem semmi.

Nem szóltam.

- Azt hittem, semmi hatással nem vagyok magára. Már kezdtem aggódni, hogy kijöttem a gyakorlatból. Hová mehetünk? Hozzám ugye nem lehet.

- Ott a hotelem.

- Maga aztán elvisz az összes finom helyre. - Felállt, fogta a retiküljét. - Menjünk. De most rögtön, jó?